

Giới thiệu Giao Dịch Đêm Đầu Tiên

Anh là một người con trai độc thân giàu có . Cũng đến lúc anh nên kiếm một người phụ nữ của riêng mình để mà chung nhau sẻ chia niềm vui sau mỗi ngày làm việc ...Mời các bạn đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* của tác giả Vu Thất Thất.

Anh đã được giới thiệu và gặp cô , một người con gái không có chỗ nào mà khen được , vừa nhìn thôi mà anh mất hết khẩu vị , anh bảo sẽ không bao giờ cưới cô ... Vài năm sau , người đàn ông vẫn còn độc thân này đã gặp lại cô .

Một con cóc ghè ngày nào đã lột xác trở thành một nàng thiên nga lộng lẫy giữa dòng người . Anh đã không thể tin vào mắt mình nhưng đánh phải chấp nhận sự thực trước mắt ... Anh đã rất hối hận vì đã từ chối cô , anh muốn đền cho cô bằng một tờ kết hôn nhưng có lẽ người con gái ấy đã không còn tin tưởng vào anh !!! Liệu cô sẽ cho anh cơ hội thứ hai ??

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tại sân bay, một người đàn ông tuấn tú đeo kính đen kéo theo một chiếc va-li, không thèm để ý mọi chuyện cứ đi thẳng về phía trước. Anh mặc bộ quần áo màu xanh dương nhạt, trông rất thoải mái. Đột nhiên anh dừng lại, đưa tay tháo chiếc kính mát xuống, lộ ra một đôi mắt màu nâu nhạt đầy sâu xa.

Những người đi ngang qua anh, người nào cũng dừng lại để ngắm nhìn anh. Anh giống như một vật thể đang tỏa sáng, mọi người đều nhìn anh với đủ loại ánh mắt, hâm mộ, ghen tị... Nhưng mà anh cũng không thèm để ý, hình như anh đã sớm quen với điều này.

Một lần nữa đặt chân trở về, Lê Hiền vẫn có cảm giác không chân thực. Rốt cuộc là đã bao lâu rồi anh chưa quay trở về, mười một năm? Không, có lẽ là mười hai năm rồi.

Bởi vì ông nội mất, cho nên anh mới vội vàng từ Mỹ trở về, nghe nói bên này làm tang lễ không dài lắm. Cho nên có thể anh sẽ sớm trở về Mỹ.

Năm Lê Hiền mười tuổi thì đã rời khỏi nơi này, đối với anh nơi này cũng không có nhiều kỷ niệm lắm. Hơn nữa giờ đây anh ở Mỹ có rất nhiều chuyện đã ăn sâu bám rễ ở bên đó rồi, anh cũng không có hứng thú đi gầy dựng sự nghiệp lại một lần nữa.

Bác Trương vội vàng chạy tới sân bay, liếc mắt một cái đã thấy Lê Hiền, vội vàng chạy tới chào hỏi. Lê Hiền vẫn luôn làm người khác chú ý.

"Thiếu gia Lê Hiền." Bác Trương hơi vuốt cằm, cung kính cúi chào một tiếng.

Lê Hiền hơi mỉm cười, gật đầu nói:"Chào bác Trương, đã lâu không gặp. Bác vẫn khỏe như cũ!"

"Cám ơn thiếu gia đã quan tâm, thân thể này cũng có thể coi như là vẫn còn khỏe mạnh." Bác Trương chỉ tay ra phía ngoài, "Thiếu gia, xe đang chờ ở bên ngoài."

"Được. Đi thôi." Lê Hiền tỏ ra hiểu rõ. Tiếp tục kéo va-li của mình mà đi về phía trước.

Đi đến bên cạnh chiếc xe màu đen, anh nghiêng người mở cửa xe, sau đó chui vào, đóng cửa lại rồi nhắm mắt dưỡng thần, chờ xe chạy đến nhà họ Lê.

Vào lúc này tại nhà lớn của họ Lê.

Đôi mắt của Lê Tử Hâm ứng đỏ, đứng bên cạnh người nhà. Bên bây giờ cô cũng không dám tin, sức khỏe của ông nội tốt đến như vậy, vậy mà có thể đi nhanh đến thế. Cô cuối đầu với người đến viếng, lại một lần nữa thờ dài.

Từ nhỏ Lê Tử Hâm đã sống ở cô nhi viện, chưa bao giờ hiểu được thế nào là tình thân. Trước sáu tuổi, cô vẫn luôn nghĩ không ai cần mình.

Mãi cho đến một ngày, ông nội đi đến cô nhi viện, để chọn ra một đứa bé khéo léo động lòng người. Cuối cùng ông lại cố tình chọn trúng một đứa bé hướng nội là cô.

Cho tới bây giờ, Lê Tử Hâm vẫn cảm kích ông nội. Nếu như không có ông nội đồng ý nhận nuôi cô, thì cô cũng không có ngày hôm nay.

"Tử Hâm à, mấy ngày nay con cũng vất vả rồi." Một người đàn ông đã trung niên đi đến bên cạnh cô, vỗ vỗ vai cô. "Lê Hiền cũng sắp về đến rồi, nơi này cũng không còn có việc gì nữa. Nếu như con cảm thấy mệt, hãy về nghỉ ngơi trước đi."

Lê Tử Hâm quay sang nhìn người đàn ông đang đứng bên cạnh, âm thầm cười: "Chú Lê..." Cô có thể thoải mái gọi một tiếng ông nội, nhưng vẫn không thể gọi con trai của ông nội một tiếng "ba". Trong lòng cô, người thu nhận và dạy dỗ cô vĩnh viễn chỉ có một mình ông nội mà thôi.

Bởi vì ngoại trừ ông nội ra, ở nhà họ Lê chưa có một ai từng quan tâm tới cô. Cô cũng không oán trách gì, thân phận của mình như thế nào cô hiểu rất rõ.

Ngôi nhà này về sau sẽ có thêm một chủ nhân nữa, đó chính là Lê thiếu gia - Lê Hiên. So với Lê Hiên, thì cô cũng chỉ là một người không có quan hệ máu mủ.

Lê Từ Hâm luôn hiểu rõ điều này. Mặc dù vậy, nhưng cô vẫn cảm kích người nhà họ Lê. Bởi cô không ngờ, vào lúc ông nội mất họ vẫn đồng ý cho cô là người nhà họ Lê, để cô có thể đưa tiền ông nội.

"Vâng, nếu không còn việc gì. Con xin về trước." Lê Từ Hâm khôn khéo gạt đầu, có lẽ quan hệ của cô và nhà họ Lê, nên kết thúc tại đây.

Lê Hiên... Không ngờ trong lòng cô lại hiện lên hai chữ này, trong đầu cô hiện lên một bóng dáng nho nhỏ, cầm trong tay một con điều hình con bướm màu tím. Ngón tay trắng nõn chỉ vào cô, làm ra vẻ mặt đầy ghét bỏ, nhưng mà miệng vẫn nói, muốn chơi thả điều với tôi không?

Cô cuối đầu khẽ cười. Vừa đi ra đến sảnh chính, lại bị Lê Diệu Hoa gọi lại: "Từ Hâm, ngày mai con có rảnh không?"

Lê Hâm có chút không rõ, gạt đầu biểu thị là mình có thời gian, "Chú Lê... Có chuyện gì sao?"

"Ngày mai con quay về nhà, gặp mặt Lê Hiên một lần đi."

Trái tim của Lê Từ Hâm khẽ rung lên, cô vẫn luôn cho là mình không còn lý do gì để qua về nhà họ Lê, không thể ngờ là bây giờ Lê Diệu lại tự động mời cô trở về gặp Lê Hiên.

"Từ Hâm?" Lê Diệu Hoa không thấy cô trả lời, gọi cô một lần nữa.

Lê Từ Hâm vội vàng gạt đầu, nói: "Vâng. Con biết rồi."

Lúc Lê Từ Hâm ra khỏi nhà lớn của họ Lê, đúng lúc đó có một chiếc xe lướt qua cô, cô theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn. Chiếc xe đó chạy rất nhanh vào nhà họ Lê, chỉ trong chớp lát liền biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Lê Hiên vừa về tới nhà thì đã nghe một tin tức làm cho anh rất tức giận.

"Cái gì? Hôn ước?" Trên trán của Lê Hiên nổi đầy gân xanh, lửa giận không thể kiềm chế cứ trào ra.

Tạ Tú Quyên vội vàng kéo con trai ngồi xuống sofa, "Tiểu Hiên!"

"Mẹ, rốt cuộc mọi người muốn gì?" Lê Hiên cố gắng hít thở sâu vào, bình tĩnh ngồi xuống sofa

Luật sư đang đứng trước mặt anh, ông đẩy gọng kính đen lên, lặp lại lời nói một lần nữa: "Dựa theo di chúc của Lê lão gia. Cháu trai của họ Lê - Lê Hiên phải cưới cháu gái mà ông đã nhận nuôi từ nhỏ ở cô nhi viện - Lê Từ Hâm. Còn nữa, hai người phải sống chung với nhau từ nửa năm trở lên, mới có thể thừa kế toàn bộ tài sản của họ Lê, nếu không 80% tài sản của họ Lê sẽ quyên góp cho quỹ từ thiện..."

"Cho nên, chỉ vì 80% tài sản mà mọi người bắt con phải đi cưới một người phụ nữ chưa từng gặp mặt?" Thực buồn cười! Lê Hiên cười lạnh, không biết ông nội rốt cuộc muốn cái gì nữa. Người cũng đã đi rồi, vậy mà cũng không để cho người khác được yên tĩnh.

"Cái gì chưa từng gặp mặt. Từ Hâm... Lê Từ Hâm, chẳng phải con đã gặp mặt rồi sao?" Tạ Tú Quyên nhìn thấy con trai không hài lòng, mới vội vàng giải thích.

À, tên này anh đã từng nghe qua! Lê Hiên cảm hận nhớ lại, mười hai năm trước đã từng gặp qua một cô bé, dáng vẻ đầy ngơ ngác, bộ dạng thì thẹn thùng nhìn rất khó coi. Cả người chỉ mặc toàn quần áo cũ, trên đầu thì thắt hai bím tóc một cao một thấp. Mới vừa nhớ lại thôi mà anh đã thấy sợ, một người như vậy mà muốn làm vợ của anh?

Thấy sắc mặt của Lê Hiên ngày càng kém, Lê Diệu Hoa vội vàng nói: "Tiểu Hiên. Con và Từ Hâm đã không gặp mười hai năm rồi, dĩ nhiên sẽ không nhớ rõ con bé, cho nên... Cha đã bảo Từ Hâm trở về cho con gặp mặt."

"Gặp mặt?" Lòng mày của Lê Hiên nhú lại, kinh thường hừ lạnh nói: "Cha đừng có làm vậy được không?" Thật sự muốn gặp anh gặp người phụ nữ đó sao?

"Tiểu Hiên, con đừng suy đoán nữa. Từ Hâm là một cô gái tốt, bất luận như thế nào, con cũng phải gặp con bé một lần. Ông nội con đưa ra yêu cầu như vậy, chắc chắn là có nguyên nhân gì đó."

Lê Diệu Hoa bắt đầu dĩ mà lắc đầu, trong lòng ông rất rõ, từ nhỏ Lê Hiên đã lớn lên ở Mỹ. Nhất định sẽ không chịu chấp nhận sự an bài này, nhưng mà...

"Tiểu Hiên, bất luận như thế nào đi nữa, con cũng phải gặp con bé một lần. Có thích hợp hay không, chuyện này chúng ta sẽ nói sau." Tạ Tú Quyên khuyên bảo, bây giờ chỉ hy vọng con trai nhìn Từ Hâm thuận mắt, mới có thể thay đổi sự cố chấp của nó.

"Vâng!" Lê Hiền cao giọng đáp.

Cha mẹ của Lê Hiền kinh ngạc, không thể ngờ được là con trai của mình lại đồng ý một cách dễ dàng như vậy.

"Nhưng mà... Con xin nói trước, gấp thì gấp, còn về sau còn có chấp nhận hay không, đó là chuyện của con." Lê Hiền nói xong thì đi thẳng ra ngoài cũng không thèm quay đầu nhìn lại.

"Tiểu Hiền, con mới vừa trở về, bây giờ con đi đâu nữa?" Tạ Tú Quyên nhìn bóng lưng của Lê Hiền, chỉ biết thở dài, trong lòng thầm nghĩ, khó trách cha càng ngày càng yêu thương con bé đó.

"Con đi gặp mấy người bạn. Mẹ không cần quản con nữa!" Lê Hiền đưa lưng về phía cha mẹ mình, giờ tay vẩy vẩy hai cái.

Tại quán bar 'Bóng đêm'

"Này này, Lê Hiền, cậu thật sự... muốn đi coi mắt sao?" Lý Tường Vĩ đi phía sau Lê Hiền, cánh tay ôm lấy cổ anh, cười nói: "Lần này cậu trở về, không phải là đi coi mắt thật chứ?"

"Ha ha... Cái gì mà coi mắt." Liêu Gia Kỳ ngồi ở bên cạnh Lê Hiền lấy khủy tay chọc chọc vào anh, trêu đùa nói: "Người đó là vợ chưa cưới của cậu ấy, còn coi cái gì..."

"Hai người các người đừng có đổ thêm dầu vào lửa." Lê Hiền cầm một ly rượu màu tím nhạt đặt ở trước mặt lên uống một hơi cạn sạch, "Thật ra mình không hề muốn gặp người phụ nữ đó. Đừng nói chi đến vợ chưa cưới, hay chuyện kết hôn..."

Anh cười nhạo khi nghe mọi người đề cập đến Lê Tử Hâm, không khỏi nhớ đến lúc trước có một cô bé đứng trước mặt mình, đáng vẻ thì nhát gan, gương mặt lại khó coi. Ai mà muốn cưới một người như vậy? Quả thực là rất mất mặt.

"Thật sao? Cậu không đồng ý chuyện này?" Lý Tường Vĩ có chút giật mình, quay mặt nhìn Lê Hiền, "Vậy tại sao cậu lại đồng ý với cha mẹ cậu sẽ gặp cô gái đó?"

Lê Hiền cầm ly rượu trong tay, hai mắt nhìn chằm chằm ly rượu. Ánh mắt đầy rét lạnh, tiếp theo mím môi cười nói: "Mình muốn nhìn xem coi người phụ nữ đó đến cuối cùng là dạng phụ nữ như thế nào!"

"Hả..." Lý Tường Vĩ và Liêu Gia Kỳ có chút tò mò nhìn anh, cùng chờ đợi câu nói tiếp theo.

Liêu Gia Kỳ hỏi: "Lời này có ý gì?"

"Hai người không cảm thấy kỳ lạ hay sao? Tại sao ông nội của mình lại đưa ra một yêu cầu vô lý như vậy?" Lê Hiền nhún mày, nói tiếp: "Ông nội của mình từ trước tới nay làm gì cũng rất cẩn thận. Tại sao lại lấy 80% tài sản để cho một cô gái không có quan hệ huyết thống. Điều này không kỳ lạ sao?"

Liêu Gia Kỳ và Lý Tường Vĩ nghe Lê Hiền nói, cả hai đều gật đầu đồng ý, nhưng mà cũng có ý kiến khác.

Lý Tường Vĩ nói: "Có lẽ ông nội của cậu rất thích cô ấy, bằng không... lúc trước cũng sẽ không nhận nuôi cô ấy?"

"Cho nên mình mới nói, mình muốn gặp mặt cô ta, để xem rốt cuộc cô ta có sức quyến rũ đến cỡ nào, mà lại có thể làm cho đầu óc ông nội của mình choáng váng đến vậy." Lê Hiền sờ sờ cằm, gương mặt có chút đắm chiêu. Anh không thể tin được ông nội lại có thể lấy chuyện đại sự của mình ra mà đùa.

Lê Hiền biết rõ ông nội của mình đứng vững trên thương trường nhiều năm như vậy. Nếu không phải người phụ nữ này thủ đoạn rất cao siêu, làm sau mà có thể làm cho ông nội của anh lập ra một tờ di chúc, mà ông phải dùng nửa đời để lập nghiệp.

"Nói đến cùng, cô ta cũng vì một chữ 'tiền'." Lê Hiền ngẫm lại, gật đầu nói: "Nếu như cô ta muốn chơi, vậy thì mình sẽ bồi cô ta. Để xem rốt cuộc cô ta còn có chiêu gì."

Sáng sớm ngày hôm sau, Lê Tử Hâm đã ở trước cửa lớn nhà họ Lê. Cô có chút ngại ngùng, dù sau cũng mười hai năm rồi cô chưa gặp anh. Không biết bây giờ gặp lại, tình hình sẽ như thế nào? Người kia, còn có bộ dạng đáng yêu như ngày trước không?"

Cô không khỏi nhớ lại, năm đó trong tay Lê Hiền cầm con điều, hai má phồng lên, đáng vẻ không tình nguyện, cả gương mặt đầy căm giận nhìn cô. Còn cô vẫn luôn nở nụ cười.

"Tiểu thư Tử Hâm, cô tại sao lại đứng ở bên ngoài? Mau vào đi." Bác Trương là người năm đó đi cùng với ông nội Lê tới cô nhi viện, ông và ông nội Lê khi nhìn thấy cô, điều đầu tiên nghĩ tới là đó là một cô bé rất đơn thuần.

"Bác Trương..." Lê Tử Hâm xoay người lại, nhìn thấy bác Trương đang vuốt cằm mỉm cười.

"Tiểu thư Tử Hâm. Lần này cô trở về là vì chuyện kết hôn của cô và thiếu gia Lê Hiền sao? Nói ra..."

"Cái gì?" Không đợi bác Trương nói xong, Lê Tử Hâm đã chết đứng tại chỗ. Có phải là cô nghe nhầm không?

"Tiểu thư còn không biết hay sao?" Trên mặt bác Trương cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới Lê Từ Hâm còn chưa biết chuyện này.

"Kết hôn... Cái gì mà kết hôn?" Lê Từ Hâm lắc đầu, dáng vẻ không hiểu.

"Từ Hâm đến rồi à! Bác Trương, còn đứng đó để làm gì? Mau dẫn Từ Hâm vào nhà đi." Từ xa Lê Diệu Hoa đã nhìn thấy Lê Từ Hâm, nên đã kêu bác Trương ra đón. Sau một lúc lâu cũng không thấy ai đi vào, cho nên chính ông mới đi ra ngoài tìm người.

Lê Từ Hâm cố gắng đè nén sự hoang mang trong lòng, gật đầu, sau đó đi vào nhà.

Lê Hiền đã ngồi sẵn trên ghế sô-pha, một tay vuốt cằm như đang suy nghĩ về vấn đề gì đó. Một tay thì thường thức cái bật lửa Zippo sáng bóng thuộc loại số lượng có hạn. Hoàn toàn không chút ý tới dáng vẻ của cô.

Làn váy màu tím nhạt đung đưa theo động tác nhẹ nhàng của Lê Từ Hâm, cô bước vào nhà thì lập tức nhận ra có một bóng dáng màu lam nhạt đáng ngồi ở trên ghế sô-pha. Gương mặt góc cạnh rõ ràng, mày kiếm mắt sáng, không còn điềm đạm như hồi bé, nhưng mà điều này lại càng hấp dẫn người khác.

Người đó rũ lông mi xuống, ánh mắt rơi vào cái bật lửa trên tay. Cho nên khi anh ngẩng đầu lên thì lộ ra con ngươi sáng ngời, lúc này ánh mắt của anh hướng về phía cô, Lê Từ Hâm không thể thừa nhận rằng trong giây lát, cô không thể thờ được.

Bốn mắt nhìn nhau, Lê Hiền cũng không khỏi sùng sốt. Anh ngửi được một mùi thơm nhàn nhạt cho nên mới ngẩng đầu lên, lúc ánh mắt của anh rơi vào người phụ nữ này, anh vẫn không che giấu được có chút giật mình.

"Lê Từ Hâm..." Lê Hiền giờ đôi chân thon dài, từ trên ghế đứng lên.

Ánh mắt của Lê Hiền vẫn ở trên người cô như cũ. Lê Từ Hâm có chút mất tự nhiên, nên lùi về sau vài bước.

Người trong trí nhớ của anh và người ở trước mặt hoàn toàn không giống nhau. Lê Hiền đứng là rất kinh ngạc, giờ phút này người đang đứng trước mặt anh là một người phụ nữ xinh đẹp. Gương mặt trái xoan, có một đôi mắt to ngập nước đầy linh động, da thịt mềm mại, cùng với đôi môi màu hồng. Không chỗ nào mà không lộ ra khí chất của một người phụ nữ. Khuôn mặt thì không có thay đổi gì nhiều, nhưng mà người ở trước mặt anh so với cô bé nhất gan thì quá khác biệt rồi.

Đây là một phát hiện rất to lớn, Lê Hiền cảm nhận được huyết dịch trong cơ thể mình đang sôi trào lên. Về phần tại sao anh lại hưng phấn như vậy thì anh chỉ kết luận là 'có hứng thú'.

Không sai, anh cảm thấy chuyện này có mưu đồ gì đó. Đồng thời, anh cũng muốn tra ra vì sao ông nội lại vì cô gái này mà lập ra một bản di chúc như vậy.

"Lê Hiền." Lê Từ Hâm đứng ở trước mặt Lê Hiền, bị ánh mắt trơ trọi của anh nhìn từ trên xuống dưới. Làm cho cô cực kỳ khó chịu, có chút không tự nhiên mà kêu tên anh.

Cha mẹ Lê đứng ở một bên, quan sát ánh mắt Lê Hiền nhìn Lê Từ Hâm. Trong lòng cũng cảm thấy vui mừng, như vậy hôn sự của hai người vẫn còn có cơ hội.

"Mau mau, ngồi đi! Lê Hiền có gì muốn nói thì cũng phải đợi con bé ngồi xuống chứ!" Tạ Tú Quyên vội vàng đi tới kéo tay Lê Từ Hâm.

"Đứng vậy. Từ Hâm mau ngồi đi!" Lê Hiền giờ tay lên sờ cằm, tiện tay chỉ vào ghế sô-pha. Gương mặt vẫn tươi cười mê người như cũ, nhưng mà Lê Từ Hâm nhìn thấy gương mặt này làm cho cô có cảm giác khinh miệt.

Lê Từ Hâm gật đầu, chậm rãi ngồi một mình ở ghế sô-pha.

"Được rồi. Nếu hai đứa đều đã có mặt, thì chúng ta bắt đầu vào vấn đề chính thôi." Lê Diệu Hoa gật đầu, đi tới ngồi cạnh con trai mình.

Trong phòng có tổng cộng sáu người. Bác Trương, cha mẹ Lê, Lê Từ Hâm, Lê Hiền và Nghiêm luật sư ngày đó đã tuyên bố di chúc của ông nội Lê.

"Chú Lê, mọi người mờ cháu tới đây rất cực là có chuyện gì?" Lê Từ Hâm nắm hai tay của mình, ngồi một chỗ, rốt cuộc cô vẫn không nhận được mà hỏi nghi vấn trong lòng của mình.

Lê Diệu Hoa và vợ không có mở miệng, ngược lại Nghiêm luật sư lại chủ động nói. Giải đáp nghi vấn của Lê Từ Hâm.

"Tiểu thư Lê Từ Hâm, thật ra hôm nay mời cô tới đây, là muốn nói vài vấn đề về di chúc của Lê lão gia." Nghiêm luật sư rất có tinh thần chuyên nghiệp, ngồi thẳng mà mỉm cười với Lê Từ Hâm.

Lê Từ Hâm nghe thấy di chúc của ông nội, trong lòng rất kích động. Ánh lập tức nhìn về phía Nghiêm luật sư, vội vàng hỏi: "Ông nội có di chúc sao? Di chúc... có nhắc tới tôi sao?"

Lê Hiền nhìn thấy phản ứng của Lê Từ Hâm không khỏi kinh miệt mà hừ lạnh một tiếng. Anh biết ngay mà, người phụ nữ này đang đợi giờ phút này. Cô ta muốn biết ông nội đã cho mình trở thành người trong nhà, nên mới làm ra dáng vẻ như vậy.

Quả thực là Lê Tử Hâm đang chờ mong nhưng mà không phải giống như những gì Lê Hiền tưởng tượng. Cô chỉ vui mừng khi ông nội thực sự xem cô là một đứa cháu gái mà đối đãi, thậm chí trong di chúc cũng không quên mất cô. Cô thực sự là không cần những thứ khác như tiền bạc hay tài sản. Chỉ cần ông nội nhắc tới cô một câu là cô đã vui mừng rồi.

Cô cũng là người có tay có chân, có thể tự mình làm việc để nuôi sống chính mình. Huống chi cô căn bản không cần những thứ như vinh hoa phú quý gì đó, cho nên nếu như ông nội để lại cái gì cho cô, cô nghĩ mình sẽ không nhận.

"Đúng vậy. Trong di chúc của Lê lão gia có đề cập tới Tử Hâm tiểu thư. Về vấn đề hôn sự của cô và Lê Hiền thiếu gia." Nghiêm luật sư vẫn giữ dáng vẻ như cũ. Dường như không thêm đề ý tới vẻ mặt kinh ngạc của cô như một đứa con nít.

"Hôn sự gì?" Cô căn bản cũng không biết gì nha!

Nghiêm luật sư gật đầu, tiếp theo thì giải thích lại mọi chuyện cho Lê Tử Hâm nghe như ngày đó giải thích cho Lê Hiền: "Dựa theo di chúc của Lê lão gia. Trưởng tử nhà họ Lê - Lê Hiền phải cưới cháu gái mà ông nội cũng là Lê lão gia nhận nuôi ở cô nhi viện - Lê Tử Hâm làm vợ. Hơn nữa cần phải sống chung với nhau nửa năm trở lên, mới có thể thừa kế toàn bộ tài sản của nhà họ Lê. Nếu không 80% tài sản của nhà họ Lê đều quyên góp cho viện trợ cấp từ thiện. Nhưng người họ Lê bất luận là vì cái gì cũng không được chiếm đoạt tài sản."

"Chuyện này... Di chúc này thực sự là ông nội lập hay sao?" Lê Tử Hâm phản ứng có chút không kịp, cô căn bản không biết ông nội lại có yêu cầu như vậy.

"Đương nhiên. Lúc Lê lão gia lập bản di chúc này thân thể vẫn còn rất khỏe mạnh, còn tự mình viết, bản thảo đang ở chỗ tôi. Nếu mọi người lo lắng, tôi có thể đưa cho mọi người xem." Nghiêm luật sư nói xong, chuẩn bị từ trong cặp tài liệu lấy ra một văn kiện.

Lê Tử Hâm thấy vậy xua tay bảo không cần, "Không cần đâu. Chuyện như vậy ngẫu tạo cũng không có tác dụng gì. Chỉ là tôi không hiểu..."

"Cô còn không hiểu gì?" Lê Hiền ngồi bên cạnh không lên tiếng lại đột nhiên mở miệng, lập tức ánh mắt mọi người đều nhìn về phía anh.

Lê Tử Hâm không hiểu ý tứ của Lê Hiền, lắc đầu: "Tôi đương nhiên là không hiểu rồi."

"Đây không phải là điều cô chờ mong sao? Sao cô có thể không rõ?" Lê Hiền lạnh lùng hừ lại. Lúc này Lê Tử Hâm rốt cuộc cũng nhìn rõ vẻ mặt biểu lộ ngôn ngữ của anh, nhìn thấy cảm giác thật của anh đối với mình.

Đây không phải là một dự cảm tốt. Lê Tử Hâm hơi nhú mày, có chút bức bối hỏi ngược lại: "Anh nói vậy là có ý gì?"

Lê Hiền dừng lại, xoay người nắm chặt cổ tay Lê Tử Hâm. Sau đó nói với cha mẹ mình: "Con cũng có chuyện muốn nói." Cũng không quản chuyện Lê Tử Hâm có đồng ý hay không, sau đó anh kéo cô đi lên lầu.

"Đau..." Sức lực của Lê Hiền rất lớn, không phải là đáng về thân thiện gì. Càng làm cho Lê Tử Hâm càng tức giận, vùng vẫy hai lần nhưng vẫn không thoát được, sau đó bị người nào đó kéo vào phòng.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Lê Hiền xoay người đóng cửa phòng, 'lạch cạch' hai tiếng cửa phòng lưu loát khóa trái.

Lê Tử Hâm nhú mày, nhẹ nhàng vỗ về cổ tay của mình: "Lê Hiền. Anh có ý gì?"

Lê Hiền chống lại ánh mắt của cô đang nhìn thẳng vào anh, không khỏi có chút kinh ngạc. Sau đó nghĩ tới chuyện gì đó, anh mỉm cười: "Quả nhiên là so với lúc trước thì hoàn toàn khác biệt. Dám nhìn người khác với anh mắt đó rồi à!"

Lê Tử Hâm hơi hất cằm, ánh mắt kiên định nhìn Lê Hiền: "Tôi có gì mà không dám nhìn anh?"

"Nói đi. Cô muốn bao nhiêu tiền?" Lê Hiền vẫy tay, dáng vẻ không kiên nhẫn.

"Cái gì mà bao nhiêu tiền?" Lê Tử Hâm nghiêm mặt lại, ánh mắt như cũ không sợ hãi: "Anh cho rằng tôi đang đòi tiền anh?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Lê Hiền liếc nhìn cô kinh thường nói tiếp: "Cô giờ ra nhiều thủ đoạn như vậy, để cho ông nội lập ra di chúc đó, không phải là muốn lấy một phần tài sản của nhà họ Lê sao?"

"Anh sao có thể nói như vậy, chuyện ông nội lập di chúc tôi căn bản không hề biết." Lê Từ Hâm hơi cao giọng, căm hận nhìn anh.

"Hừ... hay cho từ 'không biết'. Bây giờ ông nội đã qua đời, cô nói gì cũng không có ai đối chứng! Tốt hay xấu không phải là tùy vào cô sao?" Lê Từ Hiên bật ra tiếng, hai tay ôm lấy ngực, đáng vẻ cao cao tại thượng.

Lê Từ Hâm nhìn thấy Lê Hiên như vậy, tức giận đến trợn tròn mắt. Cho tới cùng anh cũng không xem cô vừa mắt, muốn dùng chuyện nhỏ nhoi như vậy để áp bức tâm lý của cô? Bây giờ anh nhìn cô là người như vậy, cái gì gọi là ông nội qua đời, chết không đối chứng chứ?

"Không cần dùng ánh mắt đó nhìn tôi. Tôi biết, cô đã bị tôi nhìn rõ quý kẻ, cho nên thẹn quá hóa giận rồi phải không?" Đôi mắt của Lê Hiên sắc bén nhìn Lê Từ Hâm.

Lê Từ Hâm vẫn như cũ không hề sợ hãi, "Anh nói mấy lời này là có ý gì. Cái gì mà gọi là 'quý kẻ của tôi'? Tôi không có quý kẻ gì hết, Lê Hiên, anh không cần tùy ý suy đoán ý muốn của người khác có được hay không?"

"Tôi tùy ý suy đoán ý muốn của cô? Chẳng lẽ không phải là cô nhìn trộm quyền thế của nhà họ Lê, cho nên mới leo trèo tới đây? Nếu như hôm nay nhà họ Lê không giàu có, chỉ là một gia đình bình thường, chỉ sợ cô không thêm liếc mắt dù chỉ một cái! Người như cô, tôi đây đã thấy nhiều, chỉ là tôi không hiểu... Tại sao ông nội nhanh trí như vậy mà có thể mắc mưu của cô, lập ra một bản di chúc như vậy. Cô có muốn nói cho tôi nghe một chút không, rốt cục là cô đã làm thế nào?" Lê Hiên khẽ mỉm cười, từng bước một bước gần về phía Lê Từ Hâm. Lê Từ Hâm bị buộc lui về sau, cuối cùng bị ép đến tường, lưng dính sát vào tường.

"Lê Hiên, anh nói tôi như thế nào, điều đó không quan trọng." Lê Từ Hâm hít sâu vào, giọng nói chuyển thành nghiêm túc: "Nhưng mà anh không thể nói ông nội như vậy! Ông nội là người tốt, ông rất nhiệt tình đối đãi tôi, không giống như anh..."

"Không giống tôi?" Lê Hiên hừ một tiếng: "Phải, không giống tôi! Không giống tôi có thể nhìn thấu được phía sau đáng vẻ điềm đạm đáng yêu là một con người dối trá, giả nhân giả nghĩa!"

"Anh mới là dối trá, giả nhân giả nghĩa!" Lê Từ Hâm bị anh làm cho tức giận đến trừng to hai mắt, nhưng mà cũng không nói ra bất kỳ từ chửi mắng nào: "Anh không cần tùy tiện vu oan người khác. Cần thận tôi kiện anh tội phi báng! Anh có gì chứng minh là tôi đang giả vờ giả vịt?"

Cô cho tới bây giờ không cảm thấy mình điềm đạm đáng yêu, lại càng không cảm thấy chính mình là người dối trá, giả nhân giả nghĩa. Cô không biết Lê Hiên không vừa ý cô ở chỗ nào, cô chưa từng nghĩ tới chuyện như vậy, lại càng không phải là người mà Lê Hiên nói.

"Kiện tôi phi báng?" Lê Hiên ngửa người ra sau, cười nhẹ ra tiếng: "Tôi còn chưa có kiện cô tội lừa gạt!"

"Tôi lừa gạt?" Lê Từ Hâm cắn cắn môi: "Anh không thể nói tôi như vậy? Thứ nhất, tôi thật sự không biết ông nội lập ra tờ di chúc như vậy. Thứ hai, cho dù ông nội có lập ra tờ di chúc như vậy. Vậy cũng không có nghĩa tôi là người lừa gạt!"

"Được rồi, quay lại vấn đề chính đi." Lê Hiên đứng thẳng người lên, tiếp tục nói: "Rốt cục cô muốn bao nhiêu tiền?"

"Tôi không cần tiền." Lê Từ Hâm nhún chặt chân mày lại, quay mặt đi không thèm nhìn Lê Hiên.

"Tôi cảnh cáo cô, làm người đừng nên quá tham lam. Bây giờ tôi đồng ý có cô cầm tiền bỏ đi, cô nên vui mừng mà nhanh chóng lấy tiền đi!" Lê Hiên nói xong thì xoay người lại từ trong ngăn kéo lấy ra một tấm chi phiếu không có chữ.

"Tôi đã nói rồi. Tôi không cần tiền, anh không hiểu những lời tôi nói à?" Lê Từ Hâm đi tới, nắm chặt lấy cánh tay của Lê Hiên.

"Cô không cần tiền, vậy cô muốn tài sản à?" Lê Hiên mỉm cười, tại sao anh lại đoán không ra suy nghĩ của người phụ nữ này chứ. Người phụ nữ này không hề ngu ngốc, ông nội để lại rất nhiều tài sản, cho nên anh mới cho cô một chút ân huệ nhỏ, không muốn cô tham lam quá mức. Nhưng mà cô lại không chịu thông suốt.

"Tôi không lấy bất cứ gì cả!" Lê Từ Hâm cao giọng nói: "Anh đừng quá coi thường tôi."

"Tôi sẽ không cưới một người phụ nữ như cô!" Lê Hiên âm thanh còn lớn hơn giọng vừa rồi của Lê Từ Hâm.

Bỗng nhiên cả căn phòng điều chìm vào trong yên lặng, Lê Từ Hâm hơi cúi đầu. Trái tim đập liên hồi, câu nói đó làm cho tim của cô loạn nhịp, cô thực sự không hiểu tại sao mình lại nổi giận với tên ghê tởm này. Cô thờ dãi, cắn răng hung hăng mà trả lời lại: "Tôi là người phụ nữ như thế nào? Chờ dần vàng lên mặt à, tôi không thêm! Tôi không cần tiền bạc gì hết, cũng không cần tài sản gì. Lại càng không thêm anh!"

Lê Hiên vừa cảm thấy không khí có chút kỳ lạ, giống như là anh đã nhìn thấy đáng vẻ có chút khổ sở của cô? Anh lắc đầu, suy nghĩ cô chỉ đang đóng kịch mà thôi!

"Được được, nếu như chúng ta đã có chung suy nghĩ vậy thì hãy nói cho rõ ràng. Cả hai chúng ta đều đồng ý không nhận 80% tài sản của ông nội, sau này cô là cô, tôi là tôi!" Lê Hiên mỉm cười, 80% tài sản này anh cũng không để ý lắm. Muốn anh dùng hạnh phúc cả đời để đổi lấy sao? Ở bên Mỹ anh còn có chuyện chưa giải quyết xong, công ty thì đã có cha quản lý, anh cũng không cần nhất thiết phải kế thừa phần tài sản này.

"Đương nhiên rồi! Chúng ta vốn dĩ không có quan hệ gì mà. Anh là anh, tôi là tôi!" Lê Từ Hâm nói xong, xoay người muốn bỏ đi.

"Thật không ngờ cô có thể buông tha phần tài sản đó." Giọng điệu của Lê Hiên dịu lại, không ngờ người phụ nữ này lại dễ dàng từ bỏ, có lẽ... Cô ta thật

sự không cần phân tài sản kia? Nếu đã như vậy thì càng tốt, bởi vì anh căn bản cũng không muốn cưới người phụ nữ ở trước mặt này.

"Đương nhiên." Lê Từ Hâm đưa tay mở cửa, trước khi rời khỏi phòng thì khóe môi hơi nhếch lên. Ở trước mặt Lê Hiền lộ ra một nụ cười rục rờ.

Lê Hiền nhìn bóng lưng Lê Từ Hâm rời đi, ít nhiều vẫn còn có chút khinh ngạc. Không ngờ cô ta lại không cần phân tài sản đó, mà còn... Người phụ nữ này, so với trước kia thì có chút khác lạ, không hề lên lút trốn tránh, còn nhìn anh với ánh mắt như vậy.

Lê Hiền nhìn không được mà cong khóe môi, chỉ hy vọng là cô ta không hối hận.

"Từ Hâm, hai đứa bàn bạc sao rồi?" Lê Diệu Hoa nhìn thấy Lê Từ Hâm bước ra đầu tiên, cho nên mới vội vàng hỏi cô.

Nhìn thấy cô quay đầu lại, trên mặt hiện lên một nụ cười thân thiện. Lê Diệu Hoa liền thả lỏng người, cho rằng hai người bàn bạc rất tốt.

"Chú Lê, chúng con đã quyết định rồi." Lê Từ Hâm gật đầu.

"Vậy hai đứa..."

"Chúng con quyết định buôn tha 80% tài sản đó." Không đợi Lê Diệu Hoa mở miệng, Lê Hiền đã lên tiếng trước.

Lê Diệu Hoa và Tạ Tú Quyên nghe thấy lời của Lê Hiền thì ngay lập tức vẻ mặt trở nên rất khó coi, sắc mặt của cả hai đều không vui.

"Tiểu Hiền, có phải con nói gì đó lung tung với Từ Hâm không?" Tạ Tú Quyên cố tình vội vàng giữ chặt Lê Từ Hâm: "Từ Hâm à, con đừng nghe tiểu Hiền nói lung tung."

"Thật sự là Lê Hiền không có nói gì cả, đi à, chuyện này con và Lê Hiền đều đã thống nhất với nhau. Không phải là ý định của một mình anh ta." Lê Từ Hâm mỉm cười trấn an Tạ Tú Quyên.

Tạ Tú Quyên há miệng thở dốc, dường như muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

"Nếu đã như vậy.... Cứ quyết định như vậy đi." Lê Từ Hâm nhìn Lê Hiền, mấp máy môi, sau đó cũng không nói gì thêm nữa. Bởi vì Lê Từ Hâm suy nghĩ từ bây giờ trở đi, hai người đã không còn quan hệ gì với nhau nữa? Sau đó cô bước ra khỏi cửa lớn của nhà họ Lê.

"Từ Hâm. Có người tìm cô kia."

Lê Từ Hâm vừa mới lấy dọn dẹp đóng hàng quá thời hạn sử dụng ở trên kệ, thì nghe thấy ông chủ gọi cô.

Bởi vì việc học của cô vẫn còn chưa xong, mà ông nội thì đã qua đời. Cũng không biết có phải là do ông nội Lê đã quên hay cũng không đoán trước được mình sẽ rời đi khi Lê Từ Hâm còn chưa hoàn thành việc học.

Tóm lại, ở trong di chúc của ông không có nhắc tới việc người nhà họ Lê sẽ tiếp tục giúp đỡ về vấn đề học tập cho Lê Từ Hâm. Huống chi Lê Từ Hâm cũng đã khéo léo từ chối con đường 'con dâu nhà họ Lê' mà ông nội đã trải tốt cho cô. Cho nên bây giờ cô không có bất kỳ lý do gì để sử dụng tiền bạc của nhà họ Lê.

Lê Từ Hâm suy nghĩ, dù sao cũng sắp tốt nghiệp rồi. Tuy bây giờ một ngày phải làm tới ba phần công việc, mới có thể duy trì cơ bản được vấn đề học phí và tiền sinh hoạt, mặc dù rất cực khổ, nhưng mà có thể tiếp tục kiên trì là tốt rồi.

Lê Từ Hâm chuẩn bị tốt thứ đang cầm trên tay, sau đó mới đi ra ngoài, xem coi rốt cục là ai tới tìm cô.

Một người đàn ông mặc âu phục trắng thớm đang đứng trước của một siêu thị nhỏ, nhìn thì có chút không hợp nhau. Lê Từ Hâm ngẩng người, sau đó vẫn tươi cười nói với ông: "Chú Lê, chú tới tìm con có chuyện gì không?"

Lê Diệu Hoa gật đầu, dáng vẻ hình như hơi khó xử.

Lê Từ Hâm biết nguyên nhân Lê Diệu Hoa tìm mình, cô cho rằng ngoại trừ cô còn có thể tiếp tục sử dụng họ 'Lê' này, thì mọi chuyện còn lại giữa cô và họ đều không dính dáng tới nhau.

"Từ Hâm, chú hi vọng con có thể nói chuyện với chú một lát." Biểu tình của Lê Diệu Hoa rất nghiêm túc, cho nên Lê Từ Hâm không thể nào cự tuyệt yêu cầu của ông.

"Vâng." Nghĩ đi nghĩ lại, Lê Từ Hâm vẫn gật đầu. Xoay người nói chuyện với ông chủ, sau đó chào chủ cửa hàng rồi mới đi.

"Chú Lê, bây giờ con vẫn còn trong thời gian làm việc. Ông chủ nói cho con nữa tiếng để nói chuyện, chú có gì thì cứ nói đi ạ!" Lê Từ Hâm nhìn thời gian, nói đơn giản lại mọi chuyện với Lê Diệu Hoa.

"Từ Hâm, chúng ta qua đó nói chuyện đi." Lê Diệu Hoa chỉ vào chiếc xe có rèm che, đậu cách đó không xa, ý bảo cô đi qua với ông. Lê Từ Hâm cúi đầu, ngồi vào xe với Lê Diệu Hoa.

Không khí bên trong xe dường như có chút cứng ngắt, Lê Diệu Hoa và Lê Từ Hâm ngồi đối mặt với nhau. Lê Diệu Hoa ngồi một lúc lâu cũng không lên

tiếng. Lê Tử Hâm kiểm chế không được mà hỏi: "Rốt cục lần này chú Lê tới tìm con là có chuyện gì?"

Lê Diệu Hoa hít sâu vào một hơi, bắt đầu đi lắc đầu, cuối cùng vẫn mở miệng: "Từ Hâm, nhà họ Lê.... đối đãi với con như thế nào?"

Lê Tử Hâm im lặng, đối với câu hỏi này của Lê Diệu Hoa nếu như suy nghĩ một chút, thì Lê Diệu Hoa hỏi cô 'nhà họ Lê' cho cô sống như thế nào. Lê Tử Hâm có chút không biết nên trả lời thế nào, bởi vì cho tới bây giờ, Lê Tử Hâm cảm thấy người đối xử tốt với cô chỉ có một mình ông nội mà thôi.

Ở nhà họ Lê, từ Lê Diệu Hoa cho tới Lê Hiên, không ai coi cô là người nhà họ Lê mà đối xử. Về điều này, làm sao Lê Tử Hâm lại không nhìn ra, đương nhiên cô cũng không có tranh giành gì, bởi vì cô có lập trường riêng của chính mình.

"Rất tốt ạ. 'Ông nội' vẫn luôn đối xử tốt với con." Lê Tử Hâm gật gật đầu, vẫn không quên nói thêm hai từ 'ông nội'.

Lê Diệu Hoa nghe xong thì gật đầu, rõ ràng cô đã đặt 'ông nội Lê' và 'nhà họ Lê' ngang bằng nhau. "Từ Hâm à, con rất tôn trọng ông nội đúng không?"

Lê Tử Hâm đáp lại một tiếng, coi như là đồng ý rồi.

"Cho nên, nếu như ông nội có tâm nguyện gì con cũng nhất định sẽ nghe theo có đúng không?" Lê Diệu Hoa có chút vội vàng, tiếp tục nói: "Trong di chúc của ông nội con có viết về chuyện của con và tiểu Hiên. Đây rõ ràng là hi vọng của ông, cho nên... con có cần không nên phụ lòng hi vọng của ông nội không? ..."

Lê Tử Hâm yên lặng nghe Lê Diệu Hoa nói, cuối cùng thì cô đã hiểu rõ. Rốt cục là ông có ý gì.

"Chú Lê không cần nói như vậy. Con hiểu rõ ý của chú, đúng là con rất tôn trọng ông nội, cũng hi vọng hoàn thành tâm nguyện của ông. Nhưng mà chú nên hiểu rõ, cho dù là tâm nguyện của ông nội đi nữa thì con cũng hiểu rõ một điều, đó là ông nội sẽ không ép con làm những chuyện mà con không thích." Lê Tử Hâm tương đối có tự tin mà nói.

Lê Diệu Hoa hơi cau mày, dĩ nhiên là có chút không hài lòng với câu trả lời của cô: "Từ Hâm à, chú không tin con thực sự không có tình cảm với Lê Hiên?"

Lê Tử Hâm nắm chặt góc áo của mình, nụ cười có chút không được tự nhiên: "Chú Lê đang nói gì vậy? Không phải là con mới gặp mặt Lê Hiên sao? Làm sao mà có tình cảm được chứ..."

"Chú thấy không phải như vậy." Lê Diệu Hoa dễ dàng phát hiện ra dáng vẻ khăn trương đang cố che giấu của Lê Tử Hâm. Ông không khỏi bật cười: "Từ Hâm. Chú nhớ lúc con còn nhỏ rất thích dính lấy Lê Hiên."

Lê Tử Hâm bị Lê Diệu Hoa nói như vậy hai gò má liền ửng đỏ, cô cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh, lắc đầu nói: "Chú Lê đừng nói như vậy, đó là chuyện lúc trước. Bây giờ con không nhớ rõ nữa, khi đó con còn nhỏ, biết tình cảm gì chứ..." Trái tim của Lê Tử Hâm càng đập càng nhanh, khi nghe thấy lời Lê Diệu Hoa nói, ký ức không thể quay trở lại đột ngột ủa về.

Tuổi còn nhỏ làm sao có thể nhớ rõ mọi chuyện, làm sao có thể để ý nhau được? Lê Tử Hâm luôn cho rằng mọi chuyện là vậy, nhưng mà khi cô cố gắng phủ định hết mọi chuyện trong quá khứ, thì trong đầu cô lại nhớ rất rõ ràng từng cử động, một cái nhăn mày một nụ cười.

"Từ Hâm! Lại đây nào!" Ông nội Triều ngoắc cô.

Đối với Từ Hâm khi tám tuổi, lúc cô mới gặp ông cụ thì vẫn còn cảm thấy có chút sợ hãi. Nhưng mà ông luôn lộ ra nét mặt ôn hòa, làm cho Từ Hâm từ từ buông lỏng cảnh giác.

"Ông nội." Cô có chút ngượng ngùng đi tới bên cạnh ông nội Lê, đầu vẫn cúi xuống đất như cũ.

Ông nội Lê mỉm cười xoa cái đầu xù xì của đứa nhỏ trước mặt, giọng nói trầm thấp đầy ôn hòa vang lên: "Từ Hâm, từ đây về sau ông sẽ là ông nội của con. Tên của con sẽ là Lê Tử Hâm, trong nhà ông nội có một anh trai nhỏ nhìn rất dễ thương.... Từ Hâm có muốn về nhà cùng với ông nội hay không?"

Ông đang hỏi ý kiến của cô sao? Từ Hâm từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt bồ câu chớp chớp nhìn ông cụ ở trước mặt. Cô chưa bao giờ nhìn thấy người như vậy ở cô nhi viện này, không phải ông chỉ muốn dẫn cô đi thôi sao, tại sao lại hỏi ý kiến của cô?

Từ Hâm cảm thấy ông cụ này và những người trước kia đến cô nhi viện nhận nuôi hoàn toàn không giống nhau. Trong lòng cô trở nên ấm áp, cô sợ rằng mình sẽ không tìm thấy người tốt như thế này nữa để nhận nuôi cô. Cô đưa tay giữ chặt lấy ống tay áo của ông, Từ Hâm... không đứng từ nay về sau phải cô là Lê Tử Hâm. Đôi môi cô khẽ cong lên, ra sức gật đầu: "Vâng, con đồng ý!"

Sau đó Lê Tử Hâm được ông dẫn tới một nơi rất lớn, căn phòng rất đẹp. Nhưng mà cô cũng không thấy anh trai nhỏ mà ông nội đã từng nhắc tới.

Rất lâu sau cô mới biết được, thật ra nơi đây không phải là nhà của ông nội. Nơi này là một phần tài sản của ông, như vậy là ông nội có rất nhiều tiền. Tuy nơi này không phải là nhà của ông nội sống, nhưng mà ông nội luôn tới thăm cô, dặn dò bảo mẫu phải chăm sóc cô thật tốt. Lê Tử Hâm cảm thấy cuộc sống như thế này rất vui vẻ, rất hạnh phúc đến nỗi cô cảm giác nó không phải là sự thật.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lê Hiên, cô thấy anh là một người con trai dễ nhìn, trắng trẻo nõn nà, tuy là con nhỏ tuổi nhưng mà dáng vẻ lại luôn vênh vác, hất cằm lên nhìn cô.

Lê Từ Hâm vẫn chưa quen với việc gặp mặt người lạ, nên cô vẫn trốn ở sau lưng ông nội Lê. Lén lút quan sát Lê Hiền, gương mặt mềm mại trở nên đồ ùng.

Lê Hiền nheo đôi mắt đẹp lại, không thèm để cô vào trong mắt của mình. Do ông nội vẫn còn đang đứng ở đây nên anh cũng không tiện nói gì.

"Lê Hiền mau lại đây. Đây là em gái mà ông nội đã nói với con lúc trước." Ông nội Triều vẫy vẫy tay với Lê Hiền, anh vốn là một tiểu vương tử luôn bướng bỉnh lý lợm giống như Lê Từ Hâm, vậy mà bây giờ lại dịu dàng gật đầu đi tới bên cạnh ông nội và cô.

Lê Từ Hâm cười với Lê Hiền, nhưng mà lại bị anh phốt lờ nên cô liền trở nên lúng túng.

Ông nội sờ đầu Lê Từ Hâm, nói: "Từ Hâm, con tự giới thiệu đi."

"Em tên là Lê Từ Hâm." Lê Từ Hâm nghe lời ông nội, gật đầu nói với Lê Hiền đang đứng đối diện.

Lê Hiền nhìn Lê Từ Hâm nói như vậy, anh cũng không tiếp tục phốt lờ cô nữa. Nhưng mà gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ, mở miệng nói: "Lê Hiền."

Hai chữ 'Lê Hiền' chính là câu đầu tiên anh nói với cô.

"Lê Hiền, Từ Hâm là em gái của con. Cho nên con phải nhớ kỹ lúc không có ông nội ở đây, con nhất định phải bảo vệ Từ Hâm thật tốt. Con hiểu chưa?" Ông nội Lê kéo hai đứa bé lại đứng cùng một chỗ với nhau, sau đó trịnh trọng nói với Lê Hiền.

Tuy là Lê Hiền không thích Lê Từ Hâm lắm, nhưng mà khi nghe lời nói của ông nội, thì tư tưởng nam tử hán liền nổi lên. Ra sức gật đầu đồng thời nắm lấy bàn tay nhỏ bé đầy ấm áp của Lê Từ Hâm, kiên định nói với ông nội: "Ông nội cứ yên tâm! Tất nhiên con phải bảo vệ tốt cho em ấy rồi!"

Vào lúc đó, Lê Hiền vẫn còn nhỏ nên cũng không để ý quá nhiều, chỉ thuận miệng nói ra. Có lẽ anh chỉ nghĩ là hứa suôn với ông nội, nhưng mà Lê Từ Hâm lại đem lời này khắc ghi trong lòng.

Ông nội cứ yên tâm! Tất nhiên con phải bảo vệ tốt cho em ấy rồi! Trong đầu cô lại vang lên âm thanh đầy kiên định mà non nớt kia. Lê Từ Hâm than nhẹ một tiếng, cô còn nhớ rõ nhưng không có nghĩa là anh vẫn còn nhớ. Lúc đó anh còn nhỏ, chỉ thuận miệng hứa lung tung mà thôi. Bây giờ anh đã không còn nhớ rõ lời hứa ngày đó rồi, thậm chí anh còn coi cô là người xấu, bụng dạ khó lường.

"Từ Hâm!" Thấy cô phân tâm, Lê Diệu Hoa mở miệng gọi cô.

"Chú Lê... Thực sự là con không có cách, con không thể làm chuyện trái với lương tâm của mình được." Lê Từ Hâm khôi phục lại tinh thần, nhìn Lê Diệu Hoa, không còn cách nào mà lắc đầu, "Huống chi... Lê Hiền đối với chuyện này đã cực kỳ bài xích con, cho dù con không ngại..."

"Từ Hâm, con luôn từ chối như vậy, chú không còn cách nào khác là nói thật với con." Lê Diệu Hoa thở dài, sắc mặt cực kỳ mệt mỏi.

"Thật ra... Gần đây công ty hoạt động không được tốt lắm." Giọng của Lê Diệu Hoa càng ngày càng trầm xuống, "Rất nhiều tiền vốn không thể chuyển ra ngoài, cho nên..."

"Chú Lê?" Lê Từ Hâm thử dò hỏi, nhìn thấy gương mặt Lê Diệu Hoa hiện lên vẻ mệt mỏi, đáng vẻ đã trở nên già hơn so với trước kia. Cho dù cô không có cảm tình gì với ông, nhưng mà cô vẫn không nhìn được mà có chút mềm lòng.

"Từ Hâm đó là lý do vì sao chú mong con có thể hiểu được, phần tài sản của ông nội... nếu Lê Hiền đồng ý tiếp nhận công ty, thì có thể sẽ giải quyết được tình trạng khẩn cấp của công ty." Lê Diệu Hoa có chút đau đầu, xoa hai bên thái dương. "Sân nghiệp này là do ông nội con một mình đã xây dựng bằng hai bàn tay trắng. Ông muốn tự tay mình giao cho Lê Hiền, nhưng vào lúc này... Cho nên, Từ Hâm... con đã hiểu chưa? Đối với ông nội, đối với Lê Hiền mà nói, điều này rất là quan trọng!"

Lê Từ Hâm nghe thấy lời của Lê Diệu Hoa mà trở nên ngẩn ra, cô chưa từng nghĩ tới phần tài sản của ông nội lại có tác dụng quan trọng tới vậy? Sân nghiệp của nhà họ Lê... "Thật sự mọi chuyện nghiêm trọng tới vậy sao?" Lê Từ Hâm nghi ngờ hỏi: "Chuyện này Lê Hiền có biết không?"

"Chú làm sao dám nói cho nó biết." Lê Diệu Hoa bắt đầu dĩ mà lắc đầu, "Đứa trẻ đó tính cách rất... Nếu nói cho nó biết tình hình bây giờ của công ty thì chắc chắn nó sẽ càng không muốn nhận phần tài sản đó. Chỉ sợ là nó thà rằng để cho công ty phá sản, chứ không muốn nhận phần tài sản này."

"Phá sản?" Lê Từ Hâm ngồi thẳng người lên, "Thật sự là... mọi chuyện nghiêm trọng tới vậy sao?"

Lê Diệu Hoa không lên tiếng, vẫn nhìn Lê Từ Hâm một lúc lâu. "Từ Hâm, chú xin con, vì ông nội, vì nhà họ Lê, cũng vì Lê Hiền. Xin con giúp chúng ta một lần đi, có được không?"

"Cho nên... Bây giờ chỉ còn có một cách là con phải kết hôn với Lê Hiền để lấy phần tài sản của ông nội sao?" Hai tay Lê Từ Hâm co lại, chà xát vào nhau.

"Từ Hâm..." Âm thanh Lê Diệu Hoa hiện ra sự bất lực: "Tuy con không phải là con gái của chú, chú cũng không có ý định ép buộc con. Chú cũng thật sự là... không còn biện pháp nào khác. Nếu như công ty vẫn còn có thể hoạt động bình thường thì chú cũng có thể đồng ý mà nói một câu, từ bỏ phần tài sản đó cũng không sao cả."

"Chú Lê." Lê Từ Hâm vẫn không thể nhìn nổi khi có người đau lòng, huống chi nhà họ Lê đối với cô ân trọng như núi. Lê Từ Hâm hơi động lòng, nghĩ tới

đây quả thật là cô cũng có chút do dự rồi. Cho dù ông nội đã mất, nhưng ông vẫn còn để lại cái gì đó. Sự nghiệp nhà họ Lê là ông đã dùng cả đời để xây dựng. Lê Hiền là cháu trai rất quan trọng đối với ông.

"Nhưng mà... Lê Hiền sẽ không đồng ý đâu." Lê Tử Hâm chuyển đề tài đến nhân vật chính. Đúng vậy, cho dù là cô đồng ý đi nữa, nhưng mà còn anh thì sao? Kết hôn là chuyện của hai người, nếu như Lê Hiền không đồng ý, chỉ dựa vào một mình cô thì phải làm như thế nào?

"Cho nên chú mới cầu xin con!" Lê Diệu Hoa thấy Lê Tử Hâm không tiếp tục từ chối nữa, ngược lại giống như đồng ý giúp ông. Trong mắt ông liền lóe lên một tia chờ mong.

"Cầu xin con. Con có thể làm gì?" Lê Tử Hâm hỏi lại.

"Tử Hâm, chú hy vọng con có thể dọn tới nhà lớn của họ Lê mà sống." Lê Diệu Hoa nói lên hy vọng của mình, "Có lẽ bây giờ Lê Hiền vẫn chưa đồng ý việc kết hôn, nhưng mà... chú hy vọng hai người các con ở chung một chỗ, tiếp xúc nhiều hơn, dù sao cả hai vẫn còn trẻ. Tình cảm tới cũng nhanh, chú và mẹ của Lê Hiền đều mong hai được có thể sống với nhau. Tử Hâm, con là một đứa trẻ ngoan, chú tin tưởng ông nội làm như vậy chắc chắn sẽ có suy nghĩ của mình."

Lê Tử Hâm xấu hổ cười, "Thì ra là vậy?" Cô nhớ tới việc Lê Hiền đối xử với mình, Lê Tử Hâm thật sự là không dám tưởng tượng tới tình cảm của anh và cô. Nếu thật sự chuyện đó mà xảy ra, trừ khi sao hỏa đụng vào Trái Đất rồi. Chỉ là bây giờ anh đang tỏa thái độ chán ghét cô, cô lại phải chủ động đi nịnh bợ anh hay sao?

"Con đồng ý với yêu cầu của chú hay sao? Tốt lắm, chiều nay chú sẽ bảo người tới đón con. Từ hôm nay con sẽ trở về sống ở nhà họ Lê, cũng không cần phải đi làm." Lê Diệu Hoa không cho Lê Tử Hâm có bất kỳ cơ hội cự tuyệt nào, sau đó nói: "Bây giờ con đi xin nghỉ đi! Mau trở về thu dọn đồ đạc."

"Nhưng mà..." Lê Tử Hâm muốn mở miệng nói sẽ suy nghĩ lại, nhưng không biết vì sao, nghĩ đi nghĩ lại cô không thể nói lên lời từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

"Tại sao cô lại ở đây?" Lê Hiền kinh ngạc nhìn người đang đứng ở trước mặt, anh nhàu mày lại đây về không vui. Anh không biết vì sao người phụ nữ này lại xuất hiện tại đây, rõ ràng là hai người sẽ không gặp lại nhau mà? Cả hai người đã sớm có chung ý nghĩ, cũng đã đưa ra quyết định. Vì sao giờ phút này anh còn có thể nhìn thấy cô ở nhà mình?

Lê Tử Hâm mang theo hành lý, tự mình biết rõ chính mình cũng không thể nói gì. Bây giờ anh nhìn thấy cô ở đây vừa ngạc nhiên vừa mất hứng, đó cũng là chuyện bình thường.

"Tôi... Tôi đây ở một thời gian." Lê Tử Hâm do dự một chút, sau đó mới nói ra một lý do coi như là hợp lý.

"Tôi đây ở?" Lê Hiền đánh giá Lê Tử Hâm từ trên xuống dưới: "Vừa mới rời khỏi nhà họ Lê, cô đến nơi ở cũng không có sao?"

Nghe thấy hương vị đầy sự châm chọc trong lời nói của Lê Hiền. Tay Lê Tử Hâm nắm hành lý càng chặt hơn, cắn môi dưới không trả lời.

"Tiểu Hiền, sao con có thể nói như vậy được!" Lê Diệu Hoa bật mạnh dậy từ ghế sofa, "Tử Hâm là do cha mới tới nhà chúng ta làm khách."

Lê Hiền nghe cha mình nói như vậy, lập tức cong khóe môi lên. Đưa tay làm động tác không sao cả, "Nếu cha đã nói như vậy thì con cũng có có phản đối cũng như không, phải không?"

Nghe xong mấy lời này của Lê Hiền, Lê Tử Hâm nhẹ nhàng thờ ra. Vừa rồi chỉ sợ anh sẽ phản đối, không biết nên trả lời thế nào mới tốt, cũng không thể hùng hồn nói 'Tôi muốn kết hôn già với anh, để lấy phần tài sản'.

"Nhưng mà..." Lê Hiền chuyển biến cũng rất nhanh, anh đi tới hai bước, kề sát vào Lê Tử Hâm, gục đầu nói nhỏ bên tai của cô: "Lại tiếp tục bắt đầu một quỷ kế khác sao?"

Chỉ với một câu nói của anh, làm cho Lê Tử Hâm giống như là người bị thiên lôi đánh trúng. Cả người chấn động: "Lời này của anh..."

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Lê Hiền thờ ơ nhìn cô, "Tôi biết ngay mà. Cô sẽ không dễ dàng mà buông tha cho một miếng thịt béo bở như vậy."

"Tôi không có ý đó." Lê Tử Hâm muốn giải thích, nhưng lại trơ mắt đứng nhìn Lê Hiền dùng ngón trỏ dè lên môi của cô. Không cho cô tiếp tục nói.

"Lê Tử Hâm. Cô yên tâm, tôi sẽ không đuổi cô đi." Lê Hiền nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào cô, "Bởi vì tôi muốn biết toàn bộ chiêu trò của cô. Cô là một người phụ nữ nói một đằng làm một nẻo, đừng tưởng rằng cô mê hoặc được tâm của ông nội tôi hoặc tâm của cha mẹ tôi, thì có thể mê hoặc được tôi!" Nói dứt lời, Lê Hiền thu lại ngón tay của mình, lướt ngang qua khuôn mặt trắng nõn của Lê Tử Hâm. Tiếp theo đó anh miễn cưỡng nói: "Hoan

ngheh cô."

Lê Từ Hâm đã tức giận đến gương mặt đều trở nên trắng bệch. Trái tim nhảy loạn xạ ở trong lồng ngực, nếu có thể cô thật sự muốn lập tức xoa người bỏ đi.

"Từ Hâm!" Lê Diệu Hoa bước lên vỗ vỗ vào vai của cô, trong lòng ông cũng hiểu rõ con trai của mình có bao nhiêu khó chịu đối với Lê Từ Hâm.

"Chú Lê." Lê Từ Hâm hít sâu vào, xoay người lại. "Con về phòng trước đây." Cũng không thèm để ý tới Lê Hiên, rõ ràng là cô mắt không thấy, tâm không phiền.

"Cha, tối nay con sẽ không về!" Lê Hiên cũng xoay người đi ra khỏi cửa, duỗi thẳng cánh tay quơ quơ.

Tại quán bar Bóng Đêm

"Cho nên người phụ nữ kia đã vào nhà cậu?" Lý Tường Vĩ mở to hai mắt, nhìn Lê Hiên, dáng vẻ giống như là đang xem kịch vui.

Lê Hiên mím môi, uống một ngụm rượu, có chút kinh thường mà hừ nhẹ một tiếng: "Xem ra mình đã xem nhẹ người phụ nữ này rồi. Không biết là rốt cuộc cô ta đã dùng thủ đoạn gì mà lại có thể làm cho ông nội và ba mẹ của mình đều tin tưởng cô ta."

"Đêm nay cậu thực sự sẽ không về nhà sao?" Lý Tường Vĩ nhìn xung quanh, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu.

Lê Hiên nhẹ giọng cười: "Tên Liêu Giai Kỳ kia tạm thời bỏ chạy, chẳng lẽ cậu cũng giống như anh em của mình. Muốn đi kiếm gái thì đi đi?"

"Làm sao có thể!" Lý Tường Vĩ nghiêng ly rượu trong tay, đập vào cái ly của Lê Hiên: "Tối tối! Hôm nay chúng ta không say không về!"

Lê Hiên cong khóe môi, uống cạn ly rượu màu tím nhạt đầy mê người trong tay, cười càng rộng: "Có muốn gặp mặt người phụ nữ kia không?"

Lý Tường Vĩ 'A...' một tiếng, nửa như ngơ mảy lên nhìn dáng vẻ đầy gian trá của Lê Hiên. Cười không đành hoảng, càng cảm thấy thú vị, "Cậu có ý tưởng thú vị gì đây?"

Lê Hiên liếm liếm khóe môi, giơ tay lên với nhân viên phục vụ bảo anh muốn thêm rượu. Sau đó đưa tay vỗ vỗ vào vai của Lý Tường Vĩ, cười to nói: "Như thế này đi, bây giờ mình đã say phiền cậu giúp mình gọi điện thoại về nhà."

Tuy đêm đã khuya, nhưng mà vì hôm nay Lê Từ Hâm vào ở trong nhà họ Lê nên bây giờ đèn nhà họ Lê vẫn sáng trưng.

"Di Tà, bác Trương, chú Lê. Mọi người không cần vội vàng, những thứ khác tự con có thể làm được." Lê Từ Hâm ở một bên đang thu dọn gì đó trong túi, một bên ngẩng đầu nói với ba người đang ở đối diện.

"Lão già, phu nhân cũng nên đi nghỉ ngơi đi. Tôi phụ tiểu thư Từ Hâm dọn dẹp là được rồi!" Bác Trương cũng xoay người lại nói với vợ chồng Lê Diệu Hoa.

"Không cần đâu bác Trương. Bác cũng nên đi nghỉ ngơi đi, không có chuyện gì quan trọng, chỉ dọn dẹp đồ đạc mà thôi, tự con làm được mà." Lê Từ Hâm gạt đầu với ba người, ý bảo chính mình có thể tự làm được.

Lê Diệu Hoa ngừng lại, sau đó mở miệng nói: "Vậy cũng được. Từ Hâm, nơi này từ đây về sau là nhà của con, có biết không? Cho nên con cũng đừng có khách sáo với chúng ta, con muốn gì thì cứ làm."

"Vâng, con đã biết."

'Nhà' đó là một khái niệm như thế nào? Trên môi Lê Từ Hâm hiện lên một nụ cười nhạt, cô đã từng cảm thấy chỉ cần nơi nào có ông nội, thì nơi đó là nhà của cô. Bây giờ ông nội đã mất, làm sao có thể coi đây là nhà? Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh căn phòng đầy hoa lệ, so với nơi cô từng ở thì nơi đây đẹp hơn nhiều, nhưng mà nơi này lại không có ông nội, đối với cô mà nói nơi này có thể gọi là nhà sao?

Đã từng cho là có Lê Hiên, có ông nội, thì đó chính là ngôi nhà tốt đẹp nhất... Nhưng mà bây giờ ông nội đã mất, Lê Hiên cũng không giống như Lê Hiên của ngày xưa, hứa sẽ bảo vệ cho cô.

"Reng... reng... reng..." Đột nhiên tiếng chuông vang lên, cả bốn người trong phòng đều bị chiếc điện thoại làm cho chú ý. Tà Tú Quyên đứng gần nhất nên đi nghe điện thoại.

"Alo? Ừ... vâng..., vâng Tường Vĩ à. Cái gì? Tiểu Hiên uống rượu say cần người đón sao?" Tà Tú Quyên một bên trả lời, một bên thì ánh mắt lại nhìn Lê Từ Hâm, "Nhưng mà... Từ Hâm chỉ là một cô gái, đã trẻ vậy rồi... e là rất bất tiện."

Lê Diệu Hoa đứng ở bên cạnh nghe vợ mình trả lời, dường như hiểu rõ được tình huống. Sắc mặt có chút không tốt, "Bảo nó tự trở về, không phải đã nói là không trở về hay sao? Đang muốn tính toán gì, tiểu tử thú. Mặc dù khó khăn lắm nó mới trở về nước nhưng cũng không thể để cho nó làm xằng làm bậy?"

Nhìn thấy Lê Diệu Hoa có chút tức giận, Lê Từ Hâm vội vàng đứng dậy, cười nói với Tà Tú Quyên: "Di Tà, là ai gọi vậy? Con có thể nghe không?"

Tạ Tú Quyên cũng sợ khi nhìn thấy chồng mình buồn bực, nếu Lê Từ Hâm đã lên tiếng hòa giải thì bà cũng biết thời thế mà đưa điện thoại cho Lê Từ Hâm.

"Alo?" Lê Từ Hâm tiếp nhận điện thoại, nghe thấy đầu bên kia truyền tới giọng nói của đàn ông.

"Xin chào. Cô là Lê Từ Hâm sao?"

"Đúng vậy, xin chào, xin hỏi anh là ai?" Lê Từ Hâm có chút bực, giọng nam này cô chưa từng nghe qua, tại sao lại biết tên của cô.

"Tôi là bạn của Lê Hiền, tên tôi là Lý Tường Vĩ. Lê Hiền uống nhiều rượu, bây giờ cô có thể đến đoán cậu ấy về nhà không?" Lý Tường Vĩ nói xong câu này, thì dừng lại một lát. "Thật xin lỗi, tôi biết cô là con gái, trẻ như vậy mà ra ngoài thì có chút bất tiện, nhưng mà... cô không biết thôi, không biết cậu ấy lại nổi điên gì nữa, cứ không chịu về nhà, đôi nhất định phải nhìn thấy cô mới được."

"A?" Lê Từ Hâm nghe Lý Tường Vĩ nói có chút sững sốt, không dám tin, cố gắng ôm lấy ống nghe điện thoại nói với anh ta: "Anh ấy... Sao có thể muốn gặp tôi..."

"Đó là sự thật. Cô có thể tới hay không? A... Lê Hiền, đừng uống nữa!" Lý Tường Vĩ nói xong, âm thanh có chút lo lắng, để ống nghe ra xa một chút. Nói tiếp: "Haizzz... thật sự là không được mà..."

"Được rồi. Tôi sẽ tới, địa chỉ ở đâu vậy? Quán bar Bóng Đêm? Được, phiền anh chăm sóc cho Lê Hiền thật tốt?" Lê Từ Hâm vội vàng cúp điện thoại, bỏ đống đồ đang dọn dẹp ở trong tay xuống.

"Vậy... Chú Lê, con đi một lát rồi trở về. Bác Trương, phiền bác mang hành lý này về phòng của con. Cảm ơn." Lê Từ Hâm xoay người muốn đi, thì bị Lê Diệu Hoa gọi lại.

"Từ Hâm, con không cần đi. Cái tên tiểu hủn từ kia để cho nó say chết ở đó luôn đi! Rõ ràng đã nói là không trở lại, vậy mà bây giờ lại liên lụy tới con!" Lê Diệu Hoa nổi trận lôi đình.

"Chú Lê đừng nóng giận. Lê Hiền vẫn còn là một đứa trẻ, ham chơi uống rượu là chuyện bình thường. Con đi xem anh ấy một chút, nơi này không hẻo lánh, ra ngoài con có thể quá giang xe, tới nơi thì có bạn của Lê Hiền. Chú không cần lo lắng cho con."

"Nếu vậy thì chú gọi điện thoại bảo tài xế chờ con đi!"

"Không cần phiền phức vậy đâu. Bây giờ đã tối rồi, nên để cho mọi người nghỉ ngơi, chắc sẽ không có chuyện gì đâu. Con sẽ chú ý!" Lê Từ Hâm cười với Lê Diệu Hoa, thuận tay cầm lấy túi xách ở ghế sofa, sau đó đi về phía cửa lớn.

Sau khi xuống khỏi xe taxi thì Lê Từ Hâm ngay lập tức đi tới quán bar. Bây giờ cô đang đứng trước cửa quán bar Bóng Đêm, trong lòng có chút do dự. Cô chưa từng tới nơi này, nghĩ lại nơi này chẳng phải là nơi của thiện nam tính nữ gì, cho nên trong lòng có chút sồn gai ọc.

Nhưng mà bây giờ Lê Hiền vẫn còn đang ở bên trong, cho dù thế nào thì cũng phải đưa anh ta ra khỏi cái nơi này! Cô hít sâu vào, đẩy cửa chính của quán Bar đi vào.

Mới vừa vào quán bar thì Lê Từ Hâm phát giác, quán bar này không giống như quán bar trong tưởng tượng của cô. Không phải trên TV thường diễn quán bar là nơi khói bay mù mịt sao, nhưng nơi này lại vô cùng sạch sẽ. Không có âm nhạc sôi nổi, ngược lại là tiếng đàn ghi-ta du dương, xuyên qua không khí, quanh quẩn bên tai mỗi người.

Không ngờ người như Lê Hiền mà sẽ thích những nơi thế này. Chỉ là cảm giác ở đây không tệ.

Lê Từ Hâm thò đầu nhìn vào bên trong, dưới ánh đèn mờ tím kiêu bóng dáng của Lê Hiền. Ở một góc xó xỉnh, có hai bóng dáng của hai người đàn ông đầy soái khí xen lẫn nhau mà hiện lên. Cả hai đang cười tít mắt nhìn con mèo nhỏ đi vào hang sỏi.

"Này, nhìn cũng không hề kém nha!" Lý Tường Vĩ lấy khuỷu tay chọt chọt vào Lê Hiền: "Nhìn rất thuần khiết. Không hề giống như người cậu nói!"

"Không giống? Cô ta tới tìm chúng ta, thì dĩ nhiên sẽ giả bộ vô tội rồi." Lê Hiền kinh thường bĩu môi, không hề có ý định đứng dậy đi đón người.

"Cậu không đi tìm cô ta sao?" Lý Tường Vĩ nhắc nhở Lê Hiền.

"Chờ một chút đi." Lê Hiền vẫy tay, ý bảo chờ một lát.

Lý Tường Vĩ bĩu môi, lộ ra một bộ mặt 'cậu muốn làm sao thì làm'. Dù sao thì anh cũng ở đây xem kịch vui.

"Xin hỏi tiểu thư tới tìm người sao?" Vào lúc Lê Từ Hâm không biết phải làm thế nào, thì có một nhân viên phục vụ tới giải cứu cô.

"Xin hỏi anh có biết vị khách nào tên là Lê Hiền không?" Lê Từ Hâm thử dò hỏi, nhưng lại không ngờ anh ta chỉ là một nhân viên phục vụ nhỏ thôi. Làm sao lại biết người khác nào có tên là Lê Hiền?

Phục vụ lắc đầu, lộ ra nét mặt không thể giúp được gì.

"Uhm... Dáng người của anh ta khá cao, đôi mắt dài và đẹp. Dáng vẻ nhìn rất đẹp mắt, là dáng vẻ của một thiếu gia, khi nhìn người khác ánh mắt đều giống vậy nè." Lê Từ Hâm kể lại ấn tượng của mình về Lê Hiên cho nhân viên phục vụ nghe, "Anh ta uống say, tôi tới đưa anh ta về nhà."

"Ha ha!" Lý Tường Vi nhìn Lê Từ Hâm làm lại dáng vẻ nửa nạc nửa mỡ của Lê Hiên, không nhìn được mà cười lớn tay còn chụp lên bả vai của anh mà cười nói: "Không phải mình nói đâu nha. Khả khả, là cô vợ nhỏ chưa cưới của cậu đó, thật sự là rất có tình ý. Cậu thật không suy xét cô gái đó sao?"

Lê Hiên liếc anh một cái, "Cô gái ngu ngốc, ở trong này gây họa cho mình."

Lý Tường Vi sờ sờ cằm, "Thật ra vóc người cũng không tệ lắm, làn da cũng trắng, dáng vẻ cũng được...."

Lê Hiên nhìn không được mà đứng dậy, trừng mắt nhìn anh: "Mình vĩnh viễn sẽ không suy nghĩ về người phụ nữ đó!" Nói xong thì anh nhắc chân đi tới chỗ của cô đang đứng.

"Lê Hiên!" Lê Từ Hâm tìm được Lê Hiên, nhanh chóng đi tới bên cạnh anh.

"Cô thật là ngu ngốc, ở chỗ này làm cho tôi mất mặt sao!" Lê Hiên đưa tay ra kéo Lê Từ Hâm đến bên cạnh.

Lê Từ Hâm trong lúc nhất thời có chút đần ra, nhìn đi nhìn lại một Lê Hiên đang đứng vững vàng, một lúc sau cô bức bối mà hất tay Lê Hiên ra: "Không phải là anh đã say rồi sao?"

"Đùa cô thôi, vậy mà cô cũng tin? Nếu không thì sao tôi lại nói cô ngốc!" Lê Hiên thờ ơ nói.

"Anh thật là nhảm chán, vậy mà cũng có thể nghĩ ra cách này để đùa giỡn người khác. Chú Lê và mọi người đang rất lo lắng cho anh kìa!" Lê Từ Hâm tức giận đối với hành vi ngây thơ của Lê Hiên.

Lê Hiên cười rên ri một tiếng, không thèm để ý tới vẻ mặt không vui của Lê Từ Hâm.

"Nếu như anh đã không có gì thì tôi về trước đây!" Lê Từ Hâm xoay người muốn bỏ đi, thì bị Lê Hiên nắm lấy cánh tay kéo trở lại. Do sử dụng quá nhiều lực, nên Lê Từ Hâm đụng vào người của Lê Hiên, rồi bị văng ra nhưng lại bị Lê Hiên kéo cổ tay lại.

"Không phải là cô muốn gả cho tôi sao?" Lê Hiên kéo cô lại gần mình, cúi đầu nói nhỏ bên tai của cô. Âm thanh đó lại ngoài ý muốn mà để lộ ra một tia dịu dàng, làm cho Lê Từ Hâm cảm thấy mơ màng. Hơi thở ấm áp bên tai cô làm cho cô có chút ngứa.

Tại một nơi mờ ảo mà lại có những hành động ám muội thế này, làm cho mặt của cô trở nên đỏ ửng, nhịp tim cũng đập nhanh hơn bình thường. Cô nhìn Lê Hiên với ánh mắt khó hiểu.

"Cô nghĩ là sẽ đi cùng với tôi phải không?" Âm thanh của Lê Hiên trầm thấp, rất êm tai. Giờ phút này lại nói ra những lời như vậy làm cho ý nghĩa của nó trở nên xấu xa vô cùng.

Nhất thời thần trí của Lê Từ Hâm đều trở nên mơ hồ, đang lúc không biết phải trả lời như thế nào, thì nghe thấy Lê Hiên cười một cách buồn bức với người đàn ông bên cạnh.

"Muốn làm vợ của tôi thì phải có khả năng chơi đùa ở những chỗ như thế này. Tường Vi, mình nói có đúng không?" Lê Hiên nghiêng đầu hỏi Lý Tường Vi ở bên cạnh.

"Tôi" Lê Từ Hâm không biết nên trả lời thế nào.

Lý Tường Vi ở một bên quạt gió đốt lửa, "Lê Hiên, hôm nay vợ cậu vội vàng tới đây để tìm cậu, ha ha, muốn chơi thế nào thì tùy cậu. Mình sẽ giúp cậu tính tiền."

Lê Hiên nghe xong lời nói của Lý Tường Vi thì lập tức nổi lên lòng muốn chơi đùa, trong lòng liền nảy sinh ra ý tưởng ác ý hơn nữa để trêu đùa Lê Từ Hâm.

"Được, vậy thì mình không khách sáo đâu." Lê Hiên vòng tay qua ôm lấy eo của Lê Từ Hâm đang luống cuống không biết làm gì, rồi đi sâu vào trong quán rượu. "Cho tôi một phòng."

"Hả?" Lê Từ Hâm nghe được câu nói sau cùng của Lê Hiên, thì lúc này mới cảm thấy khó hiểu. Còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị anh kéo vào một căn phòng.

"Anh!" Lê Từ Hâm dùng lực đánh vào tay của Lê Hiên, đồng thời cũng lui về phía sau, "Buông tôi ra!"

Lê Hiên cười vô cùng lưu manh, đi lại gần cô, "Cô đang sợ cái gì?"

"Tôi không có . . ." Lê Từ Hâm lui về phía sau, muốn trốn tránh gương mặt tuấn tú ngày càng gần kia. Cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, bị người khác nhìn như vậy thì cũng sẽ hoảng loạn lên.

"Còn nói không sợ." Lê Hiên nhìn đôi mắt của cô dao động không ngừng, cuối cùng còn rũ xuống dứt khoát không thèm nhìn anh, Lê Từ Hâm lòng mi thật dài hơi rung rung. Làm cho Lê Hiên nổi lên một cảm giác kỳ lạ, chính là muốn khi dễ cô hơn nữa, để anh có thể nhìn thấy dáng vẻ khúm núm của cô

lúc nhỏ.

Anh đưa tay cầm lấy cổ tay bé nhỏ của cô, một tay giữ chặt cái ót, làm cho cô nhất định phải nhìn thẳng vào anh.

Ánh mắt của Lê Từ Hâm không hề e dè mà chống lại ánh mắt của Lê Hiền. Cô càng muốn tránh xa anh thì anh lại càng nhích lại gần cô, sau đó nhân lúc cô không đề phòng mà hôn nhẹ cô một cái.

Cảm nhận được đôi môi mỏng mang theo hơi thở độc đáo đụng nhẹ vào môi của mình, đầu óc của Lê Từ Hâm 'oanh' một tiếng trở nên trống rỗng, như một quả bom phát nổ. Đợi sau khi cô có phản ứng lại thì muốn vội vàng tránh khỏi Lê Hiền, nhưng mà cho dù cô vùng vẫy kịch liệt đến thế nào thì anh cũng không chịu buông cô ra.

Lê Hiền vừa gặm vừa hôn cô, vừa dùng sức mà siết chặt cô ở trong lòng mình. Cho dù cô có giãy giụa thế nào thì cũng không thể thoát khỏi anh, trái tim của cô càng đập càng nhanh, suy nghĩ ngày càng hỗn loạn, đầu óc cũng ngày càng trở nên mơ hồ.

Lê Hiền dịu dàng hôn cô, mỗi một lần nhẹ nhàng đều gián tiếp làm cho lòng cô trở nên ngập tràn sóng to gió lớn, sôi trào không ngừng, dường như cũng đang trầm luân trong nụ hôn của anh.

Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tại sao đột nhiên lại làm như vậy? Lúc đầu, Lê Từ Hâm do bị kinh sợ mà có chút mơ hồ, nhưng dần dần cô đã khôi phục được ý thức. Bị hôn đến nổi chỉ có thể phát ra tiếng 'um!'. Cô vội vàng vẫy tay loạn xạ, muốn đẩy anh ra.

Từ trước tới nay, Lê Từ Hâm chưa bao giờ có hành động thân mật với ai. Cho dù chỉ là hôn môi nhẹ cũng không hề có, cho nên cô làm sao mà là đối thủ của Lê Hiền được? Hai tay của Lê Hiền ôm chặt lấy cô, làm cho cô không còn cách nào để né tránh, vùng vẫy cũng vô ích.

Đến cho cùng cô cũng không hiểu là tại sao anh lại làm như vậy. Không phải là anh rất ghét cô sao? Tại sao lại không chút do dự nào mà hôn cô? Nói cho cùng thì anh cũng đang trêu đùa cô mà thôi!

Giờ phút này trong lòng của Lê Từ Hâm ngập tràn sự chua xót, có một cảm giác kỳ lạ đang dâng trào trong lòng cô. Cho dù là đau khổ, nhưng vẫn có một chút chờ mong, cô không biết là mình đang mong đợi cái gì, nhưng lại biết rõ rằng là mình đang đau khổ về điều gì.

Người đàn ông này sáng nay còn ở trước mặt người khác mà nói lời đã thương cô. Còn bây giờ thì lại làm ra những chuyện như vậy.

"Buông tôi ra! Anh. Không được đụng vào tôi." Dường như là nghĩ tới điều gì đó, một phần ý thức của Lê Từ Hâm trở về. Cô dùng sức đẩy anh ra, gương mặt trở nên đỏ ửng. Thật là không thể tin được, vừa rồi khi bị anh hôn mà cô lại có chút ý loạn tinh mê.

Lê Từ Hâm mở to đôi mắt ngập nước trừng anh, không ngừng thở hổn hển, mới vừa bị anh làm cho hỗn loạn, vất vả lắm mới có thể khôi phục lại. Nhưng mà bây giờ cô không thể dùng đầy đủ từ ngữ để mô tả tâm trạng của mình.

Đúng là rất rối loạn! Bây giờ nội tâm của Lê Từ Hâm vô cùng rối loạn.

"Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?" Lê Từ Hâm xoay mặt đi, to giọng chất vấn Lê Hiền.

"Tại sao không thể?" Lê Hiền thấy cô đang né tránh, đôi mắt ửng hồng, đáng vẻ vô cùng đáng thương. Cảm giác kỳ lạ trong lòng không ngừng dâng cao, anh đưa tay nâng cằm của cô lên, để cho cô nhìn thẳng vào mình, cười nói: "Từ Hâm, cô có muốn gả cho tôi không? Chúng ta kết hôn có được hay không? Đó là tâm nguyện của ông nội."

Cô gái nhỏ cho tới bây giờ vẫn không có tí năng lực chống đỡ nào đối với anh. Lê Hiền có chút ác ý nhớ lại, một lần nữa bất thành linh cúi đầu hôn cô, nức hết lời nói của cô đang định nói ra vào trong miệng của mình. Hai cánh tay đầy nam tính vô cùng bá đạo mà ôm lấy cô, làm cho cô không có một cơ hội phản kháng nào. Sức lực mạnh mẽ nhưng lại không kém phần dịu dàng.

Lê Từ Hâm một lần nữa bị anh hôn, cảm xúc mềm mại đàn hồi làm cho cô vừa hoảng loạn vừa khiếp sợ. Nhịn không được mà mê mẩn trong mùi hương riêng biệt của anh.

Cô nhớ là mình phải vùng vẫy, nhưng mà không biết từ lúc nào mà cô lại dần dần mất đi năng lực chống cự. Mấy quả đám rơi vào người của anh cũng trở nên buông lỏng, lúc bắt đầu là từ chối đến dần dần là nắm chặt lấy vạt áo của anh.

Anh muốn làm gì cô? Lê Từ Hâm bị hôn đến không thở nổi, cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, hơi thở càng ngày càng nhỏ bé yếu ớt, hình như là lúc nào cũng có thể ngã xuống. Cô đã sớm không còn cách nào để phân biệt được cảm giác cuộn cuộn kia trong lòng của mình, cũng không còn phân biệt được mục đích mà Lê Hiền muốn làm với cô.

Mãi cho đến Lê Hiền chậm rãi buông cô ra, một lúc sau cô cũng chưa phản ứng lại, vẫn nắm lấy vạt áo của anh, không ngừng thở hổn hển. Tại sao lại như vậy? Lê Từ Hâm chưa bao giờ nghĩ tới việc hôn môi giữa nam và nữ, hoặc nói là cô bị anh hôn làm cho đầu óc của cô trở nên choáng váng. Cả người cũng không thể đứng vững nổi!

Lê Từ Hâm ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lê Hiền, bóng dáng mập mờ dưới ánh đèn như có như không.

Lê Hiền cũng nhìn lòng mi dài của cô có chút rung rung, hai gò má đỏ ửng. Lê Hiền cũng cảm thấy vừa rồi cô bị anh giày xéo mà đôi môi trở nên sưng đỏ, nhưng vẫn làm cho người khác thèm thuồng.

Hai người cứ như vậy mà nửa ôm nửa nín, trong không khí kỳ lạ mà duy trì động tác này. Một lúc sau, đôi mắt của Lê Hiền bắt đầu dờn xuống quan sát cơ thể của Lê Tử Hâm. Không biết sao mà trong đầu anh lại vang lên những câu nói của Lý Tường Vi, "Thật ra vóc người cũng không tệ lắm, làn da cũng trắng, đáng vẽ cũng được...."

Dáng người rất khá, da vẻ không tồi, nghĩ như vậy, Lê Hiền liền không tự chủ được mà bắt đầu cọ xát cơ thể mềm mại của cô.

"Không, đừng như vậy, Lê Hiền!" Cô cảm nhận được ánh mắt thèm thuồng của Lê Hiền đang nhìn cơ thể của mình, nhưng cô vẫn lưu luyến đôi tay đang ôm lấy mình. Lê Tử Hâm ngượng ngùng cúi đầu, dùng một tay mà che kín mặt mình lại, đồng thời cũng dùng sức từ chối Lê Hiền.

[Hết chương 3]

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Tại sao không thể làm như vậy?" Lê Hiền nghe lời của cô, chẳng những không có buông cô ra, mà ngược lại còn hôn nhẹ lên cái trán của Lê Tử Hâm; sau đó chậm rãi kéo tay của cô ra, hỏi lại lần nữa: "Tại sao không thể làm, không thể nhìn?"

"Lê Hiền, anh. . . anh đừng như vậy!" Lê Tử Hâm tay chân luống cuống ngăn cản hành động dịu dàng của Lê Hiền; cô quả thật là không có chút nào sức nào để chống cự, nhưng lý trí thì đang thúc giục cô gấp rút cự tuyệt, "Mau buông tôi ra." Phản kháng của cô hoàn toàn không có chút hiệu quả nào, Lê Tử Hâm phát hiện hai tay của mình đã bị Lê Hiền dùng sức nắm thật chặt, sau đó giờ lên cao lên, hai cổ tay bị bóp chặt lại, không thể nào nhúc nhích được.

Lần thứ ba khẽ bị liếm môi, lần này Lê Hiền lại hôn dứt quãng làm cho môi của cô run rẩy, rồi ngay sau đó thì lại bá đạo mà dùng đầu lưỡi đẩy tách miệng của cô ra, dễ dàng mà liếm hàm răng bên trong, rồi đem đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng của cô, tận tình mà mút lấy hương thơm trong miệng cô.

Tay của anh cũng không hề nhàn rỗi, ngón tay dao động ở trên eo của cô, dễ dàng chui vào bên trong vạt áo, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp bộ ngực lớn mướt mà; sau đó một cái tay khác cũng mò đến trước ngực của cô, từ từ rộng mở vạt áo bên trong rồi thăm dò vào, không chút nghĩ ngợi mà vuốt ve nụ hoa của cô.

"A. . . ." Kích thích như vậy, cô chưa bao giờ cảm nhận qua; bị Lê Hiền trêu chọc như vậy, Lê Tử Hâm chỉ cảm thấy cả người không còn là của cô nữa, cô cảm thấy sợ hãi nhưng rồi lại có chút đắm chìm.

"Không cần. . . Lê Hiền, không nên như vậy." Trong cổ họng phát ra tiếng nức nở hòa lẫn với tiếng thở dốc, cả người mềm nhũn không còn chút sức nào mà chống lại, nhưng Lê Hiền vẫn không chịu buông tha cho cô.

"Đừng như vậy?" Lê Hiền cười khế, "Không phải là cô muốn kết hôn với tôi sao? Kết hôn thì sao không thể không làm chuyện này được?" Cảm nhận được cả người cô run rẩy khác thường, Lê Hiền cũng là khá kinh ngạc, không ngờ người phụ nữ này lại mẫn cảm đến thế. Chỉ trêu đùa một chút thì như động vật không xương, đúng là rất thú vị.

Lê Hiền từ bỏ đôi môi đỏ mọng hơi vênh lên của cô, bắt đầu chậm rãi hôn từ cổ, rồi xuống bả vai, trước ngực, từng chút từng chút mà hôn đi xuống, đụng vào tất cả nơi nhạy cảm của cô; anh vẫn tiếp tục trêu đùa nhưng không mất sự dịu dàng. Khi thấy người phụ nữ trong ngực của mình đang luống cuống thở gấp, lúc này Lê Hiền mới hài lòng mà khẽ nở một nụ cười.

"Mới có như vậy mà đã không chịu nổi rồi?" Lê Hiền nheo nheo mắt, ôm lấy hông của cô, dùng sức đè cả người cô lên ghế sa lon bằng da.

"Ừm. Đừng." Bị ép tới đau, Lê Tử Hâm khẽ cau mày, rên lên một tiếng bày tỏ sự bất mãn, rồi lại phát hiện mình giờ phút này mình cảm thấy xấu hổ với động tác của Lê Hiền.

"Đừng? Nói như vậy, thì chẳng phải là cô không muốn làm? Nếu không làm chuyện này, thì không thể kết hôn với tôi được?" Lại một lần nữa Lê Hiền nhắc nhở cô về sự lợi và hại giữa quan hệ củ hai người.

Cả người Lê Tử Hâm có chút hơi cương cứng, mấp máy môi, không phản kháng nữa.

Một lúc sau sắc mặt có chút Lê Hiền không vui, quả thật chỉ cần là nhắc tới việc có thể gả vào Lê gia, thì chuyện gì người phụ nữ này cũng có thể làm? Cho dù là bị anh trêu chọc đến xấu hổ như vậy.

Trong lòng Lê Hiền có chút tức giận, nhưng không biểu hiện ra mặt, ngoài mặt vẫn dịu dàng như cũ. Anh cong đầu gối lên, dùng sức ép chặt Lê Tử Hâm ở giữa hai chân, một tay di chuyển đến bên eo của cô; nhanh chóng kéo khóa ngay eo, dùng thêm một chút sức nữa, thành công cởi bỏ quần dài, kéo thẳng xuống bắp đùi của cô.

"Đừng mà!" Nửa người dưới chợt lạnh đi, bắp đùi trắng như tuyết cùng quần lót màu hồng nhạt hiện rõ ở trước mắt Lê Hiền; Lê Tử Hâm kêu lên một tiếng, dường như có thể đoán được chuyện sắp xảy ra.

Lê Hiền vẫn mỉm cười như cũ, ngón tay nhọn thon dài khiêu vũ ở trên đùi trắng nõn mềm mại, không ngừng khẽ vuốt ve qua lại vùng mẫn cảm trong đùi của cô. Lê Tử Hâm suy nghĩ sẽ đưa tay đi ngăn cản, nhưng lại bị anh ngăn đưa tay chặn lại.

"Lê Tử Hâm . . ." Một lần nữa Lê Hiền bắt đầu hôn nhẹ lên mặt, rồi từ từ hôn xuống dọc theo cơ thể của cô.

Động tác của Lê Hiền rất dịu dàng, thậm chí còn làm cho Lê Tử Hâm sinh ra ảo giác, cho rằng anh ta rất thương yêu cô, mà anh lại một lần nữa lại nói nhỏ bên tai của cô: "Gả cho tôi, gả cho tôi".

Lê Tử Hâm bắt đầu có chút mê mang, đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, nhẹ nhàng thở hổn hển, cả người bị Lê Hiền ôm vào ngực không ngừng treu trọc, cô sắp giống như con tôm bị luộc chín.

Lê Hiền nhìn dáng vẻ si si ngốc ngốc của cô, trái tim không khỏi động lòng, vốn dĩ anh chuẩn bị dừng động tác ở tay lại. Nhưng thấy dáng vẻ của cô anh quyết định không dừng lại, đầu ngón tay thon dài trắng nõn thăm dò vào giữa hai chân cô, ngón giữa dùng lực cách một cái quần lót mà nhẹ nhàng xoa nắn nơi cấm địa mềm mại.

"A. Lê Hiền! Đừng mà. Đừng làm vậy!" Đột nhiên Lê Tử Hâm chỉ cảm thấy có một sự rung động mãnh liệt từ ở dưới truyền lên, rồi từ hai chân lan tràn ra cả người, làm cô không tự chủ được mà lớn giọng la lên. "Đừng mà. A." Đây là cái cảm giác gì? Tại sao lại có thể như vậy? Lê Tử Hâm cắn cắn môi dưới, chân mày nhíu lại, trên mặt đều đỏ ửng cả lên.

Lê Hiền mở rộng chân cô ra, thuận tay cỡi xuống quần lót của cô xuống, hoa huyết của cô nở rộ ở anh đầu ngón tay anh, địa phương màu hồng mới mẻ đây quyến rũ hiện ra trước tầm mắt của người khác. Lê Hiền không nói gì, lập tức dùng ngón tay bóp nhẹ tiểu hạch ở chính giữa, rồi bắt đầu vân vê.

Lê Tử Hâm chỉ có cảm giác là mình điên rồi, liều chết lắc đầu; cô không dám tin tưởng là Lê Hiền lại có thể làm vậy, chỗ đó, anh sao vậy có thể đụng vào chỗ đó? Đó là nơi tư mật của cô, bây giờ lại trở trọi mà hiện ra ở trước mặt người đàn ông này, thậm chí còn bị anh vân vê mà ngắm nhìn.

Không biết là xấu hổ hay buồn bực, Lê Tử Hâm kêu khẽ một tiếng: "Lê Hiền! Ô. Đừng mà, buông tôi ra!"

"Còn nói không muốn?" Lê Hiền nhìn vẻ mặt vừa xấu hổ vừa hốt hoảng của Lê Tử Hâm, không khỏi cười khẽ, ngón tay lại một lần nữa quét nhẹ qua địa phương làm cho cô khó nhịn mà nóng lên. Lê Hiền cảm nhận được nơi ấm áp đó không ngừng tiết ra mật dịch ướt át, "Không phải là cô rất có cảm giác hay sao? Tại sao lại nói là không muốn?"

"Tôi cảm thấy rất kỳ lạ... Ừm..." Lê Tử Hâm bắt lực mà than nhẹ, chỉ cảm thấy giữa hai chân mình vì Lê Hiền xoa nắn mà càng trở nên ướt át, "Lê Hiền. Đừng mà, đừng làm vậy với tôi."

Lê Tử Hâm vô lực mà phản kháng, chính mình cũng không biết đến cuối cùng thì cơ thể mình đã xảy ra chuyện gì, cứ như vậy mà để cho Lê Hiền treu chọc ngay chỗ tư mật; anh không ngừng vỗ về chơi đùa, cô có thể cảm thấy trong cơ thể mình đang dâng lên luồng nhiệt kỳ lạ, không biết mình tại sao không thể kháng cự được.

Ánh mắt của Lê Hiền rơi vào địa phương mà cô chưa bao giờ bày ra ở trước mặt người khác, động tác trên tay anh trở nên nhanh hơn, "Lê Tử Hâm, cô có đồng ý làm chuyện đó không?" Anh nhỏ giọng hỏi cô.

Giờ phút này đầu óc của cô đều đã trở nên hỗn loạn, đã không còn cách nào mà hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của anh. Lê Tử Hâm chỉ cảm thấy dòng nhiệt vừa rồi, mang theo một chút chất lỏng ướt át chậm rãi chảy ra từ này địa phương mắc cỡ kia Nửa người dưới cảm thấy dính dính, sợ là nó đã dính vào ghế sa lon. Cái cảm giác này làm cho cô rất khó chịu, Lê Tử Hâm chưa bao giờ trải qua chuyện như thế này, chỉ cảm thấy giữa hai đùi biến thành một mảnh ướt đầm trong rất xấu hổ.

"Tử Hâm, cô thích như vậy, có đúng hay không?" Trong tiếng cười của Lê Hiền xen lẫn một tia khinh thường, "Tôi biết rõ người cảm thấy rất kỳ lạ, cảm thấy rất khó sò." Một tay của anh không ngừng vân vê nụ hoa của cô, một tay kia không ngừng chà xát hoa huyết, chỉ cảm thấy cả bàn tay của mình đều bị chất mật làm ướt hết.

"Nhưng tôi muốn cô trở nên cảm thấy kỳ lạ, trở nên khó chịu." Lê Hiền không khách khí chút mà nói.

"A! Lê Hiền." Lê Tử Hâm kêu khẽ một tiếng, chợt cảm giác được Lê Hiền đem ngón tay thon dài lạnh như băng đâm vào bên trong hoa huyết ướt hẹp, cô không nhịn được mà hít vào vài ngụm khí lạnh, ngay sau đó lên hét lên tiếng, "A. Đừng mà, Lê Hiền! Không thể."

"Cảm giác rất tuyệt có đúng hay không?" Lê Hiền dùng đầu lưỡi quét nhẹ lướt qua môi của cô, nhỏ giọng hỏi, ngón tay ở trong cơ thể cô, nhẹ nhàng mà đâm vào .

"Không." Trong lỗ mũi của Lê Tử Hâm đều tràn đầy mùi vị phái nam của Lê Hiền. Trong lòng càng rung động sâu hơn, tại sao anh lại đối xử với cô như vậy? Trong mắt cô hiện lên một tầng sương mỏng, nửa rên rỉ nửa trả lời: "Không..phải... A. . ."

"Đúng rồi, còn không phải sao?" Nhìn Lê Tử Hâm không kìm hãm được mà giờ cao bộ ngực lớn lên, cơ thể của cô nhích lại gần anh hơn. Lê Hiền không nhịn được mà ngón tay động càng nhanh hơn, chợt anh có một suy nghĩ vô cùng mãnh liệt, là muốn nhìn thấy dáng vẻ mặt hồng bắt lực của cô khi ở trong ngực của mình.

"Tôi Tôi không biết, Um, không." Trong cơ thể có một loại khát vọng không biết tên, thậm chí càng ngày càng diễn ra mãnh liệt hơn. Hai mắt Lê Tử Hâm đầy nước nhắm chặt lại, cuối cùng nước mắt cũng từng giọt mà chảy dài xuống hai gò má; cũng không biết là uất ức hay là hưng phấn, cô ngửa mặt lên không ngừng nói: "Đừng mà, Lê Hiền, Lê Hiền."

"Cô nhìn một chút đi, đều ướt đến vậy rồi, thật là dâm dăng!" Anh cúi đầu ngậm lấy một nụ hoa đang cương cứng lên, Lê Hiền lẩm bẩm nói: "Có phải còn muốn nhiều hơn không?"

"Anh." Nghe được lời khó nghe từ trong miệng của Lê Hiền. Cả cơ thể lung linh hấp dẫn của cô đều ửng hồng lên, trong đầu cô không còn thứ gì cả, giờ phút chỉ có thể nói được mấy chữ kia.

"Lê Hiền. A." Bây giờ Lê Tử Hâm chỉ biết là chính mình chỉ cảm giác ở nửa người dưới, quả thực vô cùng xấu hổ; thế nhưng cô lại tùy ý mà theo ngón tay đang rung động của Lê Hiền. Không tự chủ được mà giãy dụa, nhưng giờ phút này cô thật sự không cách nào để quyết định được.

"A. Không được!" Kích thích quá mức mãnh liệt làm Lê Tử Hâm không chịu nổi, cô dùng sức kéo cánh tay của Lê Hiền, thờ dốc, đem cả người dựa người anh, lúc này mới có thể lấy được chút an ủi; cô bây giờ trong đầu cái gì cũng không có, chỉ có khoái cảm vô tận cùng với người đàn ông làm cho cô đỏ mặt.

"Lê Hiền, Lê Hiền." Lê Tử Hâm hơi hít mắt lại, trong miệng lẩm bẩm tên của anh; Lê Hiền nhìn cô mắt hờn như vậy, cô ở dưới thân anh quần áo nửa mặc nửa cởi, không ngừng gọi tên của anh.

Đột nhiên cả người Lê Tử Hâm chấn động mạnh một cái, thân thể trở nên căng cứng, sợ hãi kêu: "Đừng! A."

Một cổ chất lỏng ấm áp chảy vào lòng bàn tay, Lê Hiền phục hồi tinh thần lại, rút ngón tay từ trong cơ thể của cô ra, nhìn chằm chằm Lê Tử Hâm đang nằm ở trên ghế sa lon bằng da, áo bị cởi ra, quần đang kéo tới đầu gối, lại lộ ra này chỗ riêng tư và hai đùi trắng nõn.

Lê Tử Hâm mắt hờn nghiêng mặt đi, tóc dài tán loạn, trên ngực không ngừng phập phồng, "Lê Hiền." Một lúc lâu, Lê Tử Hâm mới dần dần có phản ứng; thân thể co lên một chút xiu, hốt hoảng sửa sang lại quần áo của mình.

Lê Hiền bĩu môi, đứng thẳng người lên, từ trên cao nhìn xuống.

"Tại sao lại. Làm chuyện như vậy đối với tôi." Trong đầu Lê Tử Hâm trở nên trống rỗng, mờ mịt, giờ phút này không biết nên làm sao để đối mặt với người này. Chưa từng trải qua chuyện như vậy, cô chỉ có thể đem đầu của mình mà vùi vào giữa hai đầu gối, co rúc cả người lại.

Nghe thấy giọng điệu của Lê Tử Hâm khác thường, Lê Hiền ít nhiều cũng có chút mềm lòng, anh hơi khom người xuống, đưa tay chỉnh lại quần áo cho cô, "Tôi không biết cô làm gì, nhưng đừng có làm bộ ở trước mặt tôi, biết chưa?"

"Không phải là anh rất chán ghét tôi sao?" Lê Tử Hâm thoáng có chút tức giận, mở to cặp mắt nhìn anh. Cẩn trọng hỏi: "Nếu như anh chán ghét tôi tới vậy, thì sao còn phải làm chuyện này với tôi!"

"Đúng là tôi không hề thích cô, nhưng không phải cô muốn kết hôn với tôi sao? Còn dọn tới nhà tôi nữa, vậy sao không hề thích ứng gì hết vậy? Sau này mấy chuyện thế này sẽ phải làm nhiều hơn." Hai mắt của Lê Hiền khẽ nheo lại, thái độ không hề thay đổi, làm người ta nhìn không thấu.

"Anh." Lê Tử Hâm cắn cắn môi dưới, đứng dậy hung hăng mà đẩy người đàn ông đang ở trước mặt cô: "Cút ngay. Đồ khốn kiếp!"

Giờ phút này Lê Tử Hâm vừa thẹn vừa cáu, ở trước mặt người luôn bày ra dáng vẻ bất cần đời làm cho cô đau lòng. Cô mơ hồ hình như có thể phát hiện tâm lòng của mình, cho nên mới có chút khó chịu, phát hiện mình cũng chỉ một câu nói kia của anh "Đúng là tôi không thích cô" mà cảm thấy khó chịu, cảm thấy mình không hề có chút chỉ khí nào hết.

Lê Hiền chẳng qua là đang đùa cô mà thôi! Lê Tử Hâm bước một bước dài vọt tới trước cửa, nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài. Trong lúc sơ ý mà đụng phải một người, Lê Tử Hâm vừa ngẩng đầu, thì phát hiện ra người đó chính là bạn của Lê Hiền, mang theo sự tức giận cô trừng mắt nhìn anh ta rồi sau đó vòng qua anh mà bước nhanh ra ngoài.

"Này!" Lý Tường Vi nhìn bóng dáng căm giận đi ra ngoài, theo bản năng muốn kêu cô lại, sau đó xoay mặt lại thì phát hiện Lê Hiền của đang chậm chậm mà từ trong phòng đi ra.

"Thế nào rồi?" Lý Tường Vi bước lên lời kéo Lê Hiền.

"Không có gì, chỉ đùa một chút thôi, mới đó mà không chịu nổi rồi." Lê Hiền bĩu môi, thái độ cũng không giống như là đang cười.

Lý Tường Vi khẽ nhàu mày nói: "Lần này cậu hơi quá đáng rồi? Mình cũng mới vừa nói rồi, cô bé kia nhìn rất đơn thuần làm sao mà có thể chịu được sự trêu chọc của cậu."

"Sao vậy? Cậu đau lòng sao?" Nhìn thấy Lý Tường Vi bênh vực Lê Tử Hâm, thái độ của Lê Hiền có chút chán ghét, xì mũi coi thường nói: "Trong việc đùa giỡn này chẳng lẽ cậu không có phần?"

"Mình đâu biết cậu sẽ đối xử với cô ấy như thế nào! Cậu có đuổi theo hay không?" Lý Tường Vi nhìn thấy người đã biến mất ở cánh cửa quán bar, có chút không yên lòng nói: "Cậu cũng biết đây là khu đèn đỏ, mặc kệ người phụ nữ đó có giả vờ thuần khiết hay không. Nhưng dù sao cũng cô ta cũng là một cô gái, mà trẻ như vậy rồi."

"Lôi thôi!" Không đợi Lý Tường Vĩ nói xong, thì Lê Hiền đã bỏ lại hai chữ, rồi sai bước ra khỏi quán bar.

Lý Tường Vĩ bắt đầu đi mà lắc đầu cười, Lê Hiền à Lê Hiền; đuổi người cũng chính là cậu, bây giờ đuổi theo người ta cũng là cậu. Xem ra sau này cậu chưa chắc có trái cây tốt để mà ăn.

Đủ hot chưa, còn 5 trang nữa mà buồn ngủ quá. Thôi đành hẹn mọi người ngày mai vậy.

Thật ra thì lúc Lê Từ Hâm đi ra khỏi quán bar thì cô đã ngây lập tức hối hận rồi, nhưng mà đã nhắm mắt đi ra rồi thì cũng không thể trở về, cho nên cô quyết định một mình đi trở về nhà.

Thật không ngờ, cô mới đến nhà họ Lê ngày thứ nhất thì đã bị Lê Hiền gây bầy, sớm biết rõ hôm nay thì cô đã không mềm lòng rồi. Để mặc anh ta ở một mình trong quán bar say chết cũng được; cô biết rõ, biết rõ người đó có thành kiến đối với cô, biết rõ anh chỉ muốn làm cho cô khó chịu, nhưng cô vẫn không thể để anh đang ở bên ngoài chịu uất ức một mình, đều là do cô quá ngu ngốc, Lê Hiền chỉ hạ mình xuống một chút, thì cô ngay lập tức mà ngây ngốc chui vào, kết quả là bị anh ta đùa bỡn ở trong bàn tay, cười nhạo cô, làm cho cô cảm thấy nhục nhã.

Lê Từ Hâm dựa vào trí nhớ mơ hồ của mình mà lợi bộ về, bởi vì lúc đi tới là cô đi bằng xe, cho nên cũng không nhớ rõ đường đi; vì vậy Lê Từ Hâm đối với phương hướng có chút không phân biệt rõ, có lẽ là do cô nhớ sai đường, cô chỉ cảm giác là mình càng đi về phía trước, thì con đường lại càng xa lạ.

Không phải là cô lạc đường chứ! Trong lòng Lê Từ Hâm giật mình, nghĩ đi nghĩ lại muốn xoay người trở về, thì lúc này nghe phía sau truyền đến âm thanh không hòa nhau, tiếng bước chân dồn dập làm cô hoảng hốt, Lê Từ Hâm mới đầu vẫn còn ở an ủi chính mình, suy nghĩ đó chỉ có thể là người qua đường thôi, ngay tại lúc cô quay mặt lại muốn lập tức trở về, thì có hai bóng dáng cao lớn chặn đường đi của cô lại.

Lê Từ Hâm ngẩn người, lúc này mới giật mình phát hiện là mục đích của đối phương không hề đơn giản, vội vàng lùi về sau hai bước, lúc này có chút thất vọng vì ở phía sau là con hẻm cùng.

"Không cần chạy nữa." Một âm thanh gian ác đầy trầm thấp vang lên.

Lê Từ Hâm sợ đến run nhẹ người lên, liền tiếp lùi về sau, hai người kia cũng từng bước đi tới.

"Mấy người... mấy người muốn làm gì?" Lê Từ Hâm ôm chặt lấy cái túi xách nhỏ trong tay, khẩn trương nhìn hai người xấu này, hai người kia càng nhích lại gần, thì có một mùi rượu truyền tới. Làm cho Lê Từ Hâm ở trong lòng nghĩ không xong rồi, theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng lại bị một người trong đó người của bắt được cổ tay.

"Chạy đi đâu, em gái, đừng sợ, hai anh em chúng tôi hôm nay tâm trạng rất tốt, chỉ cướp tiền, không cướp sắc, cho nên. Mau nhanh giao thứ gì đó trong tay ra đây." Người kia hung hăng dùng lực trên tay, đồng thời uy hiếp cảnh cáo nói.

Lê Từ Hâm cảm thấy cổ tay đau nhức, gật đầu liên tục, tuy nói đây chính là tiền tiền mồ hôi nước mắt mình khổ cực kiếm được, nhưng lại phải trắng tay mà nhường cho người ta, quả thật cô là cô không nỡ; nhưng Lê Từ Hâm cũng coi như là một người hiểu chuyện, cô hoàn toàn hiểu được muốn sống thì không cần tiền, hao tài tốn của vì loại chuyện này, "Cho các người đó, tất cả đều cho các người, tiền đều ở đây, mau thả tôi đi!" Cô hét hoảng đưa túi xách trong tay mình nhét vào tay của tên đàn ông kia. Nhân lúc này Lê Từ Hâm muốn chạy trốn, lại bị một người khác từ phía sau hung hăng mà đẩy. Cô liền ngã sấp xuống phía trước.

"Úm. Đau quá." Lê Từ Hâm chậm rãi từ dưới đất đứng lên, các đốt ngón tay đau đớn bởi vì bị chà xát ở dưới mặt đất, mỗi một cái cử động cũng đau đớn khắp người. Bởi vì đau đớn mà tràn ra nước mắt của cô trào ra, cắn chặt môi dưới, đè lại vết thương đang chảy máu lui về sau, "Các người còn muốn làm cái gì? Không phải toàn bộ tiền đã đưa cho các người sao?"

"Tất cả thứ đáng giá trên người đều giao ra đây, đừng nói là tao không cảnh cáo mày, nếu dám giở trò gì thì... Hừ! Tao không phải bảo đảm người còn có thể đi ra khỏi con hẻm này." Một người đàn ông có vẻ mặt dữ tợn, nửa bên mặt có một cái bớt cang làm cho hắn ta trong xấu xí và đáng sợ hơn, nói xong, hắn liền bước lên kéo lấy Lê Từ Hâm.

Lê Từ Hâm cảnh giác nhìn hắn ta, theo bản năng bảo vệ cổ của mình, "Anh muốn là gì, không được đụng vào tôi!"

Người có cái bớt màu đỏ trên mặt hừ lạnh một tiếng: "Đừng giấu nữa, mau đưa sợ dây chuyền ra đây."

Lê Từ Hâm bảo vệ vòng cổ thủy tinh màu tím nhạt trên cổ mình, chậm rãi lắc đầu lui về sau, "Cái này, sợ dây chuyền này không đáng bao nhiêu tiền; nhưng đối với tôi mà nói nó rất có giá trị, cầu xin mấy người đừng lấy nó đi!"

"Nói nhầm cái gì vậy!" Tên đàn ông có cái bớt không chút nào hạ lưu mà muốn giật lấy.

Ở chỗ này xấu xa này, Lê Từ Hâm yếu đuối sợ hãi, nhưng không biết từ nơi nào mà cô lại có một sức lực khổng lồ, dùng hết sức đẩy cái tên đàn ông đang muốn giật sợ dây chuyền của cô.

"Mẹ, còn dám phản kháng!" Một tên khác thấy thế cũng xông tới, mà lúc này, trên tay hắn ta đã cầm một con dao găm sáng loáng, không ngừng đưa đưa trước mặt.

Cô vốn dĩ còn muốn tiếp tục phản kháng, nhưng khi thấy con dao găm trong tay tên đàn ông đó thì lập tức lùi bước; đột nhiên tên có cái bớt trên mặt một cước đá vào bụng của Lê Từ Hâm, làm cho té mạnh về phía sau, không còn hơi sức đâu mà bò dậy.

Tên cầm dao găm siết chặt sợi dây chuyền màu tím của cô không buông, cuối cùng còn nổi giận, vung dao găm lên đâm xuống, "Buông tay cho tao!"

"A!" Lê Tử Hâm theo bản năng lấy tay cản lại, dao găm bén nhọn lướt qua tay trắng nõn của cô. Trong nháy mắt đau nhói từ đầu truyền tới lòng bàn tay bị thương của cô, vết rách cũng không sâu, nhưng lại kéo lê rất dài, máu cũng từ từ mà chảy ra ngoài; chưa tính là bị thương nặng, nhưng nhìn qua vẫn rất đáng sợ, Lê Tử Hâm đau đến rơi nước mắt, sợ hãi không ngừng mà co người lại lùi về sau.

"Lê Tử Hâm?" Chợt có một cái âm thanh như ánh sáng vang lên, hiển nhiên là âm thanh này cách bọn họ cũng không hề xa.

Là Lê Hiền! Lê Tử Hâm lập tức biết được chủ nhân của âm thanh này, nếu như nói một giờ trước cô vẫn đối cảm thù anh đến tận xương tủy, cảm thấy không bao giờ nữa muốn gặp lại anh nữa, nhưng bây giờ thì cô cảm thấy rất may mắn, anh vẫn đuổi theo cô.

"Tôi Ừm!" Lê Tử Hâm muốn lớn giọng la lên, để thu hút sự chú ý của Lê Hiền, nào ngờ, lại bị hai người bên cạnh bắt được, ghim chặt cổ, dùng bàn tay bịt miệng cô lại.

Làm sao đây? Cô bây giờ đã không còn có cơ hội tìm sự giúp đỡ rồi, hơn nữa hai người kia cũng nhìn thấu ý định của cô. Có khi nào hai người này thậm chí hóa giận mà giết cô diệt khẩu không? Trên thế giới này mỗi ngày luôn có nhiều người bỏ mạng như vậy, Lê Tử Hâm càng sợ hơn nói không chừng mình sẽ phải trở thành một trong số đó.

Vừa rồi Lê Hiền nhất định là không có nghe được âm thanh của cô, nếu không sao bây giờ cũng không có động tĩnh gì hết vậy? Hay là nói, anh căn bản sẽ không vì cô mà cam nguyện nhảy vào nơi nguy hiểm? Hay là không đến thì tốt hơn, cho dù Lê Hiền có tới, thì chưa chắc sẽ cứu được cô, ngộ nhỡ còn hại anh...

Lê Tử Hâm bị hai người kia giữ chặt lấy, miệng dùng sức mà chặn lại; một lúc sau cô không thể hô hấp được, thật sự rất khó chịu; Lê Tử Hâm chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, đau đớn nhắc nhở cô cổ tay đã bị đâm, thật là gay go, tại sao cô cứ phải gặp chuyện thế này?

"A. Mày là ai?"

Tên có cái bớt trên mặt la lên một tiếng, Lê Tử Hâm cảm thấy cánh tay đang trói buộc cơ thể của cô đã buông lỏng ra, nhân cơ hội cô lao đảo mấy bước, tránh ra một bên.

"Lê Tử Hâm, là cô sao?"

Ánh sáng mờ mờ trong hẻm nhỏ không thấy rõ, Lê Tử Hâm không biết là bởi vì sợ hay là bởi vì quá mệt mỏi mà thờ hồn hên. Cặp mắt khẽ nhắm lại dựa vào một bên tường, ánh sáng hơi yếu chiếu rọi một bóng dáng thon dài ra đứng cách đó không xa.

Lê Hiền. trong lòng Lê Tử Hâm khẽ kêu lên, không ngờ Lê Hiền thật sẽ xuất hiện, anh tới cứu mình rồi! Nghĩ tới đây, cô mới giảm bớt một chút oán trách đối với Lê Hiền vào lúc trước, mặc dù tình trạng hiện tại của cô là do một tay tên khốn Lê Hiền tạo thành, nhưng đầu gì anh cũng không có bỏ mặc cô.

"Mày là tên chết tiệt! Từ chỗ nào chui ra, dám phá hỏng chuyện tốt của gia gia mày!" Tên có cái bớt trên mặt lao đảo té trên mặt đất, lớn tiếng chửi mắng Lê Hiền.

Lê Hiền đứng yên tại chỗ, nhìn kỹ Lê Tử Hâm, xác định cô chính là người mình muốn tìm. Rồi mới nhún nhún vai ý bảo không sao cả, rồi chỉ chỉ một bên tường cao, ý bảo anh từ phía trên kia nhảy xuống.

Xem ra tiếng chính mình vừa mới nghe được quả nhiên không sai, mặc dù Lê Tử Hâm chỉ phát ra một chút tiếng kêu cứu hơi yếu, nhưng lại bị anh chuẩn xác mà nghe được. Nhưng anh lại nhìn thấy Lê Tử Hâm bị bắt, anh cũng không muốn nhảy thẳng vào cứu người, chỉ suy nghĩ đến sự an toàn của nhà đầu kia. Anh không muốn cô lại rơi vào tay của hai tên đó, cho nên anh mới đi vòng qua con hẻm này, che mặt lại, leo lên tường nhảy từ phía sau xuống.

Quả nhiên là mọi việc đều thuận lợi, tên đàn ông đang nắm lấy Lê Tử Hâm bị đánh một cách bất ngờ.

HẾT CHƯƠNG 4

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

"Mẹ nó, mày không muốn sống sao!" Tên kia té lăn trên đất rồi vội vàng bò dậy, nhìn tên Trình Giáo Kim nửa đường nhảy ra. Hắn ta cười to một tiếng: "Ồ, thế nào? Tên tiểu tử nhà ngươi, cũng muốn học người ta làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?"

"Lão tử đây sẽ dạy dỗ ngươi, anh hùng sao, vậy thì làm cầu hùng đi!" Nói xong, tên có vết bớt trên mặt liền cầm dao găm xông về phía Lê Hiền, tên

đồng bọn còn lại thấy vậy cũng tiến lên giúp hắn ta đối phó Lê Hiền. Anh lập tức xoay người lại, nhìn như hồ rình mồi nhìn Lê Từ Hâm đang tựa vào bên tường mà thờ hồn hèn.

Lê Hiền khẽ nhủ mày, nhắc chân lên đạp một cước vào tên đàn ông không biết lượng sức mình, làm cho tên đó một lúc lâu sau cũng không bò dậy nổi, rồi anh bước nhanh tới trước, cuối cùng bắt lấy tên đang chuẩn bị đối phó với cô, Lê Hiền có chút bất mãn mà rống lên một tiếng với Lê Từ Hâm: "Còn không chịu chạy!"

Lê Từ Hâm sững sờ tại chỗ, chạy ra ngoài mấy bước, nhưng vẫn là do dự: "Vậy anh."

"Ngu ngốc! Hai người bọn chúng, tôi còn không đối phó được sao? Cô ở lại chỗ này chỉ làm gây thêm phiền phức cho tôi mà thôi. Nếu cô sợ thì chạy về chỗ của Lý Tường Vi đi." Lê Hiền một quyền đánh vào cái tên mới vừa bị anh kéo ra, vừa nghiêng đầu nói với Lê Từ Hâm: "Tôi sẽ tìm được cô."

Lê Từ Hâm vẫn còn có chút do dự, đột nhiên, trong lòng nàng cả kinh, vì trước mắt xuất hiện một cảnh tượng làm cho cô suýt chút nữa là la lớn lên, dĩ nhiên là cơ thể nhanh chóng có phản ứng trước.

Lê Hiền có chút nhức đầu, người phụ nữ này rốt cuộc có hiểu không! Để cho cô chạy trốn trước, cô lại quay đầu trở lại, anh đâu cần cô tới cứu! Thật ra thì anh đã sớm phát hiện cái tên ngu xuẩn đó muốn đánh lên người khác, nhưng lúc Lê Hiền đã phát hiện ra, thì Lê Từ Hâm đã vọt tới.

Cô cũng không biết lúc ấy tại sao mình sẽ có dũng khí như vậy, mới vừa còn bị dọa đến chân đều run cả lên, nhưng mà khi cô nhìn thấy tên đàn ông kia cầm một cây dao xông về Lê Hiền, thì cô cũng không không chế được mình, trong lòng chỉ muốn một điều là Lê Hiền nhất định không được xảy ra chuyện gì!

Con dao găm bén nhọn lạnh như băng cắm vào thân thể, trong khoảnh khắc đó Lê Từ Hâm không có bất kỳ cảm giác đau đớn gì, cô chỉ muốn anh không có chuyện gì là tốt rồi. Dĩ nhiên, điều đó chỉ là trong nháy mắt, sau đó thì cảm giác đau đớn mãnh liệt khi bị đâm xuyên tới, cô gần như muốn thừa nhận là mình không chịu nổi sự đau đớn này.

"Lê Hiền. Lê Hiền." Lê Từ Hâm đau đến hoàn toàn không có ý nghĩ khác, trong đầu chỉ là không ngừng hiện ra hai chữ kia.

"Đáng chết!" Lê Hiền vội vàng dùng một cánh tay đỡ lấy cơ thể đang ngã xuống, trong miệng không ngừng chửi mắng người đang ở trong lòng của mình, còn dám làm cô bị thương, thậm chí cả anh cũng không trong chừng Lê Từ Hâm thật tốt?

Cho dù chỉ còn lại một cánh tay, nhưng Lê Hiền vẫn dư sức để đối phó với hai tên cướp ngu xuẩn này. Anh là người có quyền thế, là thiếu gia của một gia tộc có quyền thế, từ nhỏ sẽ được đưa đi học về một số chiêu tự vệ để phòng thân, phòng ngừa sau này sẽ bị người xấu tổn thương. Huống chi từ trước đến giờ Lê Hiền luôn si mê với phương diện vận động, lúc nào cũng cố gắng rèn luyện không có ngừng nghỉ.

Trái lại cái tên có cái bớt trên mặt đã đâm Lê Từ Hâm bị thương, mới vừa rồi nhìn còn có sức sống bùng bùng muốn chống lại bọn họ, giờ phút này hắn bị một đâm dao ngã trên mặt đất, máu tươi cũng đang nhỏ giọt ở nơi bị đâm, hắn không khỏi có chút sợ hãi, tay run run vội vàng lôi kéo tên bên cạnh, "Đi, chúng ta đi thôi."

"Mẹ nó, muốn chạy sao!" Lê Hiền nghĩ sẽ đuổi theo kịp hai chạy đang chạy trốn kia, nhưng trên tay nặng nề, nghĩ đến người đang ôm trên tay còn bị thương, cho nên anh cũng không đuổi theo nữa.

Bọn chúng nghĩ rằng cứ như vậy là thoát được sao? Như vậy thì cũng quá coi thường Lê Hiền anh rồi, nhưng mà việc cấp bách trước mắt chính là.

"Ừm." Lê Từ Hâm đau đến mà hừ nhẹ một tiếng, nắm thật chặt vạt áo trước ngực Lê Hiền.

"Nhịn một chút, tôi đưa cô đi bệnh viện." Mặc dù đối với người phụ nữ trong ngực này anh không có hảo cảm gì, nhưng Lê Hiền còn là hiểu là cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Anh kiểm tra sơ lược thương tích của Lê Từ Hâm, sau đó thì thoáng thở phào nhẹ nhõm, tuy cô bị đâm trúng một dao, nhưng bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, rồi cô đột nhiên vọt ra, cho nên mới làm cho cái tên lưu manh đó hoảng sợ, cho nên một nhát dao đâm vào cũng không sâu lắm, nhưng nếu không nhanh chóng cứu chữa thì cũng không được, bởi vì vết thương cho đến bây giờ vẫn còn chảy máu.

Lê Hiền ôm lấy cả người cô, nhanh chóng chạy ra ngoài, không hề lo ngại về những ánh mắt kinh ngạc của người khác. Anh cố gắng xem nhẹ sự lo lắng trong lòng, có chút cảm giận mắng: "Cái này người phụ nữ ngốc này, thật là không thông minh đúng lúc gì hết."

Nếu như lúc ấy cô cho là mình thông minh mà tùy tiện giúp anh, thì căn bản sẽ không trúng một dao này, bây giờ sẽ không bị biến thành như thế này!

"Mày. Mày thật sự là muốn làm tức chết bọn tao phải không!" Lê Diệu Hoa tay run run, chỉ vào về mặt của con trai đang ngượng ngùng đứng ở trước mặt mình.

Lê Hiền bĩu môi, vuốt bàn tay nói: "Không phải là cô ấy không có chuyện gì rồi sao?"

"Con bé đi đón mày, vì mày mà suy nghĩ, vì mày mà lo lắng, kết quả thì thế nào? Mày nói mày có thể làm một chút chuyện tốt được hay không!" Lê Diệu Hoa hận không bước lên mà tát cho anh một cái. Phải biết rằng, Lê Hiền có thể kế thừa phần lớn di sản này hay không, công ty sau này có thể lấy được khoảng di sản này để hoạt động được bình thường hay không, đều phải nhờ đến Lê Từ Hâm. Nếu cô xảy ra chuyện gì không may, vậy thì phải làm thế nào?

Đĩ nhiên, những lời này Lê Diệu Hoa cũng chỉ có thể giấu ở trong lòng, không thể để cho tên tiểu tử Lê Hiền này biết ý nghĩ của bọn họ, nếu không chỉ sợ là anh sẽ không thuận theo ý của bọn họ mà cưới Lê Từ Hâm, ngược lại càng chống đối lại bọn họ.

"Là cô ta cứu con sao! Con thấy là cô ấy mình không biết tự lượng sức mình, ngu ngốc muốn giúp con cản nhát dao đó, con xác thực là để cho cô ấy chạy trước nha!" Lê Hiền bị Lê Diệu Hoa liên tục mắng, cho nên trong lòng cũng có chút tức giận.

"Mày vẫn không biết xấu hổ sao!" Lê Diệu Hoa vẫn không có cho Lê Hiền bất kỳ cơ hội biện bạch nào, "Nếu như không phải mày chạy đi tới cái nơi đó thì Từ Hâm sao lại đến, sao lại đụng phải chuyện như vậy? Cũng may là lần này không có chuyện gì, nếu như Từ Hâm có chuyện không may, tao xem mày làm sao vậy mà giải quyết! Tóm lại, lần này là lỗi của mày, không cần nói thêm gì nữa!" Lê Diệu Hoa giọng điệu cứng rắn nói.

Đụng tới chỗ đau của Lê Hiền, anh đành phải nói đúng sự thật. Lê Hiền cắn răng không dám nói ra lời phản bác.

"Ai là người nhà của Lê Từ Hâm?" Cửa phòng bệnh chợt mở ra, một cô y tá nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu từ trong phòng bệnh thò đầu ra tới nhìn chung quanh một chút.

"Là chúng tôi." Lê Diệu Hoa vội vàng tiến lên.

Cô y tá kia liếc anh một cái, rồi gật đầu nói: "Mọi người có thể đi vào nhìn một chút, nhưng chỉ nói nhỏ thôi, thuốc mê vẫn còn, bệnh nhân chưa có tỉnh lại."

Lê Diệu Hoa nhếch môi khẽ cười cười, "Cám ơn." Tiếp theo đó ông xoay người về phía sau, nhỏ giọng quát Lê Hiền: "Vào đi!" Lê Hiền chậm rãi đi vào theo Lê Diệu Hoa.

Đi vào phòng bệnh, Lê Hiền liền nhìn thấy cả gian phòng đều màu trắng, anh nhìn thấy cái đầu nhỏ màu đen Lê Từ Hâm, cô đang nhắm thật chặt cặp mắt, đang nằm ở trên giường đáng vẻ giống như rất an ổn, trên tay còn đang truyền nước biển, cả người không có cái đáng vẻ gì như đang tức giận, nguyên nhân hình như là bởi vì mặt quá nhiều máu, đáng vẻ giống như là vô cùng suy yếu. Mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô so với màu của bệnh viện gần như giống nhau, trắng phờ phạc, dưới ánh mắt còn có chút thâm quầng, biểu lộ ra một điều là cô không được nghỉ ngơi tốt đẹp.

Lê Hiền đi theo phía sau Lê Diệu Hoa tới mép giường cô, trong lòng hơi có cảm giác bị đè nén, cũng không biết đến tận cùng là cái gì làm cho anh khó chịu như vậy, nhưng ít ra anh cũng không muốn nhìn thấy đáng vẻ Lê Từ Hâm như không có sức sống mà nằm ở trên giường, đều là do cô quá ngu ngốc, điều này không đáng gì tới anh.

"Ừm" Lê Từ Hâm chỉ cảm thấy các nơi trên người đều đau đớn vô cùng, bởi vì thuốc mê dần dần tan đi, vết thương đau đớn ở bụng cũng càng ngày càng rõ ràng.

"Từ Hâm, con tỉnh rồi à!" Lê Diệu Hoa nhìn thấy Lê Từ Hâm chậm rãi mở hai mắt ra, thì vui mừng tiến lên.

"Ừm" Lê Từ Hâm nhủ mảy, mở mắt ra nhìn, chậm rãi tập trung lại, lúc này mới thấy rõ người ở trước mắt, "Chú Lê, Lê Hiền. Con."

"Không cần nói, con đang bị thương." Lê Diệu Hoa rót cho cô một ly nước, vừa nghiêng đầu nói với Lê Hiền: "Còn không đỡ Từ Hâm lên!"

Lê Hiền đi qua, đưa tay đỡ lưng của Lê Từ Hâm, trên mặt hiện lên một nét bức bối, nhưng động tác trên tay cũng dịu dàng.

Bị anh đỡ dậy, lưng dựa vào đầu giường, Lê Từ Hâm nhận lấy ly nước Lê Diệu Hoa đưa tới, "Cám ơn Chú Lê."

"Cám ơn cái gì, buổi chiều đi Tà sẽ tới chăm sóc con, những ngày này đi sẽ ở cùng với con, dù sao con cũng là nữ, cho đi đến chăm sóc con cũng thích hợp hơn." Lê Diệu Hoa khẽ mỉm cười, đưa tay ra sau tóm lấy Lê Hiền.

"Đúng rồi, còn có tên tiểu tử này, bắt đầu từ hôm nay, không cho phép Lê Hiền đi tới nơi đó nữa. Hằng ngày con phải đến bệnh viện đến báo danh, ở cùng với Từ Hâm, có nghe hay không?"

"A, bố có làm hay không!" Không cho phép anh đi chơi coi như xong, còn bắt anh mỗi ngày đều bị nhốt ở cái này tái nhợt không hề vui vẻ gì cùng với nha đầu này nữa chứ? Đương nhiên Lê Hiền phải phản đối mạnh mẽ rồi.

Ngược lại sắc mặt Lê Từ Hâm không có quá nhiều biến hóa, đôi môi tái nhợt của cô thoáng động hai cái, miễn cưỡng bật cười, "Chú Lê, thật không cần đâu. Hai ngày tới hành động của con đúng là có chút bất tiện, mấy ngày này đi Tà tới chăm sóc con là được rồi. Mấy ngày nữa, vết thương ở trên bụng sẽ được cắt chỉ rồi, lúc đó đi Tà cũng không cần tới nữa, tự con có thể."

"Từ Hâm, con không cần nói mấy lời này, chú biết rõ, con đã giúp Lê Hiền giải vây, đừng cho là chú đã già hồ đồ rồi không biết, con bị thương còn không đều là do Lê Hiền sao. May nhờ lần này vết thương không sâu, cũng không có tổn thương đến nội tạng. Nếu không, chú không biết nên ăn nói sao đối với sự giao phó của ông nội con ở dưới suối vàng!"

Lê Từ Hâm nghe lời nói Lê Diệu Hoa, thì nắm chặt cái chén trong tay hơn nữa, không nói gì nữa.

"Vậy bây giờ con ở chỗ này cùng với Từ Hâm đi. Cha cảnh cáo con, đừng làm ra những loại chuyện giống như thế này! Cha trở về nhà một chuyến, thuận tiện đưa mẹ con tới đây, bà ấy cũng đang rất lo lắng ở nhà!" Lê Diệu Hoa xoay người rồi đi, vừa dặn dò Lê Hiền, rồi biến mất ở cửa.

Lê Từ Hâm vẫn không biết nên đối mặt như thế nào với Lê Hiền, yên tĩnh như vậy, hai người mặt đối mặt, trong lòng cô bao nhiêu vẫn có một chút ngăn

cách đối với Lê Hiền, nghĩ đến hành động và việc làm trước đó của anh đối với mình, nghĩ đến cái chuyện mất thể diện kia ở trước mặt anh, còn có việc anh cứu mình, làm cho cô hỗn loạn.

Lê Từ Hâm giống như là nhớ lại cái gì, sờ sờ trên cổ, chợt có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Lê Hiền, vẻ mặt có chút hoảng hốt, "Cái đó. Lê Hiền, anh có nhìn thấy sợi dây chuyền của tôi không?"

Lê Hiền nhìn đôi mắt to sáng ngời của Lê Từ Hâm, hơi dừng lại một chút, sau đó thì lắc đầu: "Dây chuyền gì? Tôi chưa từng thấy qua."

"Đúng là anh không nhớ rõ. Thôi, tôi muốn hỏi là anh chưa từng thấy sao? Chính là một chuỗi hạt châu màu tím." Lê Từ Hâm vội vàng hình dung sợi dây chuyền kia, giống như là muốn khơi lại trí nhớ của Lê Hiền.

Lê Hiền vẫn lắc đầu, "Tôi không biết dây chuyền gì, chẳng qua tôi nghe cô diễn tả, thì hình như cũng không phải là thứ gì đáng giá." Hạt châu màu tím, nhiều lắm là chỉ là mấy chục đồng thôi, cũng chỉ là sợi dây mấy trăm đồng. Quả nhiên là người phụ nữ tham tiền? Khi đó cũng sắp chết rồi, lại còn để ý một thứ căn bản không đáng giá như thế.

"Đáng bao nhiêu tiền thì tôi không biết, thế nhưng nó. lại chứ đựng tình cảm ở bên trong, tôi không thể tùy tiện vứt bỏ." Lê Từ Hâm nhìn ánh mắt của Lê Hiền, nghiêm túc nói.

Tình cảm. Lê Hiền không nhận được mà nhú mảy, ai lại tặng cô sợi dây chuyền rẻ mạt như vậy, làm cho cô giờ phút này cũng không hỏi thăm vết thương của mình, trước tiên lại đi hỏi tới sợi dây chuyền.

"Tôi không biết, có khả năng là bị những người đó lấy đi rồi, cũng có thể lúc chúng ta đi tới bệnh viện trên bị mất trên đường rồi, có thể bê, vỡ, hư, hoặc thế nào rồi." Đôi tay Lê Hiền bỏ vào bên trong túi quần, lạnh nhạt trả lời, không có chút tình cảm nào.

Lê Từ Hâm thở dài một tiếng không ai thể nghe thấy, tiếp đem là dời mắt đi chỗ khác, "Mất sao. Nếu mất rồi, thì coi như xong đi."

Trong đầu Lê Hiền có cảm giác kỳ lạ dâng lên, nhìn thấy vẻ mặt âm ỉ của tiểu nha đầu này, thì anh lại có chút không đành lòng.

"Thật ra thì hôm nay cô trở nên như vậy, cũng không thể hoàn toàn trách tôi được, đúng không?" Lê Hiền bữu môi cười.

Lê Từ Hâm từ chối cho ý kiến, chỉ tiếp tục nghe Lê Hiền nói.

"Tôi thừa nhận là tôi lừa cô tới đó, quả thật tôi cũng không đúng, nhưng mà. Nếu không phải cô vọng tưởng muốn làm thiếu phụ nhân của nhà họ Lê, vọng tưởng sẽ lợi dụng quan hệ với người nhà của tôi để được vào ở nhà lớn của họ Lê, lừa gạt sự tin tưởng, lừa gạt tài sản. Tôi làm sao mà nghĩ sẽ dùng chuyện như vậy mà đổi đã với cô?"

Lê Từ Hâm cuối cùng cũng nhận không được, một lần nữa đưa ánh mắt về phía Lê Hiền; nhưng bây giờ trong mắt cô lại hiện lên vẻ đau lòng mà thôi, "Anh đến bây giờ vẫn xem tôi như vậy sao."

Lê Hiền nhìn chỗ khác một chút, không muốn nhìn thấy ánh mắt bị thương của cô, "Chẳng lẽ tôi nói không đúng sự thật sao?"

"Được rồi, anh nghĩ sao thì nghĩ vậy đi." Lê Từ Hâm động đậy cơ thể, nghiêng mặt đi, đem chân kéo lên, "Anh muốn đi thì cứ đi, tôi buồn ngủ rồi."

"Cái người phụ nữ này thật đúng là kỳ quái, cô cho rằng tôi muốn đến gặp cô sao! Nếu không phải cha tôi. Được rồi được rồi, cô ngủ đi." Lê Hiền thấy Lê Từ Hâm không muốn tiếp tục nói chuyện với anh, trái tim cũng có chút phiền não, xoay người muốn đi; rồi lại nghĩ đến lời của Lê Diệu Hoa nói với anh, hơn nữa anh cũng không phải thật sự là người có máu lạnh, nhìn Lê Từ Hâm bị thương nằm tại đây, anh cũng thật sự không có cách nào mà bỏ cô lại một mình.

Anh bắt đầu đi xoay người ngồi ở trên ghế, Lê Hiền nghiêng đầu nhìn người kéo chăn trùm lên cả đầu đang nằm ở trên giường, cũng có chút nhưc đầu mà đưa tay day day thái dương. Người phụ nữ này, đến cuối cùng còn phải dây dưa bao lâu, tại sao lại không chịu buông tha anh? Muốn tiền thì anh đã từng đã đồng ý sẽ đưa tiền cho cô, nhìn đáng về bây giờ của cô. Dù sao cô cũng không thật sự thích mình, cho nên mới muốn kết hôn với mình sao?

Lê Hiền có chút hoảng sợ khi mình lại có ý nghĩ như vậy, anh không khỏi cười chính mình đã nghĩ quá nhiều, chẳng lẽ anh ở cùng một chỗ với cô gái ngu ngốc, bản thân mình cũng trở nên điên rồi sao?

Tồn thương gần cốt cần nghỉ cả trăm ngày, cũng may mà Lê Từ Hâm không có bị thương quá nặng, nên chỉ cần ở trong bệnh viện hơn nửa tháng, vết dao cơ bản đã khép miệng lại, những vết thương khác cũng đã sớm khỏi phục lại.

Trong tay Lê Từ Hâm đang cầm một quyển sách mà Lê Hiền mang đến cho cô giải buồn, nhìn quyển sách chẳng chữ viết, thật ra thì một chữ cũng không hề vào đầu cô. Cô nhìn sách mà ngẩn người, cũng không rõ cục quyển sách này nói về cái gì, là về chuyện xưa, hay là vì người mang tới quyển sách này?

Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, cô vốn tưởng rằng Lê Hiền đối với những lời nói của Lê Diệu Hoa căn bản không hề nghe thấy, hoặc là nói hiệu quả nhiều lắm là cũng chỉ có mấy ngày mà thôi, một người đàn ông như Lê Hiền, làm sao có thể sẽ để ý đến sống chết của cô?

Anh nhất định chỉ kiên nhẫn đến có vài lần, sẽ không trở lại chứ? Vừa mới bắt đầu cũng Lê Từ Hâm nghĩ như vậy, tuyệt đối lại không ngờ rằng, trừ mấy lần anh có chuyện quá bận rộn ở ngoài, thì bất luận hề anh có thời gian rảnh thì sẽ tới bệnh viện, dường như hằng ngày đều sẽ trình diện, thực sự là không

hiểu, đến cuối cùng anh muốn như thế nào? Nếu không muốn, vậy thì không cần phải đi, dù sau đi nữa thì anh cũng rất ghét thấy mặt cô mà.

Lê Từ Hâm dùng sách chống cằm, khẽ bĩu môi, suy nghĩ bay xa, ánh mắt hướng thẳng ra ngoài cửa sổ.

Lê Hiền khe khẽ đẩy cửa, nhưng Lê Từ Hâm không hề chú ý tới. Anh vừa ngẩng đầu, thì nhìn thấy chính là một bộ dáng vô cùng trẻ con của nha đầu kia, cầm sách anh mang tới trong tay, ngây ngốc nhìn ngoài cửa sổ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lê Hiền nhẹ nhàng lắc đầu, không khỏi cảm thán trong lòng, nếu như cô gái nhỏ này không có tâm cơ nặng nề, không coi trọng như vậy tiền tài, thì có lẽ anh cũng sẽ cảm thấy cô không tệ.

"A. Lê Hiền?" Lê Từ Hâm quay lại, phát giác Lê Hiền đã đứng cửa nhìn cô, hơi không biết phải làm sao, làm cho cô đang suy nghĩ bay xa vội vàng kéo trở về.

"Ừ, cảm giác hôm nay thế nào?" Lê Hiền ổn định lại tâm trạng, sắc mặt hơi lạnh một chút, gần hai mươi ngày, Lê Hiền không thể không thừa nhận, anh đối với cô đã bớt đi một chút chán ghét; nhưng tuyệt đối sẽ không thể để lộ ra ở trước mặt Lê Từ Hâm, trong lòng Lê Hiền rất rõ ràng, nếu để cho cô biết kế hoạch cô đánh vào nội bộ nhà họ Lê, đã có một chút xú tác dụng, thì chẳng phải cô sẽ muốn lớn hơn nữa sao.

Nhìn biểu tình lạnh nhạt của Lê Hiền, Lê Từ Hâm cũng khẽ cắn cắn môi dưới.

"Tốt hơn nhiều rồi, không có gì đáng ngại, có thể trở về. Nhà được chưa." Lê Từ Hâm do dự nói ra từ "Nhà", không thể không nói, cô đối với cái chữ này, vẫn còn có chút bối rối. Nhà họ Lê có thể thật sự coi như là nhà của cô sao? Thật là mất thể diện, mới vừa chuyển tới nhà họ Lê có một buổi tối, vậy mà chưa có đi vào gì thì trước tiên cô đã phải đi vào bệnh viện.

Quả nhiên, Lê Hiền hơi do dự, không có nói câu trả lời với Lê Từ Hâm.

Lúc Tạ Tú Quyên và Lê Diệu Hoa đẩy cửa đi tiến vào, nhìn thấy chính là con trai và Lê Từ Hâm nhìn nhau chẳng nói gì, không khí có vẻ không hợp. Hai người nhìn nhau, đều không khỏi thở dài một tiếng, như vậy là tốt rồi sao? Vốn đang nhớ lại, có lẽ trong khoảng thời gian này hai người thường xuyên tiếp xúc với nhau, mà khiến cho quan hệ của hai người trở nên tốt hơn một chút, có lẽ hôn sự của hai người vẫn có chút hy vọng, nhưng mà xem ra bây giờ.

"Chú đi, hai người tới rồi sao." Lê Từ Hâm muốn từ trên giường đi xuống, cười lễ phép với họ.

Tạ Tú Quyên liền vội vàng bước lên đề lại cô, "Mặc dù đã nói là khá hơn nhiều rồi, nhưng vẫn chưa có tốt toàn bộ, không cần xuống giường. Di và chú đây không phải là ngày nào cũng tới sau, con còn khách khí với chúng tôi làm cái gì!"

Lê Từ Hâm gạt đầu một cái, rồi quay đầu nhìn Lê Hiền: "Lê Hiền, nếu anh vội thì về trước đi, đã có đi ở đây rồi."

Trong lòng Lê Hiền vẫn có chút không vui, nghĩ tới lời cô vừa mới, tại sao cô lại vội và muốn đuổi đi mình? Thật sự vẫn không muốn nhìn thấy anh sao, hoặc là sợ anh phá hủy chuyện tốt gì của cô? Lê Hiền không có trả lời, chỉ đứng tại chỗ không đi.

Lê Diệu Hoa nhìn trường hợp rồi bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, mẹ của bọn đứa trẻ, không phải là bà hằm canh xương cho Từ Hâm sao, không phải là quên mang theo rồi chứ?"

"Tôi...tôi không có." Tạ Tú Quyên vừa định nói rõ ràng gì đó, lại bị ánh mắt của Lê Diệu Hoa ra hiệu, làm cho bà nuốt toàn bộ lời định nói vào trong bụng.

"Lê Hiền, con ở đây bồi Từ Hâm chút đi. Cha mẹ trở về mang canh tới." Lê Diệu Hoa lời kéo tay Tạ Tú Quyên đi ra khỏi phòng bệnh.

"Tôi lúc nào thì nấu canh cho Từ Hâm hả? Từ Hâm đã sớm cắt chỉ rồi, đoán chừng mấy ngày nữa là có thể về nhà, không cần bồi bổ nữa?" Tạ Tú Quyên có chút kỳ quái nhìn chồng mình, Lê Diệu Hoa lời kéo bà đi ra ngoài vài bước thì lắc đầu nói: "Có phải bà cũng cảm thấy, tiểu Hiền và Từ Hâm không có khả năng rồi phải không?"

Tạ Tú Quyên từ chối cho ý kiến chỉ lắc đầu.

"Tôi nói này, không bằng chúng ta trợ giúp đi!" Trên mặt Lê Diệu Hoa không còn lộ ra vẻ từ ái thường ngày như khi ở trước mặt Lê Từ Hâm, mà bây giờ ông đang lộ ra vẻ mặt của một thương nhân giảo hoạt.

Tạ Tú Quyên nhíu mày, nghiêng mặt nhìn cánh cửa, có chút nghi ngờ hỏi: "Ý của ông là?"

"Không bằng để cho chúng tôi giao sống nấu thành com chín đi. Sau đó, chúng ta chỉ cần ở trước mặt tiểu Hiền yêu cầu nó phụ trách, theo tính cách của nó mà nói, chắc chắn sẽ phải tay mà bỏ đi."

Lê Diệu Hoa ra chiều tổn hại như vậy, khó tránh khỏi Tạ Tú Quyên có chút không dám tán thành: "Như vậy tốt sao? Đối với Từ Hâm. Có phải không công bằng không, còn có. lỡ như bị Lê Hiền biết, nó sẽ làm gì."

"Làm gì mà có nhiều lỡ như vậy. Nếu nghĩ quá nhiều, thì rất nhiều chuyện sợ rằng cũng sẽ không làm được, nếu đã đánh cuộc, thì sẽ có nguy hiểm. Cho dù có công bằng với Từ Hâm hay không, thì nhà họ Lê cũng có ân với nó; chính nó cũng đồng ý làm một chuyện để báo đáp nhà họ Lê, trợ giúp ông nội nó bảo vệ sự nghiệp, mặt khác, chẳng lẽ bà còn không nhìn ra được sao?"

"Nhìn ra cái gì?"

"Chẳng lẽ bà còn không nhìn ra, Lê Từ Hâm có ý với Lê Hiền sao?" Lê Diệu Hoa hoàn toàn không hề suy đoán, mà là vô cùng chắc chắn nói ra.

"Vậy sao?" Tạ Tú Quyên đối với lần này cũng không dám hoàn toàn tán thành, "Tôi cảm thấy rằng,"

"Tin tưởng tôi, ánh mắt của tôi tuyệt đối không sai, bây giờ bà chỉ cần nghe tôi, như thế này bà làm thế này." Lê Diệu Hoa ghé vào tai Tạ Tú Quyên mà nói, thấp giọng nói cái gì đó. Tạ Tú Quyên gật đầu liên tục, tỏ ra hiểu rồi.

HẾT CHƯƠNG 5

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Cuối cùng chỉ còn lại Lê Hiền và Lê Từ Hâm ở lại trong phòng, hai người cùng có một trạng thái giống nhau là cùng chờ đợi. Đã nhiều ngày như vậy, mặc dù Lê Hiền đều đến thăm Lê Từ Hâm, nhưng thời gian chỉ có hai người ở trong phòng cũng tương đối là khá ít, trong phòng luôn có Lê Diệu Hoa hoặc là Tạ Tú Quyên, thậm chí có lúc Lý Tường Vi cũng sẽ xuất hiện mà quấy rầy.

"Chuyện đó. . . . Lê Hiền." Hiếm khi có thời gian hai người được ở riêng để nói chuyện với nhau, Lê Từ Hâm muốn hỏi anh mấy câu, nhưng mà gương mặt cô lại trở nên đỏ bừng, rồi lại do dự.

"Có gì cứ nói." Anh đương nhiên biết rõ là cô có lời muốn nói với mình, Lê Hiền không biết cô đang suy nghĩ chút cái gì, mà lại làm cho bản thân cô ngượng ngùng tới vậy.

Hít sâu một hơi, Lê Từ Hâm lấy can đảm hỏi anh: "Lê Hiền, anh thật sự chán ghét tôi tới vậy sao? Hôm đó, ở quán bar anh đối với tôi. . . . có phải anh suy nghĩ là muốn làm cho tôi cảm thấy nhục nhã hay không?"

Lê Hiền sùng sốt. Không ngờ Lê Từ Hâm lại có thể hỏi mình vấn đề hôm đó, nói thật, chuyện hôm đó, không phải là anh quên toàn bộ, đương nhiên là anh vẫn còn nhớ tới cơ thể Lê Từ Hâm rất đẹp, phản ứng rất ngây ngô.

Lê Từ Hâm phát hiện Lê Hiền dùng ánh mắt nóng hừng hực quan sát mình, làm cho cô càng thêm ngượng ngùng không thôi, thậm chí cô bắt đầu có chút hối hận khi mình lại nói tới cái đề tài này: "Thời, anh không cần trả lời, tôi hiểu rồi! Chỉ là. . . . Lê Hiền, tôi hi vọng anh sau này không cần làm như vậy, dù sao tôi cũng không còn là một đứa bé nữa. Bình thường anh luôn ăn nói sắc bén, đối với tôi luôn khinh thường tôi vẫn còn chưa tính sổ với anh, nhưng mà anh lại dùng thủ đoạn như vậy, thật sự là quá xấu hổ rồi." Lê Từ Hâm mới vừa nói xong, Lê Hiền chưa kịp trả lời thì Tạ Tú Quyên đã đi vào phòng trên tay còn cầm theo cái bình thủy.

"Tiểu Hiền, cha con ở bên ngoài, ông ấy có mấy lời muốn nói với con, con ra ngoài một chút đi." Tạ Tú Quyên đặt bình thủy lên bàn, lấy ra hai chén, còn cười dặn dò anh: "Mau đi đi, nhớ trở lại uống canh."

Lê Hiền gật đầu một cái, xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Tạ Tú Quyên mở nắp bình thủy ra, mùi thơm của canh xương tỏa ra bốn phía.

Lê Từ Hâm mỉm cười nói: "Tay nghề của dì Tạ thật tốt, chờ sau khi con khỏi bệnh, nhất định phải theo dì học tập."

Tạ Tú Quyên gật đầu liên tục, "Được, lúc đó đương nhiên là dì sẽ đem hết tài nghệ truyền lại cho con, như vậy mới có thể đảm bảo cho con của dì sau này cả đời đều được ăn món ngon!"

"Dì!" Lê Từ Hâm cũng không biết nên nói cái gì, dứt khoát ngậm miệng lại yên lặng mà uống canh.

Lê Hiền đi ra khỏi phòng bệnh thì nhìn thấy cha của mình đang đứng dựa vào tường, nét mặt có chút nặng nề.

"Cha? Cha. . . . Muốn nói chuyện gì với con?" Còn phải núp ở bên ngoài nói? Lê Hiền cảm thấy kỳ lạ, chờ cha mình mở miệng.

"Tiểu Hiền, cha chỉ là muốn hỏi con một câu, con và Từ Hâm. . . . Có phải là không có khả năng không?" Lê Diệu Hoa ngẩng đầu nhìn con trai mình, nghiêm túc hỏi.

"Vấn đề này làm sao con có thể trả lời cho cha được? Ít nhất. . . . Bây giờ thì không thể nào, đừng nói chỉ đến Lê Từ Hâm, chỉ cần nói bây giờ con cũng sẽ không muốn vội vàng kết hôn với người phụ nữ nào cả. Nếu như hai người muốn con và Lê Từ Hâm kết hôn, sau đó tiếp nhận di sản, thì e là hai người nên sớm bỏ cuộc đi." Lê Hiền không sợ hãi chút nào mà nhìn thẳng vào mắt Lê Diệu Hoa, nói ra suy nghĩ của mình.

"Là như vậy sao?" Lê Diệu Hoa bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, bước lên đưa tay vỗ vỗ lên bả vai Lê Hiền, "Chuyện gì cũng đừng nói quá chắc chắn, có những lúc, ví dụ như hôm nay cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì."

Lê Hiền cười đến tự tin, hoàn toàn không đem lời của cha mình để ở trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn trả lời lại: "Con biết rồi, tóm lại, những chuyện này cha cũng không cần suy nghĩ nhiều. Đây là vấn đề giữ chúng con, con tin tưởng, con có thể xử lý tốt, Lê Tử Hâm cũng vậy."

"Được rồi, vào đi thôi." Lê Diệu Hoa lộ ra nét mặt hết cách với anh, rồi bảo Lê Hiền mau vào đi, "Tối nay con ở lại đây với Tử Hâm đi, mấy ngày nay mẹ con cảm thấy hơi mệt, cha đưa bà ấy về nhà nghỉ ngơi." Ông đang nói, thì đúng vừa lúc Tạ Tú Quyên từ trong phòng bệnh đi ra.

"Cha mẹ không cần chăm sóc Tử Hâm nữa rồi, mấy ngày nữa thì con bé có thể xuất viện." Lê Diệu Hoa bổ sung thêm một câu.

Lê Hiền suy nghĩ một chút, hình như là cũng đúng vậy, đúng lúc tối nay anh cũng không có chuyện, vì vậy anh gật đầu đồng ý.

Lúc Lê Hiền trở lại phòng bệnh, thì trong phòng bệnh đơn trần đầy mùi thơm của canh xương, Lê Tử Hâm đang cầm một chén canh mà uống từng chút một.

"A. Cái đó, di Tạ cũng múc một chén cho anh kìa, mau uống đi, để nguội thì uống không tốt." Lê Tử Hâm thấy Lê Hiền bước vào, thì chợt nghĩ đến vấn đề mới vừa mới bị cắt đứt, bây giờ suy nghĩ lại thì càng lúng túng khó có thể mở miệng, thế là cô vội vàng mở miệng nói về những vấn đề khác, dời đi sự chú ý của Lê Hiền.

Lê Hiền nhìn theo ngón tay Lê Tử Hâm, quả nhiên thấy trên bàn có một chén canh nóng hổi khói đang bay ngay ngút. Tài nấu nướng của mẹ anh mọi người đều biết, Lê Hiền cũng không ngăn cản sự hấp dẫn của thức ăn ngon, thế là anh cũng không nói hai lời, đưa tay lên bưng chén canh ở trên bàn mà uống hai ngụm.

Sau khi nước canh xuống bụng, Lê Hiền chép miệng, đánh giá chén canh xương này, cảm thấy hình như có cái gì không đúng. Anh đem chén đặt ở dưới mũi người một cái, sau đó uống thêm một hớp, quả nhiên là có một mùi vị rất nhạt, nhưng xác định chắc chắn là có thuốc trong này.

"Trong canh có cái gì?" Lê Hiền nhìn Lê Tử Hâm đang chén canh uống đến rất sung sướng, không khỏi lạnh mặt hỏi.

"Trong canh có thể có cái gì? Xương cùng thịt, còn có cái gì?" Lê Tử Hâm không có cẩn thận như Lê Hiền, cũng không có đa nghi như anh, tí xíu mùi kỳ quái cũng không có đánh tan niềm vui thích với việc đánh giá mỹ vị của cô.

"Đừng uống nữa!" Lê Hiền đoạt lấy chén canh trong tay Lê Tử Hâm, chén canh này bởi vì anh dùng sức hơi nhiều nên làm cho chén canh lung lay, văng một chút ra ngoài.

Lê Tử Hâm bị dọa đến phát sợ, không biết vì sao đột nhiên Lê Hiền lại nổi nóng bởi vì một chén canh, cô co rúm bả vai lại, nhìn Lê Hiền, có chút sợ hãi hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Xảy ra chuyện gì? Cô còn hỏi tôi!" Lê Hiền bắt được chén canh kia trong tay Lê Tử Hâm, cũng uống một hớp, sau đó chán ghét mà khạc ra, chén này cũng bị hạ thuốc! Vậy mà cô còn có thể bình tĩnh mà uống, chẳng lẽ cô thật sự uống được sao? Hay là còn có nguyên nhân nào nhất?

"Tôi. Xảy ra chuyện gì?" Lê Hiền thình lình nổi giận, làm cho Lê Tử Hâm bị dọa sợ. Cô không biết mình lại làm sai cái gì rồi, làm cho Lê Hiền lộ ra vẻ mặt như thế.

"Thuốc gì?" Lê Hiền ném thứ gì đó trong tay sang một bên, đưa tay bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của Lê Tử Hâm.

"Chuyện gì vậy?" Lê Tử Hâm kinh hãi, vẫn không biết rốt cuộc là trong lời nói của Lê Hiền có ý tứ gì.

"Còn giả bộ ngu!" Lê Hiền có chút hối hận khi mình vừa mới uống hai nước canh đó, không biết trong canh có độc hay không, chỉ là kể từ bây giờ còn phải coi phản ứng nữa, dù sao thì Lê Tử Hâm cũng uống canh này.

Lê Tử Hâm bị Lê Hiền cầm chặt cổ tay, cảm giác mặt của anh càng ngày càng nhích lại gần mình, từ trong thân thể liền dâng lên một cảm giác kỳ lạ, hô hấp càng ngày càng trở nên khó nhọc. Cô chỉ cảm thấy cổ tay đang bị nắm chặt, không, phải nói là nơi từng bị Lê Hiền đụng qua, giống như là đang bị lửa đốt, giống như là có nhiệt bốc lên. Đôi môi đỏ mọng Lê Tử Hâm hé mở, cặp mắt đầy ắp hơi nước nhìn nhẹ nhàng về phía Lê Hiền.

Hồng bét! Canh cô vừa cho anh uống, chẳng lẽ là. Lê Hiền nhìn phản ứng của Lê Tử Hâm, cuối cùng trong lòng cũng sáng tỏ, cô uống nhiều hơn anh thì được hiệu cũng biểu hiện càng nhanh.

"Đáng chết! Tôi không ngờ đó lại là xuân dược?" Khi Lê Hiền đoán được kết quả, anh rất kinh ngạc, thật sự không ngờ, Lê Tử Hâm lại dùng tới chiêu này? Bây giờ đây được coi là cái gì? Người phụ nữ ngu ngốc này muốn dùng chiêu này để buộc anh đi vào khuôn khổ, cô cho là chỉ cần gao sổng nấu thành com chín, thì sau đó anh không có cách nào chạy trốn, cuối cùng phải chấp nhận số mạng kết hôn với cô sao? Quá ngu ngốc, chiêu thức cũ như vậy, cũng có thể đối phó được anh?

Lê Hiền khinh thường khẽ cười một tiếng, sắc mặt lại càng thêm khó coi, từ trong đáy lòng càng thêm xem thường người phụ nữ này. Cũng đúng, người phụ nữ này đúng là không chứa bất cứ thủ đoạn nào. Còn tỏ vẻ ra là đang tức giận.

Nóng quá, thật khó chịu, tiếng thờ dốc của Lê Tử Hâm càng ngày càng lớn, nghe được Lê Hiền lời nói, trong lòng cô lại có một loại mơ hồ, giống như là

có cảm giác trong mộng. Lê Hiền nói cái gì, xuân dược là cái gì? Cô không hiểu, đã xảy ra chuyện gì, có quan hệ gì với xuân dược?

Đầu ngón tay thon dài sạch sẽ Lê Hiền thuận thết lướt qua Lê Từ Hâm, vuốt ve đến sau tai cô thì lúc dùng kéo lấy mái tóc dài của cô, bàn tay nắm thật chặt mái tóc dài rồi dùng sức kéo về phía sau, để cho cô nâng mặt lên nhìn về phía mình.

"Ừm Đã xảy ra chuyện gì?" Lê Từ Hâm đau đến nhú mảy, nhưng đáng về vẫn đang u mê, không rõ chân tướng mà nhìn anh; cô biết anh tức giận, nhưng mà tại sao anh lại tức giận?

Trong mắt Lê Hiền khi nhìn thấy đáng về đơn thuần vô hại của Lê Từ Hâm, thì lại hoàn toàn biến thành dạng cô đang giả mù sa mưa, rõ ràng thuốc kia chính là do cô bỏ vào, cô muốn là cái gì, anh đương nhiên biết rất rõ.

"Cô chỉ vì muốn đạt được mục đích, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào sao!" Lê Hiền cắn răng, không đợi Lê Từ Hâm mở miệng nói chuyện, thì đã cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng xin xắn của cô. Nụ hôn của Lê Hiền cũng không dịu dàng, đầu lưỡi của anh vội vàng ở trong miệng Lê Từ Hâm khuấy động, tỉnh té liếm qua hàm răng, càng không ngừng trêu chọc gặm nhấm, cho đến đôi môi hai người đều dính đầy chất lỏng trong sáng, lúc này anh mới lui về sau một chút, buông môi cô ra.

Dược tính trong thân thể Lê Từ Hâm đã phát tác, cô cảm nhận được lửa dục vô tận không biết từ đâu mà xông ra, căn bản không cách nào ngăn cản được sự đụng chạm của Lê Hiền, huống chi là hai người vừa hôn kịch liệt như vậy, anh lại còn cực kỳ yêu thích mà rên lên một tiếng, mặc dù Lê Hiền đang bị anh kéo tóc, nhưng thân thể cô đã xụi lơ, đôi tay cũng tự chủ được mà vòng qua cổ anh.

Lê Hiền cười lạnh như cũ, đầu ngón tay xẹt qua gò má đỏ bừng, động tác trên tay mặc dù dịu dàng thế nhưng trong miệng lại nói ra những lời lạnh lẽo: "Lê Từ Hâm, mấy trò hề nhỏ nhoi của cô dùng nên cố gắng trình diễn ở trước mặt tôi. Không phải cô muốn tôi ở trên cô sao? Cần gì làm ra chuyện hạ lưu tới như vậy? Bỏ thuốc? Ha ha, thật là không hề có tí sáng tạo nào! Lúc ở quán bar, tôi chơi đùa cô như vậy, thì cô lại giống như một liệt nữ cố gắng bảo vệ trinh tiết, vừa khóc vừa náo, bây giờ lại chủ động ôm ấp yêu thương tôi?"

"Hà?" Lê Từ Hâm cảm thấy đầu của mình trở nên choáng váng, phản ứng của thân thể và đầu cũng có chút chậm chạp, nhưng vẫn nghe được những lời giễu cợt của Lê Hiền.

"Tôi Ừm Tôi không có." Cô hết sức suy nghĩ muốn giải thích gì đó, nhưng cô lại cảm thấy vô lực ở trước mặt Lê Hiền.

Lê Hiền một tay nâng cái mông Lê Từ Hâm lên, một tay ôm lấy eo, trong lúc cô lơ đãng thì lập tức đem cô đặt ở trên giường, chờ sau khi Lê Từ Hâm phản ứng kịp, thì cô đã phát hiện hai người bọn họ đều nằm ở trên giường. Lê Hiền đè lên người của cô, con người trong đôi mắt đẹp sáng ngời đã bị thuốc làm cho dân lên một cổ dục vọng, nhuộm đậm về sâu xa và đen lánh.

Lê Hiền cắn răng, cúi người nói nhỏ ở bên tai Lê Từ Hâm "Cô thật sự là rất dâm dăng, chi sợ đã som ưót hết rồi?" Anh nắm lấy bắp đùi thon dài trắng nõn, dùng sức tách ra hai bên, ngón tay chậm rãi ma sát hai cái ở giữa chân của cô, ý trêu đùa vô cùng dày đặc.

"A. Ừm" Lê Từ Hâm không nhịn được mà rên rỉ, cả người đều không ngừng run rẩy, cảm giác chán ghét từ trong thân thể cô đang không ngừng kêu gào, giống như cô đang cần cái gì đó, rồi đến tột cùng rồi lại không muốn nói ra. Ở bụng dưới cũng hình như là có đốm lửa đang thiêu đốt hừng hực, lại còn bị Lê Hiền dùng ngón tay trêu chọc vào chỗ kín, làm cho nơi đó không tự chủ mà chảy ra mật dịch, điều này lại càng làm cho cô vô cùng khó chịu.

Lê Hiền thuận thế mà cởi bỏ cái quần bệnh nhân to lớn màu xanh dương, đầu ngón tay nhẹ nhàng ma sát ở giữa quần lót màu hồng, lúc này nơi đó cũng ướt thành một mảng, từng chút từng chút mà cọ xát vào, "Quả nhiên là đã ưót thật rồi, đúng là. phóng túng vô cùng." Trong miệng Lê Hiền càng không ngừng nói ra những lời nói mang đầy ý tức nhục nhã.

Trong lòng Lê Từ Hâm mặc dù là vô cùng chán ghét, nhưng mà thân thể bắt đầu đã bị dược tính của thuốc khống chế, không còn cách nào mà quyết định được nữa.

"Có phải muốn nhiều hơn không?" Bên tai mang theo mùi vị của hơi thở quen thuộc, anh dán chặt lên gò má của Lê Từ Hâm, đem môi mình lại gần bên tai cô mà nhẹ nhàng thổi. Cái loại cảm giác mang theo hơi thở tình dục vậy tới, làm cho lửa dục của Lê Từ Hâm càng sâu, mồ hôi trên người không ngừng chảy ra bên ngoài.

Lê Hiền dùng môi gặm cắn vành tai Lê Từ Hâm, đưa tay dán vào bụng của cô, từ từ trượt lên không ngừng xoa bóp vuốt ve, cảm nhận cô ở dưới thân mình càng ngày càng run rẩy. "A, sao cô lại phát run? Xấu hổ sao? Hay là quá hưng phấn?"

Lê Từ Hâm hừ nhẹ, lắc đầu, "Không phải, tôi không có. Tôi không phải." Cô mơ hồ nói không rõ câu trả lời của mình, rõ ràng là đối với chuyện cô nên phản kháng, nên phản bác lại những hành động mà Lê Hiền nhục nhã cô, nhưng cô lại làm không được, giờ phút này đây, cái gì cô cũng làm không được.

Lê Từ Hâm khẽ nheo đôi mắt tràn đầy nước lại, lông mi dài khẽ động mấy cái, nước mắt lấp lánh chảy dài theo gò má.

"Xảy ra chuyện gì, tôi còn chưa cho cô, mà cô đã vui vẻ đến vậy rồi sao? Xem kia hưng phấn đến khóc luôn rồi." Lê Hiền giễu cợt nói xong, thì ngón tay tiếp tục di động lên trên, êm ái mà lau đi nước mắt cùng mồ hôi trên gò má của cô, là lưỡi liếm hôn cổ Lê Từ Hâm.

Đồng thời tay của anh cũng theo môi cô mà chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, bao trùm ở bầu ngực dùng lực mà xoa bóp.

Lê Từ Hâm chỉ cảm thấy cả người cô đều theo động tác không ngừng nghỉ của Lê Hiền mà càng trở nên kỳ lạ, bộ ngực truyền đến cảm giác tê liệt, làm

cô không nhận được uốn thẳng ngực lên, còn muốn nhiều hơn nữa.

Lê Hiền dùng sức vén cái áo bệnh nhân chẳng hề vừa vặn với cô lên trên, trong lúc nhất thời trên người Lê Từ Hâm chỉ còn mặc áo lót, còn lại toàn bộ đều lộ ra hết dưới ánh mắt của anh.

"Phảng ửng rất thành thật." Khóe môi Lê Hiền hiện lên một nụ cười đầy tà mị, lúc này, anh cũng đã uống vào một ít xuân dược cho nên được tính phát tát làm cho anh cũng trở nên kích động, hướng chỉ người trong ngực lại có một thân thể vừa dầm dề vừa xinh đẹp. Dưới loại tình huống, cho dù có là đàn ông rụt rè sợ hãi đi nữa, thì sợ là cũng không thể nào cầm cự được, hướng chỉ cho tới bây giờ Lê Hiền cũng không phải là người sẽ để cho bản thân mình chịu uất ức, cũng không phải là một người đàn ông rụt rè.

Trên tay Lê Hiền hơi dùng sức, kéo áo lót của Lê Từ Hâm ra, một đôi vú giống như một con thỏ nhỏ đang nhảy loạn lộ ra bên ngoài, anh cúi đầu dùng sức cắn ở núm hoa.

"Ừm." Cũng không biết là đau hay là thoải mái, Lê Từ Hâm rên lên một tiếng, đôi tay cũng không kiềm chế được mà ôm lấy đầu của Lê Hiền, bị Lê Hiền đối đãi như vậy, Lê Từ Hâm chỉ cảm thấy cả người càng ngày càng giống như là đang bị lửa thiêu đốt. Mặc dù biết là nên cảm thấy xấu hổ, chuyện này cũng không nên xảy ra, nhưng cô lại không kim hãm được mà muốn nhiều hơn.

"Cô xem cô đi, đến cuối cùng là muốn tôi làm thế nào đây?" Trên mặt Lê Hiền hiện lên một nụ cười, mặc dù miệng đang nói nhưng tay vẫn làm ra động tác trêu chọc cô.

"Hu hu. Tôi." Lê Từ Hâm hoàn toàn rối rắm, dĩ nhiên là không trả lời được câu hỏi của Lê Hiền, cô có chút hoảng sợ, nhưng trong đầu rồi lại mong mỏi cái gì đó.

Lê Từ Hâm nhẹ nhàng nức nở hai lần, da thịt toàn thân trắng nõn bởi vì kích động mà trở nên ửng hồng, lúc này trên người cô chỉ còn mặc một cái quần lót nhỏ nhỏ. Toàn bộ cơ thể dường như là lộ hết ra bên ngoài, làm cô cảm thấy rất xấu muốn kéo quần áo che lại, đôi tay che mặt của mình, nhưng cô không có mở miệng nói một câu bảo Lê Hiền dừng lại.

Lê Hiền hừ nhẹ một tiếng: "Có muốn tôi dừng lại không? Nếu bây giờ cô từ chối, thì tôi sẽ bỏ qua cho cô." Anh đương nhiên sẽ không bỏ qua cô, cho dù cô có mở miệng nói "không", bây giờ anh cũng không thể dừng lại được rồi, chỉ là ở trong lòng Lê Hiền vẫn có niềm tin tuyệt đối, Lê Từ Hâm căn bản sẽ không có cách nào cự tuyệt.

Phán đoán của Lê Hiền không sai, lúc này Lê Từ Hâm đã hoàn toàn không có cách nào chống đỡ được động tác của anh.

Hai tay Lê Hiền không ngừng vuốt ve cơ thể xinh đẹp ở trước mặt, dùng bàn tay của mình cảm nhận da thịt của cô. Anh phát hiện ra Lê Từ Hâm so với lúc trước đã gầy đi một chút, dù sao cũng trải qua một cơn bệnh nặng, dĩ nhiên là cô cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Nghĩ tới đây, Lê Hiền đối với cô vẫn có chút tâm tình thương tiếc, chỉ là vừa nghĩ lại người phụ nữ này sau khi bị thương lại còn có thể nghĩ ra biện pháp như vậy mà quyến rũ anh, ý đồ cướp lấy gia sản, làm cho chút đồng tình anh thật vất vả dâng lên liền biến mất chỉ còn lại sự phẫn nộ bên trong.

Lê Hiền dùng sức đẩy chân cô ra thành một chữ hình (型), kéo quần lót nhỏ đã sớm ướt đầm của cô xuống, cặp mắt không e dè gì mà như lửa nóng nhìn chăm chăm vào chỗ kín của Lê Từ Hâm, thậm chí còn duỗi ra ngón tay ra đùa bỡn miệng huyết nhỏ đang ướt át nóng ran.

"A!" Cảm giác được tiểu huyết được dịu dàng vuốt ve, cộng thêm tác dụng của thuốc, Lê Từ Hâm chỉ cảm thấy lần này mỗi tác da thịt của cô so với quá khứ nhạy cảm gấp mười lần, gấp trăm lần.

Ngón tay Lê Hiền vỗ về chơi đùa qua lại ở miệng tiểu huyết làm cho nơi đó chảy ra mật dịch nhiều hơn, nhìn cô không chịu nổi mà rên rỉ, hơi thở của mình càng ngày càng gấp rút. "A, thật sự là lần đầu tiên sao? Cô xem bên trong này, là màu hồng tươi mới đó. Tiểu yêu tinh, có phải là chịu không nổi rồi không, rất muốn phải không? Xem kia ướt cả tay của tôi rồi, cô đúng thật là không biết xấu hổ." Lê Hiền vừa nói ra những lời mang hàm xúc đầy nhục mạ, đồng thời cũng dùng sức khai phá thân thể Lê Từ Hâm.

"Ừ. Dừng..... Dừng làm như vậy. Dừng nên nhìn." Thật khó coi, tự nhiên lại bị Lê Hiền bày ra tư thế như vậy, còn anh thì giống như là đang nghiên cứu cái gì đó, cứ chăm chú mà nhìn.

"Dừng nên nhìn?" Lê Hiền cười nói: "Được rồi, không nhìn thì không nhìn, vậy cô nghĩ xem cô có muốn làm với tôi hay không?" Nói như vậy, nhưng anh lại không hề cho cô bất kỳ một cơ hội nào, cúi đầu xuống, duỗi thẳng đầu lưỡi, hôn vào cái tiểu huyết nhỏ của cô.

"A. Không, sao." Anh đang làm cái gì? Mặc dù Lê Từ Hâm không có cách nào khống chế được dục vọng trầm mê của chính mình, nhưng đầu óc của cô vẫn còn rất tỉnh táo, Lê Hiền đang hôn vào chỗ kín của cô!

Cảm nhận được hơi thở nóng rực của anh không ngừng phun vào tiểu huyết của mình, đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại. Làm cho cô giống như sắp đắm chìm trong một loại lửa dục, cái loại cảm giác này làm cho người ta trở nên tê dại. Anh làm cho tiểu huyết của cô chảy ra nhiều mật dịch hơn, Lê Từ Hâm có chút tức giận, cùng lúc đó lại có cảm giác như là người đang phiêu phiêu dục tiên, thoải mái vô cùng. Đồng thời cô cũng cảm thấy phản ứng như vậy của mình, giống như là đáng về Lê Hiền vừa nói, rất dâm dề.

Chợt, trọng lực đang đè ở trên người biến mất, cô phát hiện Lê Hiền đã rời khỏi thân thể của mình. Lê Từ Hâm thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại cảm thấy có chút bất mãn, hô hấp của Lê Từ Hâm trở nên dồn dập, sau một lúc lâu cuối cùng đỡ được một chút, thì ra là Lê Hiền không phải vì muốn buông tha cho cô, mà là vì anh đang coi quần áo.

Lê Hiền chỉ đem quần của mình cởi ra, theo bản năng Lê Từ Hâm đảo mắt nhìn, trong lòng bất giác cả kinh, ngượng ngùng phát hiện vật tượng trưng cho

phái nam đã sung to, đứng thẳng thật cao, hơi run rẩy.

"Thế nào? Nhìn có hài lòng không?" Lê Hiền thấy cô mở to đôi mắt long lanh như nước ra, nhìn chăm chăm vào dục vọng của anh, không khỏi cảm thấy rất thú vị, anh mở miệng ra chế nhạo cô: "Tiểu đệ đệ của tôi sẽ lập tức tiến vào thân thể của cô, bảo đảm sẽ làm cho cô dục tiên dục từ!"

Ánh mắt của Lê Tử Hâm không hề có lực sát thương nào mà nhìn chăm chăm vào anh, "Anh... anh sao vậy có thể." không biết xấu hổ mà nói ra những lời như vậy!

Lê Hiền nghiêng đầu, để hạ thể của chính mình cắm ở giữa hai chân của cô, đồng thời đem hai chân của Lê Tử Hâm quấn lên hông của anh, vật tượng trưng cho phái nam nhắm ngay miệng tiểu huyết nóng ẩm đang khe hở, "Sao vậy, bây giờ vẫn còn mạnh mẽ sao? Chờ một chút cô sẽ ở trước mặt tôi mà bày ra dáng vẻ đằm đằm thôi."

"Tôi. không có." Lê Tử Hâm bị Lê Hiền trêu chọc như thế, trên mặt càng thêm đỏ bừng.

Dục vọng của Lê Hiền chống đỡ ở miệng tiểu huyết, nhưng không có lập tức tiến vào, chỉ dùng cây gậy tượng trưng cho phái nam nhẹ nhàng đụng chạm, hông của Lê Tử Hâm cảm thấy ê ròi, cả người không còn hơi sức, để mặc cho anh đụng đưa.

Lê Hiền dùng dục vọng ma sát hai cái ở tiểu huyết của cô, hài lòng khi thấy cô nhẹ nhàng gãy dựa bắp đùi của mình.

"Không." Đôi môi đỏ mọng của Lê Tử Hâm khép mở, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng lại không biết mình phải nói cái gì.

"Muốn không? Muốn thì mở miệng nói cho tôi biết đi." Anh biết tác dụng của thuốc và dục vọng trong cơ thể cô đã bị mình trêu đùa đến cực hạn, Lê Hiền ở dưới lại chậm chạp không chịu tiến vào.

Tiểu huyết của Lê Tử Hâm không kiềm được mà khe co rút lại, cảm giác có từng cỗ mật dịch không tự chủ được mà chảy ra ngoài.

"Đừng, không cần làm như vậy."

Lê Hiền đưa tay cầm bộ ngực sữa của cô, nhẹ nhàng xoa bóp, càng kích thích làm cho tiếng rên rỉ của cô tràn ra miệng: "A. Ừm!"

"Muốn phải không?" Lê Hiền dùng sức kéo một nụ hoa.

Cả người Lê Tử Hâm đều run lên, trong mắt tràn ngập nước mắt làm cho người khác thương tiếc, khuất nhục mà gật đầu.

"Nói, không nói, tôi sẽ không đi vào." Lê Hiền thấy cuối cùng cô cũng chấp nhận, cũng biết được cô đã sớm không chịu đựng nổi sự trêu đùa như vậy.

"Ừm, tôi. muốn." Lê Tử Hâm cắn răng mở miệng, nhẹ nói ra chữ kia.

"Muốn? Muốn cái gì?" Lê Hiền nắm chặt eo của cô, dục vọng của phái nam giống như là đang ma sát muốn tiến vào.

"Hu hu. Tôi muốn anh đi vào." Lê Tử Hâm nhắm chặt hai mắt, nước mắt cuối cùng từ khóe mắt chảy xuống. Trong lòng cảm thấy vô cùng khuất nhục, nhưng thân thể vẫn không ngừng hưng phấn, run rẩy, đang mong đợi người đàn ông này thương yêu cô nhiều hơn.

"Đi vào? Đi vào nơi nào?"

Lê Tử Hâm hận không thể hung hăng mà cắn tên đàn ông bản chất độc ác này một cái. Cô đã nói ra nhiều lời khó nghe như vậy rồi, vậy mà anh lại vẫn không chịu buông tha cho cô.

Lê Hiền nhìn thấy cô cắn môi dưới, xem ra cô không chịu nói những lời khác rồi. Đồng thời anh cũng cảm thấy mồ hôi trên lưng mình chảy ra càng nhiều, có chút không chịu được nữa rồi, anh không dùng ngôn ngữ trêu đùa cô nữa, thắt lưng của anh khe dùng sức, phái nam kiên định mạnh như vũ bão, thẳng tiến thật sâu vào chỗ tư mật mà chưa ai từng thăm dò qua.

HẾT CHƯƠNG 6

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 2.3

Editor:SunniePham

Lê Tử Hâm nắm chặt góc áo của mình, nụ cười có chút không được tự nhiên: "Chú Lê đang nói gì vậy? Không phải là con mới gặp mặt Lê Hiền sao? Làm sao mà có tình cảm được chứ..."

"Chú thấy không phải như vậy." Lê Diệu Hoa dễ dàng phát hiện ra dáng vẻ khản trương đang cố che giấu của Lê Từ Hâm. Ông không khỏi bật cười: "Từ Hâm. Chú nhớ lúc con còn nhỏ rất thích dính lấy Lê Hiền."

Lê Từ Hâm bị Lê Diệu Hoa nói như vậy hai gò má liền ửng đỏ, cô cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh, lắc đầu nói: "Chú Lê đừng nói như vậy, đó là chuyện lúc trước. Bây giờ con không nhớ rõ nữa, khi đó con còn nhỏ, biết tình cảm gì chứ..." Trái tim của Lê Từ Hâm càng đập càng nhanh, khi nghe thấy lời Lê Diệu Hoa nói, ký ức không thể quay trở lại đột ngột ủa về.

Tuổi còn nhỏ làm sao có thể nhớ rõ mọi chuyện, làm sao có thể để ý nhau được? Lê Từ Hâm luôn cho rằng mọi chuyện là vậy, nhưng mà khi cô cố gắng phủ định hết mọi chuyện trong quá khứ, thì trong đầu cô lại nhớ rất rõ ràng từng cử động, một cái nhăn mày một nụ cười.

"Từ Hâm! Lại đây nào!" Ông nội Triều ngoác cô.

Đối với Từ Hâm khi tám tuổi, lúc cô mới gặp ông cụ thì vẫn còn cảm thấy có chút sợ hãi. Nhưng mà ông luôn lộ ra nét mặt ôn hòa, làm cho Từ Hâm từ từ buông lỏng cảnh giác.

"Ông nội." Cô có chút ngượng ngùng đi tới bên cạnh ông nội Lê, đầu vẫn cúi xuống đất như cũ.

Ông nội Lê mỉm cười xoa cái đầu xù xì của đứa nhỏ trước mặt, giọng nói trầm thấp đầy ôn hòa vang lên: "Từ Hâm, từ đây về sau ông sẽ là ông nội của con. Tên của con sẽ là Lê Từ Hâm, trong nhà ông nội có một anh trai nhỏ nhìn rất dễ thương.... Từ Hâm có muốn về nhà cùng với ông nội hay không?"

Ông đang hỏi ý kiến của cô sao? Từ Hâm từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt bồ câu chớp chớp nhìn ông cụ ở trước mặt. Cô chưa bao giờ nhìn thấy người như vậy ở cô nhi viện này, không phải ông chỉ muốn dẫn cô đi thôi sao, tại sao lại hỏi ý kiến của cô?

Từ Hâm cảm thấy ông cụ này và những người trước kia đến cô nhi viện nhận nuôi hoàn toàn không giống nhau. Trong lòng cô trở nên ấm áp, cô sợ rằng mình sẽ không tìm thấy người tốt như thế này nữa để nhận nuôi cô. Cô đưa tay giữ chặt lấy ống tay áo của ông, Từ Hâm... không đúng, từ nay về sau phải cô là Lê Từ Hâm. Đôi môi cô khẽ cong lên, ra sức gật đầu: "Vâng, con đồng ý!"

Sau đó Lê Từ Hâm được ông dẫn tới một nơi rất lớn, căn phòng rất đẹp. Nhưng mà cô cũng không thấy anh trai nhỏ mà ông nội đã từng nhắc tới.

Rất lâu sau cô mới biết được, thật ra nơi đây không phải là nhà của ông nội. Nơi này là một phần tài sản của ông, như vậy là ông nội có rất nhiều tiền. Tuy nơi này không phải là nhà của ông nội sống, nhưng mà ông nội luôn tới thăm cô, dặn dò bảo mẫu phải chăm sóc cô thật tốt. Lê Từ Hâm cảm thấy cuộc sống như thế này rất vui vẻ, rất hạnh phúc đến nỗi cô cảm giác nó không phải là sự thật.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lê Hiền, cô thấy anh là một người con trai dễ nhìn, trắng trẻo nõn nà, tuy là con nhỏ tuổi nhưng mà đáng vẻ lại luôn vênh váo, hất cằm lên nhìn cô.

Lê Từ Hâm vẫn chưa quen với việc gặp mặt người lạ, nên cô vẫn trốn ở sau lưng ông nội Lê. Lén lút quan sát Lê Hiền, gương mặt mềm mại trở nên đỏ ửng.

Lê Hiền nheo đôi mắt đẹp lại, không thèm để cô vào trong mắt của mình. Do ông nội vẫn còn đang đứng ở đây nên anh cũng không tiện nói gì.

"Lê Hiền mau lại đây. Đây là em gái mà ông nội đã nói với con lúc trước." Ông nội Triều vẫy vẫy tay với Lê Hiền, anh vốn là một tiểu vương tử luôn bướng bỉnh lý lợm giống như Lê Từ Hâm, vậy mà bây giờ lại dịu dàng gật đầu đi tới bên cạnh ông nội và cô.

Lê Từ Hâm cười với Lê Hiền, nhưng mà lại bị anh phớt lờ nên cô liền trở nên lúng túng.

Ông nội sờ đầu Lê Từ Hâm, nói: "Từ Hâm, con tự giới thiệu đi."

"Em tên là Lê Từ Hâm." Lê Từ Hâm nghe lời ông nội, gật đầu nói với Lê Hiền đang đứng đối diện.

Lê Hiền nhìn Lê Từ Hâm nói như vậy, anh cũng không tiếp tục phớt lờ cô nữa. Nhưng mà gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ, mở miệng nói: "Lê Hiền."

Hai chữ 'Lê Hiền' chính là câu đầu tiên anh nói với cô.

"Lê Hiền, Từ Hâm là em gái của con. Cho nên con phải nhớ kỹ lúc không có ông nội ở đây, con nhất định phải bảo vệ Từ Hâm thật tốt. Con hiểu chưa?" Ông nội Lê kéo hai đứa bé lại đứng cùng một chỗ với nhau, sau đó trịnh trọng nói với Lê Hiền.

Tuy là Lê Hiền không thích Lê Từ Hâm lắm, nhưng mà khi nghe lời nói của ông nội, thì tư tưởng nam tử hán liền nổi lên. Ra sức gật đầu đồng thời nắm lấy bàn tay nhỏ bé đầy ấm áp của Lê Từ Hâm, kiên định nói với ông nội: "Ông nội cứ yên tâm! Tất nhiên con phải bảo vệ tốt cho em ấy rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 2.4

Editor: SunniePham

Vào lúc đó, Lê Hiền vẫn còn nhỏ nên cũng không để ý quá nhiều, chỉ thuận miệng nói ra. Có lẽ anh chỉ nghĩ là hứa suôn với ông nội, nhưng mà Lê Từ Hâm lại đem lời này khắc ghi trong lòng.

Ông nội cứ yên tâm! Tất nhiên con phải bảo vệ tốt cho em ấy rồi! .Trong đầu cô lại vang lên âm thanh đầy kiên định mà non nớt kia. Lê Từ Hâm than nhẹ một tiếng, cô còn nhớ rõ nhưng không có nghĩa là anh vẫn còn nhớ. Lúc đó anh còn nhỏ, chỉ thuận miệng hứa lung tung mà thôi. Bây giờ anh đã không còn nhớ rõ lời hứa ngày đó rồi, thậm chí anh còn coi cô là người xấu, bụng dạ khó lường.

"Từ Hâm!" Thấy cô phân tâm, Lê Diệu Hoa mở miệng gọi cô.

"Chú Lê... Thực sự là con không có cách, con không thể làm chuyện trái với lương tâm của mình được." Lê Từ Hâm khôi phục lại tinh thần, nhìn Lê Diệu Hoa, không còn cách nào mà lắc đầu, "Huống chi... Lê Hiền đối với chuyện này đã cực kỳ bài xích con, cho dù con không ngại..."

"Từ Hâm, con luôn từ chối như vậy, chú không còn cách nào khác là nói thật với con." Lê Diệu Hoa thở dài, sắc mặt cực kỳ mệt mỏi.

"Thật ra... Gần đây công ty hoạt động không được tốt lắm." Giọng của Lê Diệu Hoa càng ngày càng trầm xuống, "Rất nhiều tiền vốn không thể chuyển ra ngoài, cho nên..."

"Chú Lê?" Lê Từ Hâm thử dò hỏi, nhìn thấy gương mặt Lê Diệu Hoa hiện lên vẻ mệt mỏi, đáng vẻ đã trở nên già hơn so với trước kia. .Cho dù cô không có cảm tình gì với ông, nhưng mà cô vẫn không nhịn được mà có chút mềm lòng.

"Từ Hâm đó là lý do vì sao chú mong con có thể hiểu được, phần tài sản của ông nội... nếu Lê Hiền đồng ý tiếp nhận công ty, thì có thể sẽ giải quyết được tình trạng khẩn cấp của công ty." Lê Diệu Hoa có chút đau đầu, xoa hai bên thái dương, "Sân nghiệp này là do ông nội con một mình đã xây dựng bằng hai bàn tay trắng. Ông muốn tự tay mình giao cho Lê Hiền, nhưng vào lúc này... Cho nên, Từ Hâm... con đã hiểu chưa? Đối với ông nội, đối với Lê Hiền mà nói, điều này rất là quan trọng!"

Lê Từ Hâm nghe thấy lời của Lê Diệu Hoa mà trở nên ngẩn ra, cô chưa từng nghĩ tới phần tài sản của ông nội lại có tác dụng quan trọng tới vậy? Sân nghiệp của nhà họ Lê... "Thật sự mọi chuyện nghiêm trọng tới vậy sao?" Lê Từ Hâm nghi ngờ hỏi: "Chuyện này Lê Hiền có biết không?"

"Chú làm sao dám nói cho nó biết." Lê Diệu Hoa bắt đầu dĩ mà lắc đầu, "Đứa trẻ đó tính cách rất... Nếu nói cho nó biết tình hình bây giờ của công ty thì chắc chắn nó sẽ càng không muốn nhận phần tài sản đó. Chỉ sợ là nó thà rằng để cho công ty phá sản, chứ không muốn nhận phần tài sản này."

"Phá sản?" Lê Từ Hâm ngồi thẳng người lên, "Thật sự là... mọi chuyện nghiêm trọng tới vậy sao?"

Lê Diệu Hoa không lên tiếng, vẫn nhìn Lê Từ Hâm một lúc lâu. "Từ Hâm, chú xin con, vì ông nội, vì nhà họ Lê, cũng vì Lê Hiền. Xin con giúp chúng ta một lần đi, có được không?"

"Cho nên... Bây giờ chỉ còn có một cách là con phải kết hôn với Lê Hiền để lấy phần tài sản của ông nội sao?" Hai tay Lê Từ Hâm co lại, chà xát vào nhau.

"Từ Hâm..." Âm thanh Lê Diệu Hoa hiện ra sự bất lực: "Tuy con không phải là con gái của chú, chú cũng không có ý định ép buộc con. Chú cũng thật sự là... không còn biện pháp nào khác. Nếu như công ty vẫn còn có thể hoạt động bình thường thì chú cũng có thể đồng ý mà nói một câu, từ bỏ phần tài sản đó cũng không sao cả."

"Chú Lê." Lê Từ Hâm vẫn không thể nhìn nổi khi có người đau lòng, huống chi nhà họ Lê đối với cô ân trọng như núi. Lê Từ Hâm hơi động lòng, nghĩ tới đây quả thật là cô cũng có chút do dự rồi. Cho dù ông nội đã mất, nhưng ông vẫn còn để lại cái gì đó. Sự nghiệp nhà họ Lê là ông đã dùng cả đời để xây dựng, Lê Hiền là cháu trai rất quan trọng đối với ông.

"Nhưng mà... Lê Hiền sẽ không đồng ý đâu." Lê Từ Hâm chuyển đề tài đến nhân vật chính. Đúng vậy, cho dù là cô đồng ý đi nữa, nhưng mà còn anh thì sao? Kết hôn là chuyện của hai người, nếu như Lê Hiền không đồng ý, chỉ dựa vào một mình cô thì phải làm như thế nào?

"Cho nên chú mới cầu xin con!" Lê Diệu Hoa thấy Lê Từ Hâm không tiếp tục từ chối nữa, ngược lại giống như đồng ý giúp ông. Trong mắt ông liền lóe lên một tia chờ mong.

"Cầu xin con. Con có thể làm gì?" Lê Từ Hâm hỏi lại.

"Từ Hâm, chú hy vọng con có thể dọn tới nhà lớn của họ Lê mà sống." Lê Diệu Hoa nói lên hy vọng của mình, "Có lẽ bây giờ Lê Hiền vẫn chưa đồng ý việc kết hôn, nhưng mà... chú hy vọng hai người các con ở chung một chỗ, tiếp xúc nhiều hơn, dù sao cả hai vẫn còn trẻ. Tình cảm tới cũng nhanh, chú và mẹ của Lê Hiền đều mong hai được có thể sống với nhau. Từ Hâm, con là một đứa trẻ ngoan, chú tin tưởng ông nội làm như vậy chắc chắn sẽ có suy nghĩ của mình."

Lê Từ Hâm xấu hổ cười, "Thì ra là vậy?" Cô nhớ tới việc Lê Hiền đối xử với mình, Lê Từ Hâm thật sự là không dám tưởng tượng tới tình cảm của anh và cô. Nếu thật sự chuyện đó mà xảy ra, trừ khi sao hỏa đụng vào Trái Đất rồi. Chỉ là bây giờ anh đang tỏa thái độ chán ghét cô, cô lại phải chủ động đi nịnh bợ anh hay sao?

"Con đồng ý với yêu cầu của chú hay sao? .Tốt lắm, chiều nay chú sẽ bảo người tới đón con. Từ hôm nay con sẽ trở về sống ở nhà họ Lê, cũng không cần phải đi làm." Lê Diệu Hoa không cho Lê Từ Hâm có bất kỳ cơ hội cự tuyệt nào, sau đó nói: "Bây giờ con đi xin nghỉ đi! Mau trở về thu dọn đồ đạc."

"Nhưng mà..." Lê Từ Hâm muốn mở miệng nói sẽ suy nghĩ lại, nhưng không biết vì sao, nghĩ đi nghĩ lại cô không thể nói lên lời từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 3.1

"Tại sao cô lại ở đây?" Lê Hiền kinh ngạc nhìn người đang đứng ở trước mặt, anh nhú mày lại đây về không vui. Anh không biết vì sao người phụ nữ này lại xuất hiện tại đây, rõ ràng là hai người sẽ không gặp lại nhau mà? Cả hai người đã sớm có chung ý nghĩ, cũng đã đưa ra quyết định. Vì sao giờ phút này anh còn có thể nhìn thấy cô ở nhà mình?

Lê Từ Hâm mang theo hành lý, tự mình biết rõ chính mình cũng không thể nói gì. Bây giờ anh nhìn thấy cô ở đây vừa ngạc nhiên vừa mất hứng, đó cũng là chuyện bình thường.

"Tôi... Tôi đây ở một thời gian." Lê Từ Hâm do dự một chút, sau đó mới nói ra một lý do coi như là hợp lý.

"Tới đây ở?" Lê Hiền đánh giá Lê Từ Hâm từ trên xuống dưới: "Vừa mới rời khỏi nhà họ Lê, cô đến nơi ở cũng không có sao?"

Nghe thấy hương vị đầy sự châm chọc trong lời nói của Lê Hiền. Tay Lê Từ Hâm nắm hành lý càng chặt hơn, cắn môi dưới không trả lời.

"Tiểu Hiền, sao con có thể nói như vậy được!" Lê Diệu Hoa bật mạnh dậy từ ghế sofa, "Từ Hâm là do cha mới tới nhà chúng ta làm khách."

Lê Hiền nghe cha mình nói như vậy, lập tức cong khóe môi lên. Đưa tay làm động tác không sao cả, "Nếu cha đã nói như vậy thì con cũng có có phản đối cũng như không, phải không?"

Nghe xong mấy lời này của Lê Hiền, Lê Từ Hâm nhẹ nhàng thở ra. Vừa rồi chỉ sợ anh sẽ phản đối, không biết nên trả lời thế nào mới tốt, cũng không thể hùng hồn nói 'Tôi muốn kết hôn già với anh, để lấy phần tài sản'.

"Nhưng mà..." Lê Hiền chuyển biến cũng rất nhanh, anh đi tới hai bước, kề sát vào Lê Từ Hâm, gục đầu nói nhỏ bên tai của cô: "Lại tiếp tục bắt đầu một quỷ kế khác sao?"

Chỉ với một câu nói của anh, làm cho Lê Từ Hâm giống như là người bị thiên lôi đánh trúng. Cả người chấn động: "Lời này của anh..."

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Lê Hiền thờ ơ nhìn cô, "Tôi biết ngay mà. Cô sẽ không dễ dàng mà buông tha cho một miếng thịt béo bở như vậy."

"Tôi không có ý đó." Lê Từ Hâm muốn giải thích, nhưng lại trơ mắt đứng nhìn Lê Hiền dùng ngón trỏ dè lên môi của cô. Không cho cô tiếp tục nói.

"Lê Từ Hâm. Cô yên tâm, tôi sẽ không đuổi cô đi." Lê Hiền nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào cô, "Bởi vì tôi muốn biết toàn bộ chiêu trò của cô. Cô là một người phụ nữ nói một đằng làm một nẻo, đừng tưởng rằng cô mê hoặc được tâm của ông nội tôi hoặc tâm của cha mẹ tôi, thì có thể mê hoặc được tôi!" Nói dứt lời, Lê Hiền thu lại ngón tay của mình, lướt ngang qua khuôn mặt trắng nõn của Lê Từ Hâm. Tiếp theo đó anh miễn cưỡng nói: "Hoan nghênh cô."

Lê Từ Hâm đã tức giận đến gương mặt đều trở nên trắng bệch. Trái tim nhảy loạn xạ ở trong lồng ngực, nếu có thể cô thật sự muốn lập tức xoa người bỏ đi.

"Từ Hâm!" Lê Diệu Hoa bước lên vỗ vỗ vào vai của cô, trong lòng ông cũng hiểu rõ con trai của mình có bao nhiêu khó chịu đối với Lê Từ Hâm.

"Chú Lê." Lê Từ Hâm hít sâu vào, xoay người lại. "Con về phòng trước đây." Cũng không thêm để ý tới Lê Hiền, rõ ràng là cô mắt không thấy, tâm không phiền.

"Cha, tối nay con sẽ không về!" Lê Hiền cũng xoay người đi ra khỏi cửa, duỗi thẳng cánh tay quơ quơ.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Tại quán bar Bóng Đêm

"Cho nên người phụ nữ kia đã vào nhà cậu?" Lý Tường Vĩ mở to hai mắt, nhìn Lê Hiên, dáng vẻ giống như là đang xem kịch vui.

Lê Hiên mím môi, uống một ngụm rượu, có chút kinh thường mà hừ nhẹ một tiếng: "Xem ra mình đã xem nhẹ người phụ nữ này rồi. Không biết là rốt cuộc cô ta đã dùng thủ đoạn gì mà lại có thể làm cho ông nội và ba mẹ của mình đều tin tưởng cô ta."

"Đêm nay cậu thực sự sẽ không về nhà sao?" Lý Tường Vĩ nhìn xung quanh, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu.

Lê Hiên nhẹ giọng cười: "Tên Liêu Giai Kỳ kia tạm thời bỏ chạy, chẳng lẽ cậu cũng giống như anh em của mình. Muốn đi kiếm gái thì đi đi?"

"Làm sao có thể!" Lý Tường Vĩ nghiêng ly rượu trong tay, đập vào cái ly của Lê Hiên: "Tới tới tới! Hôm nay chúng ta không say không về!"

Lê Hiên cong khóe môi, uống cạn ly rượu màu tím nhạt đầy mê người trong tay, cười càng rộng: "Có muốn gặp mặt người phụ nữ kia không?"

Lý Tường Vĩ 'A...' một tiếng, nửa nhướng mày lên nhìn dáng vẻ đầy gian trá của Lê Hiên. Cười không đành lòng, càng cảm thấy thú vị, "Cậu có ý tưởng thú vị gì đây?"

Lê Hiên liếm liếm khóe môi, giơ tay lên với nhân viên phục vụ bảo anh muốn thêm rượu. Sau đó đưa tay vỗ vỗ vào vai của Lý Tường Vĩ, cười to nói: "Như thế này đi, bây giờ mình đã say phiền cậu giúp mình gọi điện thoại về nhà."

Tuy đêm đã khuya, nhưng mà vì hôm nay Lê Tử Hâm vào ở trong nhà họ Lê nên bây giờ đèn nhà họ Lê vẫn sáng trưng.

"Dì Tạ, bác Trương, chú Lê. Mọi người không cần vội vàng, những thứ khác tự con có thể làm được." Lê Tử Hâm ở một bên đang thu dọn gì đó trong túi, một bên ngẩng đầu nói với ba người đang ở đối diện.

"Lão gia, phụ nhân cũng nên đi nghỉ ngơi đi. Tôi phụ tiểu thư Tử Hâm dọn dẹp là được rồi!" Bác Trương cũng xoay người lại nói

với vợ chồng Lê Diệu Hoa.

"Không cần đâu bác Trương. Bác cũng nên đi nghỉ ngơi đi, không có chuyện gì quan trọng, chỉ dọn dẹp đồ đạc mà thôi, tự con làm được mà." Lê Tử Hâm gạt đầu với ba người, ý bảo chính mình có thể tự làm được.

Lê Diệu Hoa ngẫm lại, sau đó mở miệng nói: "VẬY CŨNG ĐƯỢC. Tử Hâm, nơi này từ đây về sau là nhà của con, có biết không? Cho nên con cũng đừng có khách sáo với chúng ta, con muốn gì thì cứ làm."

"Vâng, con đã biết."

Nhà đó là một khái niệm như thế nào? Trên môi Lê Tử Hâm hiện lên một nụ cười nhạt, cô đã từng cảm thấy chỉ cần nơi nào có ông nội, thì nơi đó là nhà của cô. Bây giờ ông nội đã mất, làm sao có thể coi đây là nhà? Đã vậy cô ngẩng đầu nhìn xung quanh căn phòng đầy hoa lệ, so với nơi cô từng ở thì nơi đây đẹp hơn nhiều, nhưng mà nơi này lại không có ông nội, đối với cô mà nơi này có thể gọi là nhà sao?

Đã từng cho là cô Lê Hiền, có ông nội, thì đó chính là ngôi nhà tốt đẹp nhất... Nhưng mà bây giờ ông nội đã mất, Lê Hiền cũng không giống như Lê Hiền của ngày xưa, hứa sẽ bảo vệ cho cô.

"Reng... reng... reng..." Đột nhiên tiếng chuông vang lên, cả bốn người trong phòng đều bị chiếc điện thoại làm cho chú ý. Tạ Tú Quyên đứng gần nhất nên đi nghe điện thoại.

"Alo? Ủ... vâng..., vâng Tường Vi à. Cái gì? Tiểu Hiền uống rượu say cần người đón sao?" Tạ Tú Quyên một bên trả lời, một bên thì ánh mắt lại nhìn Lê Tử Hâm, "Nhưng mà... Tử Hâm chỉ

là một cô gái đã trẻ vậy rồi... e là rất bất tiện."

Lê Diệu Hoa đứng ở bên cạnh nghe vợ mình trả lời, dường như hiểu rõ được tình huống. Sắc mặt có chút không tốt, "Bảo nó tự trở về, không phải đã nói là không trở về hay sao? Đang muốn tính toán gì, tiểu tử thúì. Mặc dù khó khăn lắm nó mới trở về nước nhưng cũng không thể để cho nó làm xằng làm bậy?"

Nhìn thấy Lê Diệu Hoa có chút tức giận, Lê Tử Hâm vội vàng đứng dậy, cười nói với Tạ Tú Quyên: "Đi Tạ, là ai gọi vậy? Con có thể nghe không?"

Tạ Tú Quyên cũng sợ khi nhìn thấy chồng mình buồn bực, nếu Lê Tử Hâm đã lên tiếng hòa giải thì bà cũng biết thời thế mà đưa điện thoại cho Lê Tử Hâm.

"Alo?" Lê Tử Hâm tiếp nhận điện thoại, nghe thấy đầu bên kia truyền tới giọng nói của đàn ông.

"Xin chào. Cô là Lê Tử Hâm sao?"

"Đúng vậy, xin chào, xin hỏi anh là ai?" Lê Tử Hâm có chút bực, giọng nam này e chưa từng nghe qua, tại sao lại biết tên của cô.

"Tôi là bạn của Lê Hiền, tên tôi là Lý Tường Vi. Lê Hiền uống nhiều rượu, bây giờ cô có thể đến đón cậu ấy về nhà không?"
Đến khi Lý Tường Vi nói xong câu này, thì dừng lại một lát. "Thật xin lỗi, tôi biết cô là con gái, trẻ như vậy mà ra ngoài thì có chút bất tiện, nhưng mà... cô không biết thôi, không biết cậu ấy lại nổi điên gì nữa, cứ không chịu về nhà, đôi

...trông cảm thấy phải vậy, anh ta nghĩ rằng anh ta sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa, anh ta sẽ
mọi người nghỉ ngơi, chắc sẽ không có chuyện gì đâu. Con sẽ
chú ý!" Lê Tử Hâm cười cười với Lê Diệu Hoa, thuận tay cầm
lấy túi xách ở ghế sofa, sau đó đi về phía cửa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 3.3

Sau khi xuống khỏi xe taxi thì Lê Tử Hâm ngay lập tức đi tới quán bar. Bây giờ cô đang đứng trước cửa quán bar Bóng Đêm, trong lòng có chút do dự. Cô chưa từng tới nơi này, nghĩ lại nơi này chẳng phải là nơi của thiện nam tính nữ gì, cho nên trong lòng có chút sồn gai ồ.

Nhưng mà bây giờ Lê Hiên vẫn còn đang ở bên trong, cho dù thế nào thì cũng phải đưa anh ta ra khỏi cái nơi này! Cô hít sâu vào, đẩy cửa chính của quán Bar đi vào.

Mới vừa vào quán bar thì Lê Tử Hâm phát giác, quán bar này không giống như quán bar trong tưởng tượng của cô. Không phải trên TV thường diễn quán bar là nơi khói bay mù mịt sao, nhưng nơi này lại vô cùng sạch sẽ. Không có âm nhạc sôi nổi, ngược lại là tiếng đàn ghi-ta du dương, xuyên qua không khí, quanh quẩn bên tai mỗi người.

Không ngờ người như Lê Hiên mà sẽ thích những nơi thế này. Chỉ là cảm giác ở đây không tệ.

Lê Tử Hâm thò đầu nhìn vào bên trong, dưới ánh đèn mờ tìm kiếm bóng dáng của Lê Hiên. Ở một góc xó xỉnh, có hai bóng dáng của hai người đàn ông đây soái khí xen lẫn nhau mà hiện lên. Cả hai đang cười tít mắt nhìn con mèo nhỏ đi vào hang sói.

"Này, nhìn cũng không hề kém nha!" Lý Tường Vĩ lấy khuỷu tay chọt chọt vào Lê Hiên: "Nhìn rất thuần khiết. Không hề giống như người cậu nói!"

"Không giống? Cô ta tới tìm chúng ta, thì dĩ nhiên sẽ giả bộ vô tội rồi." Lê Hiên kinh thường bĩu môi, không hề có ý định đứng dậy đi đón người.

"Cậu không đi tìm cô ta sao?" Lý Tường Vĩ nhắc nhở Lê Hiên.

"Chờ một chút đi." Lê Hiên vẫy tay, ý bảo chờ một lát.

Lý Tường Vĩ bĩu môi, lộ ra một bộ mặt 'cậu muốn làm sao thì làm'. Dù sao thì anh cũng ở đây xem kịch vui.

"Xin hỏi tiểu thư tới tìm người sao?" Vào lúc Lê Tử Hâm không biết phải làm thế nào, thì có một nhân viên phục vụ tới giải cứu cô.

"Xin hỏi anh có biết vị khách nào tên là Lê Hiên không?" Lê Tử Hâm thử dò hỏi, nhưng lại không ngờ anh ta chỉ là một nhân viên phục vụ nhỏ thôi. Làm sao lại biết người khác nào có tên là Lê Hiên?

Phục vụ lắc đầu, lộ ra nét mặt không thể giúp được gì.

"Uhm... Dáng người của anh ta khá cao, đôi mắt dài và đẹp. Dáng vẻ nhìn rất đẹp mắt, là dáng vẻ của một thiếu gia, khi nhìn người khác ánh mắt đều giống vậy nè." Lê Tử Hâm kể lại ấn tượng của mình về Lê Hiên cho nhân viên phục vụ nghe, "Anh ta uống say, tôi tới đưa anh ta về nhà."

"Ha ha!" Lý Tường Vĩ nhìn Lê Tử Hâm làm lại dáng vẻ nửa nạc nửa mỡ của Lê Hiên, không nhận được mà cười lớn tay còn chụp lên bả vai của anh mà cười nói: "Không phải mình nói đâu nha. Khả khả, là cô vợ nhỏ chưa cưới của cậu đó, thật sự là rất có tình ý. Cậu thật không suy xét cô gái đó sao?"

Lê Hiên liếc anh một cái, "Cô gái ngu ngốc, ở trong này gây họa cho mình."

Lý Tường Vĩ sờ sờ cằm, "Thật ra vóc người cũng không tệ lắm, làn da cũng trắng, dáng vẻ cũng được...."

Lê Hiên nhận không được mà đứng dậy, trừng mắt nhìn anh: "Mình vĩnh viễn sẽ không suy nghĩ về người phụ nữ đó!" Nói xong thì anh nhắc chân đi tới chỗ của cô đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 3.4

Editor: SunniePham

"Lê Hiền!" Lê Từ Hâm tìm được Lê Hiền, nhanh chóng đi tới bên cạnh anh.

"Cô thật là ngu ngốc, ở chỗ này làm cho tôi mất mặt sao!" Lê Hiền đưa tay ra kéo Lê Từ Hâm đến bên cạnh.

Lê Từ Hâm trong lúc nhất thời có chút đần ra, nhìn đi nhìn lại một Lê Hiền đang đứng vững vàng, một lúc sau cô bực bội mà hất tay Lê Hiền ra: "Không phải là anh đã say rồi sao?"

"Đùa cô thôi, vậy mà cô cũng tin? Nếu không thì sao tôi lại nói cô ngu!" Lê Hiền thờ ơ nói.

"Anh thật là nhảm chán, vậy mà cũng có thể nghĩ ra cách này để đùa giỡn người khác. Chú Lê và mọi người đang rất lo lắng cho anh kìa!" Lê Từ Hâm tức giận đối với hành vi ngây thơ của Lê Hiền.

Lê Hiền cười rên rĩ một tiếng, không thèm để ý tới vẻ mặt không vui của Lê Từ Hâm.

"Nếu như anh đã không có gì thì tôi về trước đây!" Lê Từ Hâm xoay người muốn bỏ đi, thì bị Lê Hiền nắm lấy cánh tay kéo trở lại. ๔๔☆L☆๔๔ Do sử dụng quá nhiều lực, nên Lê Từ Hâm đụng vào người của Lê Hiền, rồi bị văng ra nhưng lại bị Lê Hiền kéo cổ tay lại.

"Không phải là cô muốn gả cho tôi sao?" Lê Hiền kéo cô lại gần mình, cúi đầu nói nhỏ bên tai của cô. Âm thanh đó lại ngoài ý muốn mà để lộ ra một tia dịu dàng, làm cho Lê Từ Hâm cảm thấy mơ màng. Hơi thở ấm áp bên tai cô làm cho cô có chút ngửa.

Tại một nơi mờ ảo mà lại có những hành động ám muội thế này, làm cho mặt của cô trở nên đỏ ửng, nhịp tim cũng đập nhanh hơn bình thường. Cô nhìn Lê Hiền với ánh mắt khó hiểu.

"Cô nghĩ là sẽ đi cùng với tôi phải không?" Âm thanh của Lê Hiền trầm thấp, rất êm tai. Giờ phút này lại nói ra những lời như vậy làm cho ý nghĩa của nó trở nên xa xa vô cùng.

Nhất thời thần trí của Lê Từ Hâm đều trở nên mơ hồ, đang lúc không biết phải trả lời như thế nào, thì nghe thấy Lê Hiền cười một cách buồn bực với người đàn ông bên cạnh.

"Muốn làm vợ của tôi thì phải có khả năng chơi đùa ở những chỗ như thế này. Tường Vĩ, mình nói có đúng không?" Lê Hiền nghiêng đầu hỏi Lý Tường Vĩ ở bên cạnh.

"Tôi" Lê Từ Hâm không biết nên trả lời thế nào.

Lý Tường Vĩ ở một bên quạt gió đốt lửa, "Lê Hiền, hôm nay vợ cậu vội vàng tới đây để tìm cậu, ha ha, muốn chơi thế nào thì tùy cậu. Mình sẽ giúp cậu tính tiền."

Lê Hiền nghe xong lời nói của Lý Tường Vĩ thì lập tức nổi lên lòng muốn chơi đùa, trong lòng liền nảy sinh ra ý tưởng ác ý hơn nữa để trêu đùa Lê Từ Hâm.

"Được, vậy thì mình không khách sáo đâu." Lê Hiền vòng tay qua ôm lấy eo của Lê Từ Hâm đang luống cuống không biết làm gì, rồi đi sâu vào trong quán rượu. "Cho tôi một phòng."

"Hà?" Lê Từ Hâm nghe được câu nói sau cùng của Lê Hiền, thì lúc này mới cảm thấy khó hiểu. Còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị anh kéo vào một căn phòng.

"Anh!" Lê Từ Hâm dùng lực đánh vào tay của Lê Hiền, đồng thời cũng lui về phía sau, "Buông tôi ra!"

Lê Hiền cười vô cùng lưu manh, đi lại gần cô, "Cô đang sợ cái gì?"

"Tôi không có . . ." Lê Từ Hâm lui về phía sau, muốn trốn tránh gương mặt tuấn tú ngày càng gần kia. Cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, bị người khác nhìn như vậy thì cũng sẽ hoảng loạn lên.

"Còn nói không sợ." Lê Hiền nhìn đôi mắt của cô dao động không ngừng, cuối cùng còn rũ xuống dứt khoát không thèm nhìn anh, ๔๔☆L☆๔๔ Lê Từ Hâm lòng mi thật dài hơi rung rung. Làm cho Lê Hiền nổi lên một cảm giác kỳ lạ, chính là muốn khi dễ cô hơn nữa, để anh có thể nhìn thấy dáng vẻ khúm núm của cô lúc nhỏ.

Anh đưa tay cầm lấy cổ tay bé nhỏ của cô, một tay giữ chặt cái ót, làm cho cô nhất định phải nhìn thẳng vào anh.

Ánh mắt của Lê Từ Hâm không hề e dè mà chống lại ánh mắt của Lê Hiền. Cô càng muốn tránh xa anh thì anh lại càng nhích lại gần cô, sau đó nhân lúc

cô không đề phòng mà hôn nhẹ cô một cái.

Cảm nhận được đôi môi mỏng mang theo hơi thở độc đáo đọng nhẹ vào môi của mình, đầu óc của Lê Tử Hâm 'oanh' một tiếng trở nên trống rỗng, như một quả bom phát nổ. Đợi sau khi cô có phản ứng lại thì muốn vội vàng tránh khỏi Lê Hiên, nhưng mà cho dù cô vùng vẫy kịch liệt đến thế nào thì anh cũng không chịu buông cô ra.

Lê Hiên vừa gặm vừa hôn cô, vừa dùng sức mà siết chặt cô ở trong lòng mình. Cho dù cô có giãy giụa thế nào thì cũng không thể thoát khỏi anh, trái tim của cô càng đập càng nhanh, suy nghĩ ngày càng hỗn loạn, đầu óc cũng ngày càng trở nên mơ hồ.

Lê Hiên dịu dàng hôn cô, mỗi một lần nhẹ nhàng đều gián tiếp làm cho lòng cô trở nên ngập tràn sóng to gió lớn, sôi trào không ngừng, dường như cũng đang trầm luân trong nụ hôn của anh.

Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tại sao đột nhiên lại làm như vậy? Lúc đầu, Lê Tử Hâm do bị kinh sợ mà có chút mơ hồ, nhưng dần dần cô đã khôi phục được ý thức. Bị hôn đến nỗi chỉ có thể phát ra tiếng 'um'. Cô vội vàng vẫy tay loạn xạ, muốn đẩy anh ra.

Từ trước tới nay, Lê Tử Hâm chưa bao giờ có hành động thân mật với ai. Cho dù chỉ là hôn môi nhẹ cũng không hề có, cho nên cô làm sao mà là đối thủ của Lê Hiên được? Hai tay của Lê Hiên ôm chặt lấy cô, làm cho cô không còn cách nào để né tránh, vùng vẫy cũng vô ích.

Đến cho cùng cô cũng không hiểu là tại sao anh lại làm như vậy. Không phải là anh rất ghét cô sao? Tại sao lại không chút do dự nào mà hôn cô? Nói cho cùng thì anh cũng đang trêu đùa cô mà thôi!

Giờ phút này trong lòng của Lê Tử Hâm ngập tràn sự chua xót, có một cảm giác kỳ lạ đang dâng trào trong lòng cô. Cho dù là đau khổ, nhưng vẫn có một chút chờ mong, cô không biết là mình đang mong đợi cái gì, nhưng lại biết rõ ràng là mình đang đau khổ về điều gì.

Người đàn ông này sáng nay còn ở trước mặt người khác mà nói lời đã thương cô. Còn bây giờ thì lại làm ra những chuyện như vậy.

"Buông tôi ra! Anh. Không được đụng vào tôi." Dường như là nghĩ tới điều gì đó, một phản ý thức của Lê Tử Hâm trở về. Cô dùng sức đẩy anh ra, gương mặt trở nên đỏ ửng. Thật là không thể tin được, vừa rồi khi bị anh ôm hôn vậy mà cô lại có chút ý loạn tinh mê.

Lê Tử Hâm mở to đôi mắt ngập nước trừng anh, không ngừng thở hổn hển, mới vừa bị anh làm cho hỗn loạn, vất vả lắm mới có thể khôi phục lại. Nhưng mà bây giờ cô không thể dùng đầy đủ từ ngữ để mô tả tâm trạng của mình.

Đúng là rất rối loạn! Bây giờ nội tâm của Lê Tử Hâm vô cùng rối loạn.

"Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?" Lê Tử Hâm xoay mặt đi, to giọng chất vấn Lê Hiên.

"Tại sao không thể?" Lê Hiên thấy cô đang né tránh, đôi mắt ửng hồng, đáng vẻ vô cùng đáng thương. Cảm giác kỳ lạ trong lòng không ngừng dâng cao, anh đưa tay nâng cằm của cô lên, để cho cô nhìn thẳng vào mình, cười nói: "Tử Hâm, cô có muốn gả cho tôi không? Chúng ta kết hôn có được hay không? Đó là tâm nguyện của ông nội."

Cô gái nhỏ cho tới bây giờ vẫn không có tí năng lực chống đỡ nào đối với anh. Lê Hiên có chút ác ý nhớ lại, một lần nữa bất thành linh cú đầu hôn cô, rút hết lời nói của cô đang định nói ra vào trong miệng của mình. Hai cánh tay đầy nam tính vô cùng bá đạo mà ôm lấy cô, làm cho cô không có một cơ hội phản kháng nào. Sức lực mạnh mẽ nhưng lại không kém phần dịu dàng.

Lê Tử Hâm một lần nữa bị anh ôm hôn, cảm xúc mềm mại đàn hồi làm cho cô vừa hoảng loạn vừa khiếp sợ. Nhịn không được mà mê mẩn trong mùi hương riêng biệt của anh.

Cô nhớ là mình phải vùng vẫy, nhưng mà không biết từ lúc nào mà cô lại dần dần mất đi năng lực chống cự. Mấy quả đấm rơi vào người của anh cũng trở nên buông lỏng, lúc bắt đầu là từ chối đến dần dần là nắm chặt lấy vạt áo của anh.

Anh muốn làm gì cô? Lê Tử Hâm bị hôn đến không thở nổi, cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, hơi thở càng ngày càng nhỏ bé yếu ớt, hình như là lúc nào cũng có thể ngã xuống. Cô đã sớm không còn cách nào để phân biệt được cảm giác cuộn cuộn kia trong lòng của mình, cũng không còn phân biệt được mục đích mà Lê Hiên muốn làm với cô.

Mãi cho đến Lê Hiên chậm rãi buông cô ra, một lúc sau cô cũng chưa phản ứng lại, vẫn nắm lấy vạt áo của anh, không ngừng thở hổn hển.

Tại sao lại như vậy? Lê Tử Hâm chưa bao giờ nghĩ tới việc hôn môi giữa nam và nữ, hoặc nói là cô bị anh hôn làm cho đầu óc của cô trở nên choáng váng. Cả người cũng không thể đứng vững nổi!

Lê Tử Hâm ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lê Hiên, bóng dáng mập mờ dưới ánh đèn như có như không.

Lê Hiên cũng nhìn long mi dài của cô có chút rung rung, hai gò má đỏ ửng. Lê Hiên cũng cảm thấy vừa rồi cô bị anh giằng xé mà đôi môi trở nên sưng đỏ, nhưng vẫn làm cho người khác thêm thêu.

Hai người cứ như vậy mà nửa ôm nửa náu, trong không khí kỳ lạ mà duy trì động tác này. Một lúc sau, đôi mắt của Lê Hiên bắt đầu dời xuống quan sát cơ thể của Lê Tử Hâm. Không biết sao mà trong đầu anh lại vang lên những câu nói của Lý Tường Vi, "Thật ra vóc người cũng không tệ lắm, làn da cũng trắng, đáng vẻ cũng được...."

Đáng người rất khá, da vẻ không tồi, nghĩ như vậy, Lê Hiên liền không tự chủ được mà bắt đầu cọ xát cơ thể mềm mại của cô.

"Không, đừng như vậy, Lê Hiền!" Cô cảm nhận được ánh mắt thèm thuồng của Lê Hiền đang nhìn cơ thể của mình, nhưng cô vẫn lưu luyến đôi tay đang ôm lấy mình. Lê Từ Hâm ngượng ngùng cúi đầu, dùng một tay mà che kín mặt mình lại, đồng thời cũng dùng sức từ chối Lê Hiền.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 4.1

"Tại sao không thể làm như vậy?" Lê Hiền nghe lời của cô, chẳng những không có buông cô ra, mà ngược lại còn hôn nhẹ lên cái trán của Lê Từ Hâm; sau đó chậm rãi kéo tay của cô ra, hỏi lại lần nữa: "Tại sao không thể làm, không thể nhìn?"

"Lê Hiền, anh. . . anh đừng như vậy!" Lê Từ Hâm tay chân luống cuống ngăn cản hành động dịu dàng của Lê Hiền; cô quả thật là không có chút nào sức nào để chống cự, nhưng lý trí thì đang thúc giục cô gấp rút cự tuyệt, "Mau buông tôi ra." Phản kháng của cô hoàn toàn không có chút hiệu quả nào, Lê Từ Hâm phát hiện hai tay của mình đã bị Lê Hiền dùng sức nắm thật chặt, sau đó giờ lên cao lên, hai cổ tay bị bóp chặt lại, không thể nào nhúc nhích được.

Lần thứ ba khẽ bị liếm môi, lần này Lê Hiền lại hôn dứt quãng làm cho môi của cô run rẩy, rồi ngay sau đó thì lại bá đạo mà dùng đầu lưỡi đẩy tách miệng của cô ra, dễ dàng mà liếm hàm răng bên trong, rồi đem đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng của cô, tận tình mà mút lấy hương thơm trong miệng cô.

Tay của anh cũng không hề nhàn rỗi, ngón tay dao động ở trên eo của cô, dễ dàng chui vào bên trong vạt áo, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp bộ ngực lớn mướt mướt; sau đó một cái tay khác cũng mò đến trước ngực của cô, từ từ rộng mở vạt áo bên trong rồi thăm dò vào, không chút nghĩ ngợi mà vuốt ve nụ hoa của cô.

"A. . . ." Kích thích như vậy, cô chưa bao giờ cảm nhận qua; bị Lê Hiền trêu chọc như vậy, Lê Từ Hâm chỉ cảm thấy cả người không còn là của cô nữa, cô cảm thấy sợ hãi nhưng rồi lại có chút đắm chìm.

"Không cần. . . Lê Hiền, không nên như vậy." Trong cổ họng phát ra tiếng nức nở hòa lẫn với tiếng thở dốc, cả người mềm nhũn không còn chút sức nào mà chống lại, nhưng Lê Hiền vẫn không chịu buông tha cho cô.

"Đừng như vậy?" Lê Hiền cười khê, "Không phải là cô muốn kết hôn với tôi sao? Kết hôn thì sao không thể không làm chuyện này được?" Cảm nhận được cả người cô run rẩy khác thường, Lê Hiền cũng là khá kinh ngạc, không ngờ người phụ nữ này lại mẫn cảm đến thế. Chỉ trêu đùa một chút thì như động vật không xương, đúng là rất thú vị.

Lê Hiền từ bỏ đôi môi đỏ mọng hơi vênh lên của cô, bắt đầu chậm rãi hôn từ cổ, rồi xuống bả vai, trước ngực, từng chút từng chút mà hôn đi xuống, đụng vào tất cả nơi nhạy cảm của cô; anh vẫn tiếp tục trêu đùa nhưng không mất sự dịu dàng. Khi thấy người phụ nữ trong ngực của mình đang luống cuống thở gấp, lúc này Lê Hiền mới hài lòng mà khẽ nở một nụ cười.

"Mới có như vậy mà đã không chịu nổi rồi?" Lê Hiền nheo nheo mắt, ôm lấy hông của cô, dùng sức đè cả người cô lên ghế sa lon bằng da.

"Ừm. Đừng." Bị ép tới đau, Lê Từ Hâm khẽ cau mày, rên lên một tiếng bày tỏ sự bất mãn, rồi lại phát hiện mình giờ phút này mình cảm thấy xấu hổ với động tác của Lê Hiền.

"Đừng? Nói như vậy, thì chẳng phải là cô không muốn làm? Nếu không làm chuyện này, thì không thể kết hôn với tôi được?" Lại một lần nữa Lê Hiền nhắc nhở cô về sự lợi và hại giữa quan hệ củ hai người.

Cả người Lê Từ Hâm có chút hơi cương cứng, mấp máy môi, không phản kháng nữa.

Một lúc sau sắc mặt có chút Lê Hiền không vui, quả thật chỉ cần là nhắc tới việc có thể gả vào Lê gia, thì chuyện gì người phụ nữ này cũng có thể làm? Cho dù là bị anh trêu chọc đến xấu hổ như vậy.

Trong lòng Lê Hiền có chút tức giận, nhưng không biểu hiện ra mặt, ngoài mặt vẫn dịu dàng như cũ. Anh cong đầu gối lên, dùng sức ép chặt Lê Từ Hâm ở giữa hai chân, một tay di chuyển đến bên eo của cô; nhanh chóng kéo khóa ngay eo, dùng thêm một chút sức nữa, thành công cởi bỏ quần dài, kéo thẳng xuống bắp đùi của cô.

"Đừng mà!" Nửa người dưới chợt lạnh đi, bắp đùi trắng như tuyết cùng quần lót màu hồng nhạt hiện rõ ở trước mắt Lê Hiền; Lê Từ Hâm kêu lên một tiếng, dường như có thể đoán được chuyện sắp xảy ra.

Lê Hiền vẫn mỉm cười như cũ, ngón tay nhọn thon dài khiêu vũ ở trên đùi trắng nõn mềm mại, không ngừng khẽ vuốt ve qua lại vùng mẫn cảm trong đùi của cô. Lê Từ Hâm suy nghĩ sẽ đưa tay đi ngăn cản, nhưng lại bị anh ngăn đưa tay chặn lại.

"Lê Từ Hâm. . ." Một lần nữa Lê Hiền bắt đầu hôn nhẹ lên mặt, rồi từ từ hôn xuống dọc theo cơ thể của cô.

Động tác của Lê Hiền rất dịu dàng, thậm chí còn làm cho Lê Tử Hâm sinh ra ảo giác, cho rằng anh ta rất thương yêu cô, mà anh lại một lần nữa lại nói nhỏ bên tai của cô: "Gà cho tôi, gà cho tôi".

Lê Tử Hâm bắt đầu có chút mê mang, đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, nhẹ nhàng thở hổn hển, cả người bị Lê Hiền ôm vào ngực không ngừng treu trọc, cô sắp giống như con tôm bị luộc chín.

Lê Hiền nhìn dáng vẻ si si ngốc ngốc của cô, trái tim không khỏi động lòng, vốn dĩ anh chuẩn bị dừng động tác ở tay lại. Nhưng thấy dáng vẻ của cô anh quyết định không dừng lại, đầu ngón tay thon dài trắng nõn thăm dò vào giữa hai chân cô, ngón giữa dùng lực cách một cái quần lót mà nhẹ nhàng xoa nắn nơi cấm địa mềm mại.

"A. Lê Hiền! Dừng mà. Dừng làm vậy!" Đột nhiên Lê Tử Hâm chỉ cảm thấy có một sự rung động mãnh liệt từ ở dưới truyền lên, rồi từ hai chân lan tràn ra cả người, làm cô không tự chủ được mà lớn giọng la lên. "Dừng mà. A." Đây là cái cảm giác gì? Tại sao lại có thể như vậy? Lê Tử Hâm cắn cắn môi dưới, chân mày nhíu lại, trên mặt đều đỏ ửng cả lên.

Lê Hiền mở rộng chân cô ra, thuận tay cởi xuống quần lót của cô xuống, hoa huyết của cô nở rộ ở anh đầu ngón tay anh, địa phương màu hồng mới mẻ đầy quyến rũ hiện ra trước tầm mắt của người khác. Lê Hiền không nói gì, lập tức dùng ngón tay bóp nhẹ tiểu hạch ở chính giữa, rồi bắt đầu vân vê.

Lê Tử Hâm chỉ có cảm giác là mình điên rồi, liều chết lắc đầu; cô không dám tin tưởng là Lê Hiền lại có thể làm vậy, chỗ đó, anh sao vậy có thể đụng vào chỗ đó? Đó là nơi tư mật của cô, bây giờ lại trở trọi mà hiện ra ở trước mặt người đàn ông này, thậm chí còn bị anh vân vê mà ngấm nhìn.

Không biết là xấu hổ hay buồn bực, Lê Tử Hâm kêu khẽ một tiếng: "Lê Hiền! Ô. Dừng mà, buông tôi ra!"

"Còn nói không muốn?" Lê Hiền nhìn về mặt vừa xấu hổ vừa hốt hoảng của Lê Tử Hâm, không khỏi cười khẽ, ngón tay lại một lần nữa quét nhẹ qua địa phương làm cho cô khó nhin mà nóng lên. Lê Hiền cảm nhận được nơi ấm áp đó không ngừng tiết ra mật dịch ướt át, "Không phải là cô rất có cảm giác hay sao? Tại sao lại nói là không muốn?"

"Tôi cảm thấy rất kỳ lạ... Ừm..." Lê Tử Hâm bắt lực mà than nhẹ, chỉ cảm thấy giữa hai chân mình vì Lê Hiền xoa nắn mà càng trở nên ướt át, "Lê Hiền. Dừng mà, đừng làm vậy với tôi."

Lê Tử Hâm vô lực mà phản kháng, chính mình cũng không biết đến cuối cùng thì cơ thể mình đã xảy ra chuyện gì, cứ như vậy mà để cho Lê Hiền treu chọc ngay chỗ tư mật; anh không ngừng vỗ về chơi đùa, cô có thể cảm thấy trong cơ thể mình đang dâng lên luồng nhiệt kỳ lạ, không biết mình tại sao không thể kháng cự được.

Ánh mắt của Lê Hiền rơi vào địa phương mà cô chưa bao giờ bày ra ở trước mặt người khác, động tác trên tay anh trở nên nhanh hơn, "Lê Tử Hâm, cô có đồng ý làm chuyện đó không?" Anh nhỏ giọng hỏi cô.

Giờ phút này đầu óc của cô đều đã trở nên hỗn loạn, đã không còn cách nào mà hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của anh. Lê Tử Hâm chỉ cảm thấy dòng nhiệt vừa rồi, mang theo một chút chất lỏng ướt át chậm rãi chảy ra từ này địa phương mắc cỡ kia. Nửa người dưới cảm thấy dính dính, sợ là nó đã dính vào ghế sa lon. Cái cảm giác này làm cho cô rất khó chịu, Lê Tử Hâm chưa bao giờ trải qua chuyện như thế này, chỉ cảm thấy giữa hai đùi biến thành một mảnh ướt đầm trong rất xấu hổ.

"Tử Hâm, cô thích như vậy, có đúng hay không?" Trong tiếng cười của Lê Hiền xen lẫn một tia khinh thường, "Tôi biết rõ người cảm thấy rất kỳ lạ, cảm thấy rất khổ sở." Một tay của anh không ngừng vân vê nụ hoa của cô, một tay kia không ngừng chà xát hoa huyết, chỉ cảm thấy cả bàn tay của mình đều bị chất mật làm ướt hết.

"Nhưng tôi muốn cô trở nên cảm thấy kỳ lạ, trở nên khó chịu." Lê Hiền không khách khí chút mà nói.

"A! Lê Hiền." Lê Tử Hâm kêu khẽ một tiếng, chợt cảm giác được Lê Hiền đem ngón tay thon dài lạnh như băng đâm vào bên trong hoa huyết ướt hẹp, cô không nhịn được mà hít vào vài ngụm khí lạnh, ngay sau đó lên hét lên tiếng, "A. Dừng mà, Lê Hiền! Không thể."

"Cảm giác rất tuyệt có đúng hay không?" Lê Hiền dùng đầu lưỡi quét nhẹ lướt qua môi của cô, nhỏ giọng hỏi, ngón tay ở trong cơ thể cô, nhẹ nhàng mà đâm vào.

"Không." Trong lỗ mũi của Lê Tử Hâm đều tràn đầy mùi vị phái nam của Lê Hiền. Trong lòng càng rung động sâu hơn, tại sao anh lại đối xử với cô như vậy? Trong mắt cô hiện lên một tầng sương mỏng, nửa rên rỉ nửa trả lời: "Không. . . phải. . . A. . ."

"Đúng rồi, còn không phải sao?" Nhìn Lê Tử Hâm không kìm hãm được mà gào cao bộ ngực lớn lên, cơ thể của cô nhích lại gần anh hơn. Lê Hiền không nhịn được mà ngón tay động càng nhanh hơn, chợt anh có một suy nghĩ vô cùng mãnh liệt, là muốn nhìn thấy dáng vẻ mặt hôn bất lực của cô khi ở trong ngực của mình.

"Tôi. Tôi không biết, Ừm, không." Trong cơ thể có một loại khát vọng không biết tên, thậm chí càng ngày càng diễn ra mãnh liệt hơn. Hai mắt Lê Tử Hâm đầy nước nhắm chặt lại, cuối cùng nước mắt cũng từng giọt mà chảy dài xuống hai gò má; cũng không biết là uất ức hay là hưng phấn, cô ngửa mặt lên không ngừng nói: "Dừng mà, Lê Hiền, Lê Hiền."

"Cô nhìn một chút đi, đều ướt đến vậy rồi, thật là dâm đẳng!" Anh cúi đầu ngậm lấy một nụ hoa đang cương cứng lên, Lê Hiền lẩm bẩm nói: "Có phải còn muốn nhiều hơn không?"

"Anh." Nghe được lời khó nghe từ trong miệng của Lê Hiền. Cả cơ thể lung linh hấp dẫn của cô đều ửng hồng lên, trong đầu cô không còn thứ gì cả, giờ phút chỉ có thể nói được mấy chữ kia.

"Lê Hiền. A." Bây giờ Lê Từ Hâm chỉ biết là chính mình chỉ cảm giác ở nửa người dưới, quả thực vô cùng xấu hổ; thế nhưng cô lại tùy ý mà theo ngón tay đang rung động của Lê Hiền. Không tự chủ được mà giấy dựa, nhưng giờ phút này cô thật sự không cách nào để quyết định được.

"A. Không được!" Kích thích quá mức mãnh liệt làm Lê Từ Hâm không chịu nổi, cô dùng sức kéo cánh tay của Lê Hiền, thờ dốc, đem cả người dựa người anh, lúc này mới có thể lấy được chút an ủi; cô bây giờ trong đầu cái gì cũng không có, chỉ có khoái cảm vô tận cùng với người đàn ông làm cho cô đỏ mặt.

"Lê Hiền, Lê Hiền." Lê Từ Hâm hơi hít mất lại, trong miệng lẩm bầm tên của anh; Lê Hiền nhìn cô mất hồn như vậy, cô ở dưới thân anh quấn áo nửa mặc nửa cởi, không ngừng gọi tên của anh.

Đột nhiên cả người Lê Từ Hâm chấn động mạnh một cái, thân thể trở nên căng cứng, sợ hãi kêu: "Dừng! A."

Một cổ chất lỏng ấm áp chảy vào lòng bàn tay, Lê Hiền phục hồi tinh thần lại, rút ngón tay từ trong cơ thể của cô ra, nhìn chăm chăm Lê Từ Hâm đang nằm ở trên ghế sa lon bằng da, áo bị cởi ra, quần đang kéo tới đầu gối, lại lộ ra này chỗ riêng tư và hai đùi trắng nõn.

Lê Từ Hâm mất hồn nghiêng mặt đi, tóc dài tán loạn, trên ngực không ngừng phập phồng, "Lê Hiền." Một lúc lâu, Lê Từ Hâm mới dần dần có phản ứng; thân thể co lên một chút xù, hốt hoảng sửa sang lại quần áo của mình.

Lê Hiền bấu môi, đứng thẳng người lên, từ trên cao nhìn xuống.

"Tại sao lại. Làm chuyện như vậy đối với tôi." Trong đầu Lê Từ Hâm trở nên trống rỗng, mờ mịt, giờ phút này không biết nên làm sao để đối mặt với người này. Chưa từng trải qua chuyện như vậy, cô chỉ có thể đem đầu của mình mà vùi vào giữa hai đầu gối, co rúc cả người lại.

Nghe thấy giọng điệu của Lê Từ Hâm khác thường, Lê Hiền ít nhiều cũng có chút mềm lòng, anh hơi khom người xuống, đưa tay chỉnh lại quần áo cho cô, "Tôi không biết cô làm gì, nhưng đừng có làm bộ ở trước mặt tôi, biết chưa?"

"Không phải là anh rất chán ghét tôi sao?" Lê Từ Hâm thoáng có chút tức giận, mở to cặp mắt nhìn anh. Cẩn trọng hỏi: "Nếu như anh chán ghét tôi tới vậy, thì sao còn phải làm chuyện này với tôi!"

"Đúng là tôi không hề thích cô, nhưng không phải cô muốn kết hôn với tôi sao? Còn dọn tới nhà tôi nữa, vậy sao không hề thích ứng gì hết vậy? Sau này mấy chuyện thế này sẽ phải làm nhiều hơn." Hai mắt của Lê Hiền khẽ nhắm lại, thái độ không hề thay đổi, làm người ta nhìn không thấu.

"Anh." Lê Từ Hâm cắn cắn môi dưới, đứng dậy hung hăng mà đẩy người đàn ông đang ở trước mặt cô: "Cút ngay. Đồ khôn kiếp!"

Giờ phút này Lê Từ Hâm vừa thẹn vừa cáu, ở trước mắt người luôn bày ra dáng vẻ bất cần đời làm cho cô đau lòng. Cô mơ hồ hình như có thể phát hiện tấm lòng của mình, cho nên mới có chút khó chịu, phát hiện mình cũng chỉ một câu nói kia của anh "Đúng là tôi không thích cô" mà cảm thấy khó chịu, cảm thấy mình không hề có chút chí khí nào hết.

Lê Hiền chẳng qua là đang đùa cô mà thôi! Lê Từ Hâm bước một bước dài vọt tới trước cửa, nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài. Trong lúc sơ ý mà đụng phải một người, Lê Từ Hâm vừa ngẩng đầu, thì phát hiện ra người đó chính là bạn của Lê Hiền, mang theo sự tức giận cô trừng mắt nhìn anh ta rồi sau đó vòng qua anh mà bước nhanh ra ngoài.

"Này!" Lý Tường Vĩ nhìn bóng dáng căm giận đi ra ngoài, theo bản năng muốn kêu cô lại, sau đó xoay mặt lại thì phát hiện Lê Hiền của đang chậm chậm mà từ trong phòng đi ra.

"Thế nào rồi?" Lý Tường Vĩ bước lên lôi kéo Lê Hiền.

"Không có gì, chỉ đùa một chút thôi, mới đó mà không chịu nổi rồi." Lê Hiền bấu môi, thái độ cũng không giống như là đang cười.

Lý Tường Vĩ khẽ nhủ mày nói: "Lần này cậu hơi quá đáng rồi? Mình cũng mới vừa nói rồi, cô bé kia nhìn rất đơn thuần làm sao mà có thể chịu được sự trêu chọc của cậu."

"Sao vậy? Cậu đau lòng sao?" Nhìn thấy Lý Tường Vĩ bênh vực Lê Từ Hâm, thái độ của Lê Hiền có chút chán ghét, xì mũi coi thường nói: "Trong việc đùa giỡn này chẳng lẽ cậu không có phần?"

"Mình đâu biết cậu sẽ đối xử với cô ấy như thế nào! Cậu có đuổi theo hay không?" Lý Tường Vĩ nhìn thấy người đã biến mất ở cánh cửa quán bar, có chút không yên lòng nói: "Cậu cũng biết đây là khu đèn đỏ, mặc kệ người phụ nữ đó có giả vờ thuần khiết hay không. Nhưng dù sao cũng cô ta cũng là một cô gái, mà trẻ như vậy rồi."

"Lôi thôi!" Không đợi Lý Tường Vĩ nói xong, thì Lê Hiền đã bỏ lại hai chữ, rồi sai bước ra khỏi quán bar.

Lý Tường Vĩ bất đắc dĩ mà lắc đầu cười, Lê Hiền à Lê Hiền; đuổi người cũng chính là cậu, bây giờ đuổi theo người ta cũng là cậu. Xem ra sau này cậu chưa chắc có trái cây tốt để mà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 4.2

Thật ra thì lúc Lê Từ Hâm đi ra khỏi quán bar thì cô đã ngây lập tức hồi hận rồi, nhưng mà đã nhắm mắt đi ra rồi thì cũng không thể trở về, cho nên cô quyết định một mình đi trở về nhà.

Thật không ngờ, cô mới đến nhà họ Lê ngày thứ nhất thì đã bị Lê Hiền gây bầy, sớm biết rõ hôm nay thì cô đã không mềm lòng rồi. Để mặc anh ta ở một mình trong quán bar say chết cũng được; dẫu d. l. q.đ cô biết rõ, biết rõ người đó có thành kiến đối với cô, biết rõ anh chỉ muốn làm cho cô khó chịu, nhưng cô vẫn không thể để anh đang ở bên ngoài chịu uất ức một mình, đều là do cô quá ngu ngốc, Lê Hiền chỉ hạ mình xuống một chút, thì cô ngay lập tức mà ngây ngốc chui vào, kết quả là bị anh ta đùa bỡn ở trong bàn tay, cười nhạo cô, làm cho cô cảm thấy nhục nhã.

Lê Từ Hâm dựa vào trí nhớ mơ hồ của mình mà lợi bộ về, bởi vì lúc đi tới là cô đi bằng xe, cho nên cũng không nhớ rõ đường đi; vì vậy Lê Từ Hâm đối với phương hướng có chút không phân biệt rõ, có lẽ là do cô nhớ sai đường, cô chỉ cảm giác là mình càng đi về phía trước, thì con đường lại càng xa lạ.

Không phải là cô lạc đường chứ! Trong lòng Lê Từ Hâm giật mình, nghĩ đi nghĩ lại muốn xoay người trở về, thì lúc này nghe phía sau truyền đến âm thanh không hòa nhau, tiếng bước chân dồn dập làm cô hoảng hốt, Lê Từ Hâm mới đầu vẫn còn ở an ủi chính mình, suy nghĩ đó chỉ có thể là người qua đường thôi, ngay tại lúc cô quay mặt lại muốn lập tức trở về, thì có hai bóng dáng cao lớn chặn đường đi của cô lại.

Lê Từ Hâm ngẩn người, lúc này mới giật mình phát hiện là mục đích của đối phương không hề đơn giản, vội vàng lùi về sau hai bước, lúc này có chút thất vọng vì ở phía sau là con hẻm cùng.

"Không cần chạy nữa." Một âm thanh gian ác đầy trầm thấp vang lên.

Lê Từ Hâm sợ đến run nhẹ người lên, liền tiếp lùi về sau, hai người kia cũng từng bước đi tới.

"Mấy người... mấy người muốn làm gì?" Lê Từ Hâm ôm chặt lấy cái túi xách nhỏ trong tay, khẩn trương nhìn hai người xấu này, hai người kia càng nhích lại gần, thì có một mùi rượu truyền tới. d.đ. l. q.đ Làm cho Lê Từ Hâm ở trong lòng nghĩ không xong rồi, theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng lại bị một người trong đó người của bắt được cổ tay.

"Chạy đi đâu, em gái, đừng sợ, hai anh em chúng tôi hôm nay tâm trạng rất tốt, chỉ cướp tiền, không cướp sắc, cho nên. Mau nhanh giao thứ gì đó trong tay ra đây." Người kia hung hăng dùng lực trên tay, đồng thời uy hiếp cảnh cáo nói.

Lê Từ Hâm cảm thấy cổ tay đau nhức, gật đầu liên tục, tuy nói đây chính là tiền tiền mồ hôi nước mắt mình khổ cực kiếm được, nhưng lại phải trắng tay mà nhường cho người ta, quả thật cô là cô không nỡ; nhưng Lê Từ Hâm cũng coi như là một người hiểu chuyện, cô hoàn toàn hiểu được muốn sống thì không cần tiền, hao tài tốn của vì loại chuyện này, "Cho các người đó, tất cả đều cho các người, tiền đều ở đây, mau thả tôi đi!" Cô hét hoảng đưa túi xách trong tay mình nhét vào tay của tên đàn ông kia. Nhân lúc này Lê Từ Hâm muốn chạy trốn, lại bị một người khác từ phía sau hung hăng mà đẩy. Cô liền ngã sấp xuống phía trước.

"Ưm. Đau quá." Lê Từ Hâm chậm rãi từ dưới đất đứng lên, các đốt ngón tay đau đớn bởi vì bị chà xát ở dưới mặt đất, mỗi một cái cử động cũng đau đớn khắp người. Bởi vì đau đớn mà tràn ra nước mắt của cô trào ra, cắn chặt môi dưới, đè lại vết thương đang chảy máu lui về sau, "Các người còn muốn làm cái gì? Không phải toàn bộ tiền đã đưa cho các người sao?"

"Tất cả thứ đáng giá trên người đều giao ra đây, đừng nói là tao không cảnh cáo này, nếu dám giờ trò gì thì... Hừ! Tao không phải bảo đảm người còn có thể đi ra khỏi con hẻm này." Một người đàn ông có vẻ mặt dữ tợn, nửa bên mặt có một cái bớt cang làm cho hắn ta trông xấu xí và đáng sợ hơn, nói xong, hắn liền bước lên kéo lấy Lê Từ Hâm.

Lê Từ Hâm cảnh giác nhìn hắn ta, theo bản năng bảo vệ cổ của mình, "Anh muốn là gì, không được đụng vào tôi!"

Người có cái bớt màu đỏ trên mặt hừ lạnh một tiếng: "Đừng giấu nữa, mau đưa sợ dây chuyền ra đây."

Lê Từ Hâm bảo vệ vòng cổ thủy tinh màu tím nhạt trên cổ mình, chậm rãi lắc đầu lui về sau, "Cái này, sợ dây chuyền này không đáng bao nhiêu tiền; nhưng đối với tôi mà nói nó rất có giá trị, cầu xin mấy người đừng lấy nó đi!"

"Nói nhảm cái gì vậy!" Tên đàn ông có cái bớt không chút nào hạ lưu mà muốn giật lấy.

Ở chỗ này xấu xa này, Lê Từ Hâm yếu đuối sợ hãi, nhưng không biết từ nơi nào mà cô lại có một sức lực khổng lồ, dùng hết sức đẩy cái tên đàn ông đang muốn giật sợ dây chuyền của cô.

"Mẹ, còn dám phản kháng!" Một tên khác thấy thế cũng xông tới, mà lúc này, trên tay hắn ta đã cầm một con dao găm sáng loáng, không ngừng đưa đưa trước mặt.

Cô vốn dĩ còn muốn tiếp tục phản kháng, nhưng khi thấy con dao găm trong tay tên đàn ông đó thì lập tức lùi bước; đột nhiên tên có cái bớt trên mặt

một cước đá vào bụng của Lê Từ Hâm, làm cho té mạnh về phía sau, không còn hơi sức đâu mà bò dậy.

Tên cầm dao găm siết chặt sợi dây chuyền màu tím của cô không buông, cuối cùng còn nổi giận, vung dao găm lên đâm xuống, "Buông tay cho tao!"

"A!" Lê Từ Hâm theo bản năng lấy tay cản lại, dao găm bén nhọn lướt qua tay trắng nõn của cô. ~~đ~~đ. l. ~~q~~đ Trong nháy mắt đau nhói từ đầu truyền tới lòng bàn tay bị thương của cô, vết rách cũng không sâu, nhưng lại kéo lê rất dài, máu cũng từ từ mà chảy ra ngoài; chưa tính là bị thương nặng, nhưng nhìn qua vẫn rất đáng sợ, Lê Từ Hâm đau đến rơi nước mắt, sợ hãi không ngừng mà co người lại lùi về sau.

"Lê Từ Hâm?" Chợt có một cái âm thanh như ánh sáng vang lên, hiển nhiên là âm thanh này cách bọn họ cũng không hề xa.

Là Lê Hiền! Lê Từ Hâm lập tức biết được chủ nhân của âm thanh này, nếu như nói một giờ trước cô vẫn đối cảm thù anh đến tận xương tủy, cảm thấy không bao giờ nữa muốn gặp lại anh nữa, nhưng bây giờ thì cô cảm thấy rất may mắn, anh vẫn đuổi theo cô.

"Tôi. Um!" Lê Từ Hâm muốn lớn giọng la lên, để thu hút sự chú ý của Lê Hiền, nào ngờ, lại bị hai người bên cạnh bắt được, ghim chặt cổ, dùng bàn tay bịt miệng cô lại.

Làm sao đây? Cô bây giờ đã không còn có cơ hội tìm sự giúp đỡ rồi, hơn nữa hai người kia cũng nhìn thấu ý định của cô. Có khi nào hai người này then quá hóa giận mà giết cô diệt khẩu không? Trên thế giới này mỗi ngày luôn có nhiều người bỏ mạng như vậy, Lê Từ Hâm càng sợ hơn nói không chừng mình sẽ phải trở thành một trong số đó.

Vừa rồi Lê Hiền nhất định là không có nghe được âm thanh của cô, nếu không sao bây giờ cũng không có động tĩnh gì hết vậy? Hay là nói, anh căn bản sẽ không vì cô mà cam nguyện nhảy vào nơi nguy hiểm? Hay là không đến thì tốt hơn, cho dù Lê Hiền có tới, thì chưa chắc sẽ cứu được cô, ngộ nhỡ còn hại anh...

Lê Từ Hâm bị hai người kia giữ chặt lấy, miệng dùng sức mà chặn lại; một lúc sau cô không thể hô hấp được, thật sự rất khó chịu; Lê Từ Hâm chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, đầu óc nhấc nhấc cô cổ tay đã bị đâm, thật là gay go, tại sao cô cứ phải gặp chuyện thế này?

"A. Mày là ai?"

Tên có cái bốt trên mặt la lên một tiếng, Lê Từ Hâm cảm thấy cánh tay đang trói buộc cơ thể của cô đã buông lỏng ra, nhân cơ hội cô lao đảo mấy bước, tránh ra một bên.

"Lê Từ Hâm, là cô sao?"

Ánh sáng mờ mờ trong hẻm nhỏ không thấy rõ, Lê Từ Hâm không biết là bởi vì sợ hay là bởi vì quá mệt mỏi mà thờ hồn hển. Cặp mắt khẽ nhắm lại dựa vào một bên tường, ánh sáng hơi yếu chiếu rọi một bóng dáng thon dài ra đứng cách đó không xa.

Lê Hiền. trong lòng Lê Từ Hâm khẽ kêu lên, không ngờ Lê Hiền thật sẽ xuất hiện, anh tới cứu mình rồi! ~~đ~~đ. l. ~~q~~đ Nghĩ tới đây, cô mới giảm bớt một chút oán trách đối với Lê Hiền vào lúc trước, mặc dù tình trạng hiện tại của cô là do một tay tên khốn Lê Hiền tạo thành, nhưng dầu gì anh cũng không có bỏ mặc cô.

"Mày là tên chết tiệt! Từ chỗ nào chui ra, dám phá hỏng chuyện tốt của gia gia mày!" Tên có cái bốt trên mặt lao đảo té trên mặt đất, lớn tiếng chửi mắng Lê Hiền.

Lê Hiền đứng yên tại chỗ, nhìn kỹ Lê Từ Hâm, xác định cô chính là người mình muốn tìm. Rồi mới nhún nhún vai ý bảo không sao cả, rồi chỉ chỉ một bên tường cao, ý bảo anh từ phía trên kia nhảy xuống.

Xem ra tiếng chính mình vừa mới nghe được quả nhiên không sai, mặc dù Lê Từ Hâm chỉ phát ra một chút tiếng kêu cứu hơi yếu, nhưng lại bị anh chuẩn xác mà nghe được. Nhưng anh lại nhìn thấy Lê Từ Hâm bị bắt, anh cũng không muốn nhảy thẳng vào cứu người, chỉ suy nghĩ đến sự an toàn của nhà đầu kia. Anh không muốn cô lại rơi vào tay của hai đến đó, cho nên anh mới đi vòng qua con hẻm này, che mặt lại, leo lên tường nhảy từ phía sau xuống.

Quả nhiên là mọi việc đều thuận lợi, tên đàn ông đang nắm lấy Lê Từ Hâm bị đánh một cách bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 5.1

Editor: SunniePham

"Mẹ nó, mày không muốn sống sao!" Tên kia té lăn trên đất rồi vội vàng bò dậy, nhìn tên Trình Giảo Kim nửa đường nhảy ra. Hắn ta cười to một tiếng ~~đ~~đ ☆ L ☆ ~~q~~đ "Ồ, thế nào? Tên tiểu tử nhà ngươi, cũng muốn học người ta làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?"

"Lão tử đây sẽ dạy dỗ ngươi, anh hùng sao, vậy thì làm cầu hùng đi!" Nói xong, tên có vết bớt trên mặt liền cầm dao găm xông về phía Lê Hiền, tên đồng bọn còn lại thấy vậy cũng tiến lên giúp hắn ta đối phó Lê Hiền. Anh lập tức xoay người lại, nhìn như hồ rình mồi nhìn Lê Tử Hâm đang tựa vào bên tường mà thờ hồn hèn.

Lê Hiền khẽ nhủ mày, nhấc chân lên đạp một cước vào tên đàn ông không biết lượng sức mình, làm cho tên đó một lúc lâu sau cũng không bò dậy nổi, rồi anh bước nhanh tới trước, cuối cùng bắt lấy tên đang chuẩn bị đối phó với cô, Lê Hiền có chút bất mãn mà rống lên một tiếng với Lê Tử Hâm: "Còn không chịu chạy!"

Lê Tử Hâm sững sờ tại chỗ, chạy ra ngoài mấy bước, nhưng vẫn là do dự: "Vậy anh."

"Ngu ngốc! Hai người bọn chúng, tôi còn không đối phó được sao? Cô ở lại chỗ này chỉ làm gây thêm phiền phức cho tôi mà thôi. Nếu cô sợ thì chạy về chỗ của Lý Tường Vi đi." Lê Hiền một quyền đánh vào cái tên mới vừa bị anh kéo ra, vừa nghiêng đầu nói với Lê Tử Hâm: "Tôi sẽ tìm được cô."

Lê Tử Hâm vẫn còn có chút do dự, đột nhiên, trong lòng nàng cả kinh, vì trước mắt xuất hiện một cảnh tượng làm cho cô suýt chút nữa là la lớn lên, dĩ nhiên là cơ thể nhanh chóng có phản ứng trước.

Lê Hiền có chút nhức đầu, người phụ nữ này rốt cuộc có hiểu không! Để cho cô chạy trốn trước, cô lại quay đầu trở lại, anh đâu cần cô tới cứu! Thật ra thì anh đã sớm phát hiện cái tên ngu xuẩn đó muốn đánh lên người khác, nhưng lúc Lê Hiền đã phát hiện ra, thì Lê Tử Hâm đã vọt tới.

Cô cũng không biết lúc ấy tại sao mình sẽ có dũng khí như vậy, mới vừa còn bị dọa đến chân đều run cả lên, nhưng mà khi cô nhìn thấy tên đàn ông kia cầm một cây dao xông về Lê Hiền, ~~đ~~☆L☆~~q~~đ thì cô cũng không hoảng sợ được mình, trong lòng chỉ muốn một điều là Lê Hiền nhất định không được xảy ra chuyện gì!

Con dao găm bén nhọn lạnh như băng cắm vào thân thể, trong khoảnh khắc đó Lê Tử Hâm không có bất kỳ cảm giác đau đớn gì, cô chỉ muốn anh không có chuyện gì là tốt rồi. Dĩ nhiên, điều đó chỉ là trong nháy mắt, sau đó thì cảm giác đau đớn mãnh liệt khi bị đâm xuyên tới, cô gần như muốn thừa nhận là mình không chịu nổi sự đau đớn này.

"Lê Hiền. Lê Hiền." Lê Tử Hâm đau đến hoàn toàn không có ý nghĩ khác, trong đầu chỉ là không ngừng hiện ra hai chữ kia.

"Đáng chết!" Lê Hiền vội vàng dùng một cánh tay đỡ lấy cơ thể đang ngã xuống, trong miệng không ngừng chửi mắng người đang ở trong lòng của mình, còn dám làm cô bị thương, thậm chí cả anh cũng không trong chừng Lê Tử Hâm thật tốt?

Cho dù chỉ còn lại một cánh tay, nhưng Lê Hiền vẫn dư sức để đối phó với hai tên cướp ngu xuẩn này. Anh là người có quyền thế, là thiếu gia của một gia tộc có quyền thế, từ nhỏ sẽ được đưa đi học về một số chiêu tự vệ để phòng thân, phòng ngừa sau này sẽ bị người xấu tổn thương. Huống chi từ trước đến giờ Lê Hiền luôn si mê với phương diện vận động, lúc nào cũng cố gắng rèn luyện không có ngừng nghỉ.

Trái lại cái tên có cái bớt trên mặt đã đâm Lê Tử Hâm bị thương, mới vừa rồi nhìn còn có sức sống bùng bùng muốn chống lại bọn họ, giờ phút này hắn bị một đâm dao ngã trên mặt đất, máu tươi cũng đang nhỏ giọt ở nơi bị đâm, hắn không khỏi có chút sợ hãi, tay run run vội vàng lôi kéo tên bên cạnh, "Đi, chúng ta đi thôi."

"Mẹ nó, muốn chạy sao!" Lê Hiền nghĩ sẽ đuổi theo kịp hai chạy đang chạy trốn kia, nhưng trên tay nặng nề, ~~đ~~☆L☆~~q~~đ nghĩ đến người đang ôm trên tay còn bị thương, cho nên anh cũng không đuổi theo nữa.

Bọn chúng nghĩ rằng cứ như vậy là thoát được sao? Như vậy thì cũng quá coi thường Lê Hiền anh rồi, nhưng mà việc cấp bách trước mắt chính là.

"Ừm." Lê Tử Hâm đau đến mà hừ nhẹ một tiếng, nắm thật chặt vạt áo trước ngực Lê Hiền.

"Nhịn một chút, tôi đưa cô đi bệnh viện." Mặc dù đối với người phụ nữ trong ngực này anh không có hảo cảm gì, nhưng Lê Hiền còn là hiểu là cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Anh kiểm tra sơ lược thương tích của Lê Tử Hâm, sau đó thì thoáng thở phào nhẹ nhõm, tuy cô bị đâm trúng một dao, nhưng bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, rồi cô đột nhiên vọt ra, cho nên mới làm cho cái tên lưu manh đó hoảng sợ, cho nên một nhát dao đâm vào cũng không sâu lắm, nhưng nếu không nhanh chóng cứu chữa thì cũng không được, bởi vì vết thương cho đến bây giờ vẫn còn chảy máu.

Lê Hiền ôm lấy cả người cô, nhanh chóng chạy ra ngoài, không hề lo ngại về những ánh mắt kinh ngạc của người khác. Anh cố gắng xem nhẹ sự lo lắng trong lòng, có chút cảm giận mắng: "Cái này người phụ nữ ngốc này, thật là không thông minh đúng lúc gì hết."

Nếu như lúc ấy cô cho là mình thông minh mà tùy tiện giúp anh, thì căn bản sẽ không trúng một dao này, bây giờ sẽ không bị biến thành như thế này!

"Mày. Mày thật sự là muốn làm tức chết bọn tao phải không!" Lê Diệu Hoa tay run run, chỉ vào vết mặt của con trai đang ngượng ngùng đứng ở trước mặt mình.

Lê Hiền bĩu môi, vuốt bàn tay nói: "Không phải là cô ấy không có chuyện gì rồi sao?"

"Con bé đi đón mày, vì mày mà suy nghĩ, vì mày mà lo lắng, kết quả thì thế nào? Mày nói mày có thể làm một chút chuyện tốt được hay không!" Lê Diệu Hoa hận không bước lên mà tát cho anh một cái. ~~đ~~☆L☆~~q~~đ Phải biết rằng, Lê Hiền có thể kế thừa phần lớn di sản này hay không, công ty sau này có thể lấy được khoảng di sản này để hoạt động được bình thường hay không, đều phải nhờ đến Lê Tử Hâm. Nếu cô xảy ra chuyện gì không may, vậy thì phải làm thế nào?

Đĩ nhiên, những lời này Lê Diệu Hoa cũng chỉ có thể giấu ở trong lòng, không thể để cho tên tiểu tử Lê Hiên này biết ý nghĩ của bọn họ, nếu không chỉ sợ là anh sẽ không thuận theo ý của bọn họ mà cưới Lê Từ Hâm, ngược lại càng chống đối lại bọn họ.

"Là cô ta cứu con sao! Con thấy là cô ấy mình không biết tự lượng sức mình, ngu ngốc muốn giúp con cản nhát dao đó, con xác thực là để cho cô ấy chạy trước nha!" Lê Hiên bị Lê Diệu Hoa liên tục mắng, cho nên trong lòng cũng có chút tức giận.

"Mày vẫn không biết xấu hổ sao!" Lê Diệu Hoa vẫn không có cho Lê Hiên bất kỳ cơ hội biện bạch nào, "Nếu như không phải mày chạy đi tới cái nơi đó thì Từ Hâm sao lại đến, sao lại đụng phải chuyện như vậy? Cũng may là lần này không có chuyện gì, nếu như Từ Hâm có chuyện không may, tao xem mày làm sao vậy mà giải quyết! Tóm lại, lần này là lỗi của mày, không cần nói thêm gì nữa!" Lê Diệu Hoa giọng điệu cứng rắn nói.

Đụng tới chỗ đau của Lê Hiên, anh đành phải nói đúng sự thật. Lê Hiên cắn răng không dám nói ra lời phản bác.

"Ai là người nhà của Lê Từ Hâm?" Cửa phòng bệnh chợt mở ra, một cô y tá nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu từ trong phòng bệnh thò đầu ra tới nhìn chung quanh một chút.

"Là chúng tôi." Lê Diệu Hoa vội vàng tiến lên.

Cô y tá kia liếc anh một cái, rồi gật đầu nói: "Mọi người có thể đi vào nhìn một chút, nhưng chỉ nói nhỏ thôi, thuốc mê vẫn còn, bệnh nhân chưa có tỉnh lại."

Lê Diệu Hoa nhếch môi khẽ cười, "Cám ơn." Tiếp theo đó ông xoay người về phía sau, nhỏ giọng quát Lê Hiên: "Vào đi!" Lê Hiên chậm rãi đi vào theo Lê Diệu Hoa.

Đi vào phòng bệnh, Lê Hiên liền nhìn thấy cả gian phòng đều màu trắng, anh nhìn thấy cái đầu nhỏ màu đen Lê Từ Hâm, cô đang nhắm thật chặt cặp mắt, đang nằm ở trên giường đáng vẻ giống như rất an ổn, trên tay còn đang truyền nước biển, cả người không có cái đáng vẻ gì như đang tức giận, ~~đ~~☆L☆~~q~~đ nguyên nhân hình như là bởi vì mất quá nhiều máu, đáng vẻ giống như là vô cùng suy yếu. Mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô so với màu của bệnh viện gần như giống nhau, trắng phờ phạc, dưới ánh mắt còn có chút thâm quầng, biểu lộ ra một điều là cô không được nghỉ ngơi tốt đẹp.

Lê Hiên đi theo phía sau Lê Diệu Hoa tới mép giường cô, trong lòng hơi có cảm giác bị đè nén, cũng không biết đến tột cùng là cái gì làm cho anh khó chịu như vậy, nhưng ít ra anh cũng không muốn nhìn thấy đáng vẻ Lê Từ Hâm như không có sức sống mà nằm ở trên giường, đều là do cô quá ngu ngốc, điều này không đáng gì tới anh.

"Ừm" Lê Từ Hâm chỉ cảm thấy các nơi trên người đều đau đớn vô cùng, bởi vì thuốc mê dần dần tan đi, vết thương đau đớn ở bụng cũng càng ngày càng rõ ràng.

"Từ Hâm, con tỉnh rồi à!" Lê Diệu Hoa nhìn thấy Lê Từ Hâm chậm rãi mở hai mắt ra, thì vui mừng tiến lên.

"Ừm" Lê Từ Hâm nhủ mày, mở mắt ra nhìn, chậm rãi tập trung lại, lúc này mới thấy rõ người ở trước mắt, "Chú Lê, Lê Hiên. Con."

"Không cần nói, con đang bị thương." Lê Diệu Hoa rót cho cô một ly nước, vừa nghiêng đầu nói với Lê Hiên: "Còn không đỡ Từ Hâm lên!"

Lê Hiên đi qua, đưa tay đỡ lưng của Lê Từ Hâm, trên mặt hiện lên một nét bức bối, nhưng động tác trên tay cũng dịu dàng.

Bị anh đỡ dậy, lưng dựa vào đầu giường, Lê Từ Hâm nhận lấy ly nước Lê Diệu Hoa đưa tới, "Cám ơn Chú Lê."

"Cám ơn cái gì, buổi chiều đi Tà sẽ tới chăm sóc con, những ngày này đi sẽ ở cùng với con, dù sao con cũng là nữ, cho đi đến chăm sóc con cũng thích hợp hơn." Lê Diệu Hoa khẽ mỉm cười, đưa tay ra sau tóm lấy Lê Hiên.

"Đúng rồi, còn có tên tiểu tử này, bắt đầu từ hôm nay, không cho phép Lê Hiên đi tới nơi đó nữa. Hằng ngày con phải đến bệnh viện đến báo danh, ở cùng với Từ Hâm, có nghe hay không?"

"A, bố có làm hay không!" Không cho phép anh đi chơi coi như xong, còn bắt anh mỗi ngày đều bị nhốt ở cái này tái nhợt không hề vui vẻ gì cùng với nha đầu này nữa chứ? Đương nhiên Lê Hiên phải phản đối mạnh mẽ rồi.

Ngược lại sắc mặt Lê Từ Hâm không có quá nhiều biến hóa, đôi môi tái nhợt của cô thoáng động hai cái, miễn cưỡng bật cười, "Chú Lê, thật không cần đâu. Hai ngày tới hành động của con đúng là có chút bất tiện, mấy ngày này đi Tà tới chăm sóc con là được rồi. Mấy ngày nữa, vết thương ở trên bụng sẽ được cắt chỉ rồi, lúc đó đi Tà cũng không cần tới nữa, tự con có thể."

"Từ Hâm, con không cần nói mấy lời này, chú biết rõ, con đã giúp Lê Hiên giải vây, đừng cho là chú đã già hồ đồ rồi không biết, con bị thương còn không đều là do Lê Hiên sao. May nhờ lần này vết thương không sâu, cũng không có tổn thương đến nội tạng. Nếu không, chú không biết nên ăn nói sao đối với sự giao phó của ông nội con ở dưới suối vàng!"

Lê Từ Hâm nghe lời nói Lê Diệu Hoa, thì nắm chặt cái chén trong tay hơn nữa, không nói gì nữa.

[Truyện đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn]

"Vậy bây giờ con ở chỗ này cùng với Từ Hâm đi. Cha cảnh cáo con, đừng làm ra những loại chuyện giống như thế này!~~đ~~☆L☆~~q~~đ Cha trở về nhà

một chuyến, thuận tiện đưa mẹ con tới đây, bà ấy cũng đang rất lo lắng ở nhà!" Lê Diệu Hoa xoay người rời đi, vừa dặn dò Lê Hiền, rồi biến mất ở cửa.

Lê Từ Hâm vẫn không biết nên đối mặt như thế nào với Lê Hiền, yên tĩnh như vậy, hai người mặt đối mặt, trong lòng cô bao nhiêu vẫn có một chút ngăn cách đối với Lê Hiền, nghĩ đến hành động và việc làm trước đó của anh đối với mình, nghĩ đến cái chuyện mất thể diện kia ở trước mặt anh, còn có việc anh cứu mình, làm cho cô hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 5.2

Editor: SunniePham

Lê Từ Hâm giống như là nhớ lại cái gì, sờ sờ trên cổ, chợt có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Lê Hiền, vẻ mặt có chút hoảng hốt, "Cái đó. Lê Hiền, anh có nhìn thấy sợi dây chuyền của tôi không?"

Lê Hiền nhìn đôi mắt to sáng ngời của Lê Từ Hâm, hơi dừng lại một chút, sau đó thì lắc đầu: "Dây chuyền gì? Tôi chưa từng thấy qua."

"Đúng là anh không nhớ rõ. Thôi, tôi muốn hỏi là anh chưa từng thấy sao? Chính là một chuỗi hạt châu màu tím." Lê Từ Hâm vội vàng hình dung sợi dây chuyền kia, giống như là muốn khơi lại trí nhớ của Lê Hiền.

Lê Hiền vẫn lắc đầu, "Tôi không biết dây chuyền gì, chẳng qua tôi nghe cô diễn tả, thì hình như cũng không phải là thứ gì đáng giá." Hạt châu màu tím, nhiều lắm là chỉ là mấy chục đồng thôi, cũng chỉ là sợi dây mấy trăm đồng. Quả nhiên là người phụ nữ tham tiền? Khi đó cũng sắp chết rồi, lại còn để ý một thứ căn bản không đáng giá như thế.

"Đáng bao nhiêu tiền thì tôi không biết, thế nhưng nó. . . . lại chứa đựng tình cảm ở bên trong, tôi không thể tùy tiện vứt bỏ." Lê Từ Hâm nhìn ánh mắt của Lê Hiền, nghiêm túc nói.

Tình cảm. Lê Hiền không nhìn được mà nhúm mày, ai lại tặng cô sợi dây chuyền rẻ mạt như vậy, làm cho cô giờ phút này cũng không hỏi thăm vết thương của mình, trước tiên lại đi hỏi tới sợi dây chuyền.

"Tôi không biết, có khả năng là bị những người đó lấy đi rồi, cũng có thể lúc chúng ta đi tới bệnh viện trên bị mất trên đường rồi, d☆L☆q☆đ có thể bể, vỡ, hư, hoặc thế nào rồi." Đôi tay Lê Hiền bỏ vào bên trong túi quần, lạnh nhạt trả lời, không có chút tình cảm nào.

Lê Từ Hâm thở dài một tiếng không ai thể nghe thấy, tiếp đem là dời mắt đi chỗ khác, "Mất sao. Nếu mất rồi, thì coi như xong đi."

Trong đầu Lê Hiền có cảm giác kỳ lạ dâng lên, nhìn thấy vẻ mặt ảm đạm của tiểu nha đầu này, thì anh lại có chút không đành lòng.

"Thật ra thì hôm nay cô trở nên như vậy, cũng không thể hoàn toàn trách tôi được, đúng không?" Lê Hiền bĩu môi cười.

Lê Từ Hâm từ chối cho ý kiến, chỉ tiếp tục nghe Lê Hiền nói.

"Tôi thừa nhận là tôi lừa cô tới đó, quả thật tôi cũng không đúng, nhưng mà. Nếu không phải cô vọng tưởng muốn làm thiếu phụ nhân của nhà họ Lê, vọng tưởng sẽ lợi dụng quan hệ với người nhà của tôi để được vào ở nhà lớn của họ Lê, lừa gạt sự tin tưởng, lừa gạt tài sản. Tôi làm sao mà nghĩ sẽ dùng chuyện như vậy mà đối đãi với cô?"

Lê Từ Hâm cuối cùng cũng nhìn không được, một lần nữa đưa ánh mắt về phía Lê Hiền; nhưng bây giờ trong mắt cô lại hiện lên vẻ đau lòng mà thôi, "Anh đến bây giờ vẫn xem tôi như vậy sao."

Lê Hiền nhìn chỗ khác một chút, không muốn nhìn thấy ánh mắt bị thương của cô, "Chẳng lẽ tôi nói không đúng sự thật sao?"

"Được rồi, anh nghĩ sao thì nghĩ vậy đi." Lê Từ Hâm động đậy cơ thể, nghiêng mặt đi, đem chân kéo lên, "Anh muốn đi thì cứ đi, tôi buồn ngủ rồi."

"Cái người phụ nữ này thật đúng là kỳ quái, cô cho rằng tôi muốn đến gặp cô sao! Nếu không phải cha tôi. Được rồi được rồi, cô ngủ đi." Lê Hiền thấy Lê Từ Hâm không muốn tiếp tục nói chuyện với anh, trái tim cũng có chút phiền não, xoay người muốn đi; rồi lại nghĩ đến lời của Lê Diệu Hoa nói với anh, hơn nữa anh cũng không phải thật sự là người có máu lạnh, nhìn Lê Từ Hâm bị thương nằm tại đây, anh cũng thật sự không có cách nào mà bỏ cô lại một mình.

Anh bất đắc dĩ xoay người ngồi ở trên ghế, Lê Hiền nghiêng đầu nhìn người kéo chăn trùm lên cả đầu đang nằm ở trên giường, cũng có chút nhức đầu mà đưa tay day day thái dương. d☆L☆q☆đ Người phụ nữ này, đến cuối cùng còn phải dây dưa bao lâu, tại sao lại không chịu buông tha anh? Muốn tiền thì anh đã từng đã đồng ý sẽ đưa tiền cho cô, nhìn đáng về bây giờ của cô. Dù sao cô cũng không thật sự thích mình, cho nên mới muốn kết hôn với mình sao?

Lê Hiền có chút hoảng sợ khi mình lại có ý nghĩ như vậy, anh không khỏi cười chính mình đã nghĩ quá nhiều, chẳng lẽ anh ở cùng một chỗ với cô gái ngu ngốc, bản thân mình cũng trở nên điên rồi sao?

Tổn thương gân cốt cần nghỉ cả trăm ngày, cũng may mà Lê Từ Hâm không có bị thương quá nặng, nên chỉ cần ở trong bệnh viện hơn nửa tháng, vết dao cơ bản đã khép miệng lại, những vết thương khác cũng đã sớm khỏi phục lại.

Trong tay Lê Từ Hâm đang cầm một quyển sách mà Lê Hiền mang đến cho cô giải buồn, nhìn quyển sách chẳng chữ viết, thật ra thì một chữ cũng không hề vào đầu cô. Cô nhìn sách mà ngẩn ngơ, cũng không rõ cục quyển sách này nói về cái gì, là về chuyện xưa, hay là vì người mang tới quyển sách này?

Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, cô vốn tưởng rằng Lê Hiền đối với những lời nói của Lê Diệu Hoa căn bản không hề nghe thấy, hoặc là nói hiệu quả nhiều lắm là cũng chỉ có mấy ngày mà thôi, một người đàn ông như Lê Hiền, làm sao có thể sẽ để ý đến sống chết của cô?

Anh nhất định chỉ kiên nhẫn đến có vài lần, sẽ không trở lại chứ? Vừa mới bắt đầu cũng Lê Từ Hâm nghĩ như vậy, tuyệt đối lại không ngờ rằng, trừ mấy lần anh có chuyện quá bận rộn ở ngoài, thì bất luận hề anh có thời gian rảnh thì sẽ tới bệnh viện, dường như hằng ngày đều sẽ trình diện, thực sự là không hiểu, đến cuối cùng anh muốn như thế nào? Nếu không muốn, vậy thì không cần phải đi, dù sau đi nữa thì anh cũng rất ghét thấy mặt cô mà.

Lê Từ Hâm dùng sách chống cằm, khẽ bĩu môi, suy nghĩ bay xa, ánh mắt hướng thẳng ra ngoài cửa sổ.

Lê Hiền khe khẽ đẩy cửa, nhưng Lê Từ Hâm không hề chú ý tới. Anh vừa ngẩng đầu, thì nhìn thấy chính là một bộ dáng vô cùng trẻ con của nha đầu kia, cầm sách anh mang tới trong tay, ngây ngốc nhìn ngoài cửa sổ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lê Hiền nhẹ nhàng lắc đầu, không khỏi cảm thán trong lòng, nếu như cô gái nhỏ này không có tâm cơ nặng nề, không coi trọng như vậy tiền tài, thì có lẽ anh cũng sẽ cảm thấy cô không tệ.

"A. Lê Hiền?" Lê Từ Hâm quay lại, phát giác Lê Hiền đã đứng cửa nhìn cô, hơi không biết phải làm sao, làm cho cô đang suy nghĩ bay xa với vàng kéo trở về.

"Ừ, cảm giác hôm nay thế nào?" Lê Hiền ổn định lại tâm trạng, sắc mặt hơi lạnh một chút, gần hai mươi ngày, Lê Hiền không thể không thừa nhận, anh đối với cô đã bớt đi một chút chán ghét; nhưng tuyệt đối sẽ không thể để lộ ra ở trước mặt Lê Từ Hâm, trong lòng Lê Hiền rất rõ ràng, nếu để cho cô biết kế hoạch cô đánh vào nội bộ nhà họ Lê, đã có một chút xú tác dụng, thì chẳng phải cô sẽ muốn lớn hơn nữa sao.

Nhìn biểu tình lạnh nhạt của Lê Hiền, Lê Từ Hâm cũng khẽ cắn cắn môi dưới.

"Tốt hơn nhiều rồi, không có gì đáng ngại, có thể trở về. Nhà được chưa." Lê Từ Hâm do dự nói ra từ "Nhà", không thể không nói, cô đối với cái chữ này, vẫn còn có chút bối rối. Nhà họ Lê có thể thật sự coi như là nhà của cô sao? Thật là mất thể diện, mới vừa chuyển tới nhà họ Lê có một buổi tối, vậy mà chưa có đi vào gì thì trước tiên cô đã phải đi vào bệnh viện.

Quả nhiên, Lê Hiền hơi do dự, không có nói câu trả lời với Lê Từ Hâm.

Lúc Tạ Tú Quyên và Lê Diệu Hoa đẩy cửa đi tiến vào, nhìn thấy chính là con trai và Lê Từ Hâm nhìn nhau chẳng nói gì, không khí có vẻ không hợp. Hai người nhìn nhau, đều không khỏi thở dài một tiếng, ~~đ~~☆~~L~~☆~~q~~đ như vậy là tốt rồi sao? Vốn đang nhớ lại, có lẽ trong khoảng thời gian này hai người thường xuyên tiếp xúc với nhau, mà khiến cho quan hệ của hai người trở nên tốt hơn một chút, có lẽ hôn sự của hai người vẫn có chút hy vọng, nhưng mà xem ra bây giờ.

"Chú đi, hai người tới rồi sao." Lê Từ Hâm muốn từ trên giường đi xuống, cười lễ phép với họ.

Tạ Tú Quyên liền vội vàng bước lên đề lại cô, "Mặc dù đã nói là khá hơn nhiều rồi, nhưng vẫn chưa có tốt toàn bộ, không cần xuống giường. Đi và chú đây không phải là ngày nào cũng tới sau, con còn khách khí với chúng tôi làm cái gì!"

Lê Từ Hâm gật đầu một cái, rồi quay đầu nhìn Lê Hiền: "Lê Hiền, nếu anh vội thì về trước đi, đã có đi ở đây rồi."

Trong lòng Lê Hiền vẫn có chút không vui, nghĩ tới lời cô vừa mới, tại sao cô lại vội vã muốn đuổi đi mình? Thật sự vẫn không muốn nhìn thấy anh sao, hoặc là sợ anh phá hủy chuyện tốt gì của cô? Lê Hiền không có trả lời, chỉ đứng tại chỗ không đi.

Lê Diệu Hoa nhìn trường hợp rồi bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, mẹ của bọn đứa trẻ, không phải là bà hầm canh xương cho Từ Hâm sao, không phải là quên mang theo rồi chứ?"

"Tôi...tôi không có." Tạ Tú Quyên vừa định nói rõ ràng gì đó, lại bị ánh mắt của Lê Diệu Hoa ra hiệu, làm cho bà nuốt toàn bộ lời định nói vào trong bụng.

"Lê Hiền, con ở đây bồi Từ Hâm chút đi. Cha mẹ trở về mang canh tới." Lê Diệu Hoa lời kéo tay Tạ Tú Quyên đi ra khỏi phòng bệnh.

"Tôi lúc nào thì nấu canh cho Từ Hâm hả? Từ Hâm đã sớm cắt chỉ rồi, đoán chừng mấy ngày nữa là có thể về nhà, không cần bồi bổ nữa?" Tạ Tú Quyên có chút kỳ quái nhìn chồng mình, Lê Diệu Hoa lời kéo bà đi ra ngoài vài bước thì lắc đầu nói: "Có phải bà cũng cảm thấy, tiểu Hiền và Từ Hâm không có khả năng rồi phải không?"

Tạ Tú Quyên từ chối cho ý kiến chỉ lắc đầu.

"Tôi nói này, không bằng chúng ta trợ giúp đi!" Trên mặt Lê Diệu Hoa không còn lộ ra vẻ từ ái thường ngày như khi ở trước mặt Lê Từ Hâm, mà bây giờ ông đang lộ ra vẻ mặt của một thương nhân giao hoạt.

Tạ Tú Quyên nhủ mảy, nghiêng mặt nhìn cánh cửa, có chút nghi ngờ hỏi: "Ý của ông là?"

"Không bằng để cho chúng tôi giao sống nấu thành com chín đi. Sau đó, chúng ta chỉ cần ở trước mặt tiểu Hiền yêu cầu nó phụ trách, theo tính cách của nó mà nói, chắc chắn sẽ phải tay mà bỏ đi."

Lê Diệu Hoa ra chiều tôn hại như vậy, khó tránh khỏi Tạ Tú Quyên có chút không dám tán thành: "Như vậy tốt sao? Đối với Từ Hâm Có phải không công bằng không, còn có. lỡ như bị Lê Hiền biết, nó sẽ làm gì"

"Làm gì mà có nhiều lỡ như vậy. Nếu nghĩ quá nhiều, thì rất nhiều chuyện sợ rằng cũng sẽ không làm được, nếu đã đánh cuộc, thì sẽ có nguy hiểm. Cho dù có công bằng với Từ Hâm hay không, thì nhà họ Lê cũng có ân với nó; chính nó cũng đồng ý làm một chuyện để báo đáp nhà họ Lê, trợ giúp ông nội nó bảo vệ sự nghiệp, mặt khác, chẳng lẽ bà còn không nhìn ra được sao?"

"Nhìn ra cái gì?"

"Chẳng lẽ bà còn không nhìn ra, Lê Từ Hâm có ý với Lê Hiền sao?" Lê Diệu Hoa hoàn toàn không hề suy đoán, mà là vô cùng chắc chắn nói ra.

"Vậy sao?" Tạ Tú Quyên đối với lần này cũng không dám hoàn toàn tán thành, "Tôi cảm thấy rằng."

"Tin tưởng tôi, ánh mắt của tôi tuyệt đối không sai, bây giờ bà chỉ cần nghe tôi, như thế này bà làm thế này." Lê Diệu Hoa ghé vào tai Tạ Tú Quyên mà nói, thấp giọng nói cái gì đó. Tạ Tú Quyên gật đầu liên tục, tỏ ra hiểu rồi.

HẾT CHƯƠNG 5

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 6.1

Editor: SunniePham

Cuối cùng chỉ còn lại Lê Hiền và Lê Từ Hâm ở lại trong phòng, hai người cùng có một trạng thái giống nhau là cùng chờ đợi. Đã nhiều ngày như vậy, mặc dù Lê Hiền đều đến thăm Lê Từ Hâm, nhưng thời gian chỉ có hai người ở trong phòng cũng tương đối là khá ít, trong phòng luôn có Lê Diệu Hoa hoặc là Tạ Tú Quyên, thậm chí có lúc Lý Tường Vĩ cũng sẽ xuất hiện mà quấy rầy.

"Chuyện đó. Lê Hiền." Hiếm khi có thời gian hai người được ở riêng để nói chuyện với nhau, Lê Từ Hâm muốn hỏi anh mấy câu, nhưng mà gương mặt cô lại trở nên đỏ bừng, rồi lại đi dục.

"Có gì cứ nói." Anh đương nhiên biết rõ là cô có lời muốn nói với mình, Lê Hiền không biết cô đang suy nghĩ chút cái gì, mà lại làm cho bản thân cô ngượng ngùng tới vậy.

Hít sâu một hơi, Lê Từ Hâm lấy can đảm hỏi anh: "Lê Hiền, anh thật sự chán ghét tôi tới vậy sao? Hôm đó, ở quán bar anh đối với tôi. có phải anh suy nghĩ là muốn làm cho tôi cảm thấy nhục nhã hay không?"

Lê Hiền sùng sốt. Không ngờ Lê Từ Hâm lại có thể hỏi mình vấn đề hôm đó, nói thật, chuyện hôm đó, không phải là anh quên toàn bộ, đương nhiên là anh vẫn còn nhớ tới cơ thể Lê Từ Hâm rất đẹp, phản ứng rất ngây ngô.

Lê Từ Hâm phát hiện Lê Hiền dùng ánh mắt nóng hừng hực quan sát mình, làm cho cô càng thêm ngượng ngùng không thôi, thậm chí cô bắt đầu có chút hối hận khi mình lại nói tới cái đề tài này: "Thôi, anh không cần trả lời, tôi hiểu rồi! Chỉ là. Lê Hiền, tôi hi vọng anh sau này không cần làm như vậy, dù sao tôi cũng không còn là một đứa bé nữa. Bình thường anh luôn ăn nói sắc bén, đối với tôi luôn khinh thường tôi vẫn còn chưa tính sổ với anh, nhưng mà anh lại dùng thủ đoạn như vậy, thật sự là quá xấu hổ rồi." Lê Từ Hâm mới vừa nói xong, Lê Hiền chưa kịp trả lời thì Tạ Tú Quyên đã đi vào phòng trên tay còn cầm theo cái bình thủy.

"Tiểu Hiền, cha con ở bên ngoài, ông ấy có mấy lời muốn nói với con, con ra ngoài một chút đi." Tạ Tú Quyên đặt bình thủy lên bàn, lấy ra hai chén, còn cười dặn dò anh: "Mau đi đi, nhớ trở lại uống canh."

Lê Hiền gật đầu một cái, xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Tạ Tú Quyên mở nắp bình thủy ra, mùi thơm của canh xương tỏa ra bốn phía.

Lê Từ Hâm mỉm cười nói: "Tay nghề của di Tà thật tốt, chờ sau khi con khỏi bệnh, nhất định phải theo di học tập."

Tà Tú Quyên gật đầu liên tục, "Được, lúc đó đương nhiên là di sẽ đem hết tài nghệ truyền lại cho con, như vậy mới có thể đảm bảo cho con của di sau này cả đời đều được ăn món ngon!"

"Di!" Lê Từ Hâm cũng không biết nên nói cái gì, dứt khoát ngâm miệng lại yên lặng mà uống canh.

Lê Hiên đi ra khỏi phòng bệnh thì nhìn thấy cha của mình đang đứng dựa vào tường, nét mặt có chút nặng nề.

"Cha? Cha. Muốn nói chuyện gì với con?" Còn phải núp ở bên ngoài nói? Lê Hiên cảm thấy kỳ lạ, chờ cha mình mở miệng.

"Tiểu Hiên, cha chỉ là muốn hỏi con một câu, con và Từ Hâm. Có phải là không có khả năng không?" Lê Diệu Hoa ngẩng đầu nhìn con trai mình, nghiêm túc hỏi.

"Vấn đề này làm sao con có thể trả lời cho cha được? Ít nhất. Bây giờ thì không thể nào, đừng nói chỉ đến Lê Từ Hâm, chỉ cần nói bây giờ con cũng sẽ không muốn vội vàng kết hôn với người phụ nữ nào cả. Nếu như hai người muốn con và Lê Từ Hâm kết hôn, sau đó tiếp nhận di sản, thì e là hai người nên sớm bỏ cuộc đi." Lê Hiên không sợ hãi chút nào mà nhìn thẳng vào mắt Lê Diệu Hoa, nói ra suy nghĩ của mình.

"Là như vậy sao?" Lê Diệu Hoa bất đắc dĩ thở dài một tiếng, bước lên đưa tay vỗ vỗ lên bả vai Lê Hiên, "Chuyện gì cũng đừng nói quá chắc chắn, có những lúc, ví dụ như hôm nay cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì."

Lê Hiên cười đến tự tin, hoàn toàn không đem lời của cha mình để ở trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn trả lời lại: "Con biết rồi, tóm lại, những chuyện này cha cũng không cần suy nghĩ nhiều. Đây là vấn đề giữ vững con, con tin tưởng, con có thể xử lý tốt, Lê Từ Hâm cũng vậy."

"Được rồi, vào đi thôi." Lê Diệu Hoa lộ ra nét mặt hết cách với anh, rồi bảo Lê Hiên mau vào đi, "Tối nay con ở lại đây với Từ Hâm đi, mấy ngày nay mẹ con cảm thấy hơi mệt, cha đưa bà ấy về nhà nghỉ ngơi." Ông đang nói, thì đúng vừa lúc Tà Tú Quyên từ trong phòng bệnh đi ra.

"Cha mẹ không cần chăm sóc Từ Hâm nữa rồi, mấy ngày nữa thì con bé có thể xuất viện." Lê Diệu Hoa bổ sung thêm một câu.

Lê Hiên suy nghĩ một chút, hình như là cũng đúng vậy, đúng lúc tối nay anh cũng không có chuyện, vì vậy anh gật đầu đồng ý.

Lúc Lê Hiên trở lại phòng bệnh, thì trong phòng bệnh đơn trần đầy mùi thơm của canh xương, Lê Từ Hâm đang cầm một chén canh mà uống từng chút một.

"A. Cái đó, di Tà cũng múc một chén cho anh kia, mau uống đi, để nguội thì uống không tốt." Lê Từ Hâm thấy Lê Hiên bước vào, thì chợt nghĩ đến vấn đề mới vừa mới bị cắt đứt, bây giờ suy nghĩ lại thì càng lúng túng khó có thể mở miệng, thế là cô vội vàng mở miệng nói về những vấn đề khác, dời đi sự chú ý của Lê Hiên.

Lê Hiên nhìn theo ngón tay Lê Từ Hâm, quả nhiên thấy trên bàn có một chén canh nóng hổi khói đang bay ngay ngút. iew, d"an, k«e, qu»y, d«on Tà nấu nướng của mẹ anh mọi người đều biết, Lê Hiên cũng không ngăn cản sự hấp dẫn của thức ăn ngon, thế là anh cũng không nói hai lời, đưa tay lên bưng chén canh ở trên bàn mà uống hai ngụm.

Sau khi nước canh xuống bụng, Lê Hiên chép miệng, đánh giá chén canh xương này, cảm thấy hình như có cái gì không đúng. Anh đem chén đặt ở dưới mũi ngửi một cái, sau đó uống thêm một hớp, quả nhiên là có một mùi vị rất nhạt, nhưng xác định chắc chắn là có thuốc trong này.

"Trong canh có cái gì?" Lê Hiên nhìn Lê Từ Hâm đang chén canh uống đến rất sung sướng, không khỏi lạnh mặt hỏi.

"Trong canh có thể có cái gì? Xương cùng thịt, còn có cái gì?" Lê Từ Hâm không có cẩn thận như Lê Hiên, cũng không có đa nghi như anh, tí xíu mùi kỳ quái cũng không có đánh tan niềm vui thích với việc đánh giá mỹ vị của cô.

"Đừng uống nữa!" Lê Hiên đoạt lấy chén canh trong tay Lê Từ Hâm, chén canh này bởi vì anh dùng sức hơi nhiều nên làm cho chén canh lung lay, văng một chút ra ngoài.

Lê Từ Hâm bị dọa đến phát sợ, không biết vì sao đột nhiên Lê Hiên lại nổi nóng bởi vì một chén canh, cô co rúm bả vai lại, nhìn Lê Hiên, có chút sợ hãi hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Xảy ra chuyện gì? Cô còn hỏi tôi!" Lê Hiên bắt được chén canh kia trong tay Lê Từ Hâm, cũng uống một hớp, sau đó chán ghét mà khạc ra, chén này cũng bị hạ thuốc! Vậy mà cô còn có thể bình tĩnh mà uống, chẳng lẽ cô thật sự uống được sao? Hay là còn có nguyên nhân nào nhất?

"Tôi. Xảy ra chuyện gì?" Lê Hiên thành linh nổi giận, làm cho Lê Từ Hâm bị dọa sợ. Cô không biết mình lại làm sai cái gì rồi, làm cho Lê Hiên lộ ra vẻ mặt như thế.

"Thuốc gì?" Lê Hiên ném thứ gì đó trong tay sang một bên, đưa tay bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của Lê Từ Hâm.

"Chuyện gì vậy?" Lê Từ Hâm kinh hãi, vẫn không biết rốt cuộc là trong lời nói của Lê Hiên có ý tứ gì.

"Còn giả bộ ngu!" Lê Hiên có chút hối hận khi mình vừa mới uống hai nước canh đó, không biết trong canh có độc hay không, chỉ là kể từ bây giờ còn phải coi phản ứng nữa, dù sao thì Lê Từ Hâm cũng uống canh này.

Lê Từ Hâm bị Lê Hiền cầm chặt cổ tay, cảm giác mặt của anh càng ngày càng nhích lại gần mình, từ trong thân thể liền dâng lên một cảm giác kỳ lạ, hô hấp càng ngày càng trở nên khó nhọc. Cô chỉ cảm thấy cổ tay đang bị nắm chặt, không, phải nói là nơi từng bị Lê Hiền đụng qua, giống như là đang bị lửa đốt, giống như là có nhiệt bốc lên. Đôi môi đỏ mọng Lê Từ Hâm hé mở, cặp mắt đầy ắp hơi nước nhìn nhẹ nhàng về phía Lê Hiền.

Hồng бет! Canh cô vừa cho anh uống, chẳng lẽ là. Lê Hiền nhìn phản ứng của Lê Từ Hâm, cuối cùng trong lòng cũng sáng tỏ, cô uống nhiều hơn anh thì được hiệu cũng biểu hiện càng nhanh.

"Đáng chết! Tôi không ngờ đó lại là xuân dược?" Khi Lê Hiền đoán được kết quả, anh rất kinh ngạc, thật sự không ngờ, Lê Từ Hâm lại dùng tới chiêu này? Bây giờ đây được coi là cái gì? Người phụ nữ ngu ngốc này muốn dùng chiêu này để buộc anh đi vào khuôn khổ, cô cho là chỉ cần gạo sống nấu thành cơm chín, thì sau đó anh không có cách nào chạy trốn, cuối cùng phải chấp nhận số mạng kết hôn với cô sao? Quá ngu ngốc, chiêu thức cũ như vậy, cũng có thể đổi phó được anh?

Lê Hiền khinh thường khẽ cười một tiếng, sắc mặt lại càng thêm khó coi, từ trong đáy lòng càng thêm xem thường người phụ nữ này. Cũng đúng, người phụ nữ này đúng là không chứa bất cứ thủ đoạn nào. Còn tỏ vẻ ra là đang tức giận.

Nóng quá, thật khó chịu, tiếng thờ dốc của Lê Từ Hâm càng ngày càng lớn, nghe được Lê Hiền lời nói, trong lòng cô lại có một loại mơ hồ, giống như là có cảm giác trong mộng. Lê Hiền nói cái gì, xuân dược là cái gì? Cô không hiểu, đã xảy ra chuyện gì, có quan hệ gì với xuân dược?

Đầu ngón tay thon dài sạch sẽ Lê Hiền thuận thết lướt qua Lê Từ Hâm, vuốt ve đến sau tai cô thì lúc dùng kéo lấy mái tóc dài của cô, bàn tay nắm thật chặt mái tóc dài rồi dùng sức kéo về phía sau, để cho cô nâng mặt lên nhìn về phía mình.

"Ừm. Đã xảy ra chuyện gì?" Lê Từ Hâm đau đến nhú mảy, nhưng đáng vẻ vẫn đang u mê, không rõ chân tướng mà nhìn anh; cô biết anh tức giận, nhưng mà tại sao anh lại tức giận?

Trong mắt Lê Hiền khi nhìn thấy đáng vẻ đơn thuần vô hại của Lê Từ Hâm, thì lại hoàn toàn biến thành dạng cô đang giả mù sa mưa, rõ ràng thuốc kia chính là do cô bỏ vào, cô muốn là cái gì, anh đương nhiên biết rất rõ.

"Cô chỉ vì muốn đạt được mục đích, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào sao!" Lê Hiền cắn răng, không đợi Lê Từ Hâm mở miệng nói chuyện, thì đã cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng xin xắn của cô. Nụ hôn của Lê Hiền cũng không dịu dàng, đầu lưỡi của anh vội vàng ở trong miệng Lê Từ Hâm khuấy động, tình tế liếm qua hàm răng, càng không ngừng trêu chọc gặm nhấm, cho đến đôi môi hai người đều dính đầy chất lỏng trong sáng, lúc này anh mới lui về sau một chút, buông môi cô ra.

Được tính trong thân thể Lê Từ Hâm đã phát tác, cô cảm nhận được lửa dục vô tận không biết từ đâu mà xông ra, căn bản không cách nào ngăn cản được sự đụng chạm của Lê Hiền, huống chi là hai người vừa hôn kịch liệt như vậy, anh lại còn cực kỳ yêu thích mà rên lên một tiếng, mặc dù Lê Hiền đang bị anh kéo tóc, nhưng thân thể cô đã xụi lơ, đôi tay cũng tự chủ được mà vòng qua cổ anh.

Lê Hiền cười lạnh như cũ, đầu ngón tay xẹt qua gò má đỏ bừng, động tác trên tay mặc dù dịu dàng thể nhưng trong miệng lại nói ra những lời lạnh lẽo: "Lê Từ Hâm, mấy trò hề nhỏ nhoi của cô đừng nên cố gắng trình diễn ở trước mặt tôi. Không phải cô muốn tôi ở trên cô sao? Cần gì làm ra chuyện hạ lưu tới như vậy? Bỏ thuốc? Ha ha, thật là không hề có tí sáng tạo nào! Lúc ở quán bar, tôi chơi đùa cô như vậy, thì cô lại giống như một liệt nữ cố gắng bảo vệ trinh tiết, vừa khóc vừa náo, bây giờ lại chủ động ôm ấp yêu thương tôi?"

"Hả?" Lê Từ Hâm cảm thấy đầu của mình trở nên choáng váng, phản ứng của thân thể và đầu cũng có chút chậm chạp, nhưng vẫn nghe được những lời giễu cợt của Lê Hiền.

"Tôi. Ừm. Tôi không có." Cô hết sức suy nghĩ muốn giải thích gì đó, nhưng cô lại cảm thấy vô lực ở trước mặt Lê Hiền.

Lê Hiền một tay nâng cái mông Lê Từ Hâm lên, một tay ôm lấy eo, trong lúc cô lơ đãng thì lập tức đem cô đặt ở trên giường, chờ sau khi Lê Từ Hâm phản ứng kịp, thì cô đã phát hiện hai người bọn họ đều nằm ở trên giường. Lê Hiền đè lên người của cô, con ngươi trong đôi mắt đẹp sáng ngời đã bị thuốc làm cho dần lên một cổ dục vọng, nhuộm đậm về sâu xa và đen lánh.

Lê Hiền cắn răng, cúi người nói nhỏ ở bên tai Lê Từ Hâm "Cô thật sự là rất dâm dăng, chỉ sợ đã som ưót hết rồi?" Anh nắm lấy bắp đùi thon dài trắng nõn, dùng sức tách ra hai bên, ngón tay chậm rãi ma sát hai cái ở giữa chân của cô, ý trêu đùa vô cùng dày đặc.

"A. Ừm." Lê Từ Hâm không nhìn được mà rên rỉ, cả người đều không ngừng run rẩy, cảm giác chán ghét từ trong thân thể cô đang không ngừng kêu gào, giống như cô đang cần cái gì đó, rồi đến tột cùng rồi lại không muốn nói ra. Ở bụng dưới cũng hình như là có đốm lửa đang thiêu đốt hừng hực, lại còn bị Lê Hiền dùng ngón tay trêu chọc vào chỗ kín, làm cho nơi đó không tự chủ mà chảy ra mật dịch, điều này lại càng làm cho cô vô cùng khó chịu.

Lê Hiền thuận thế mà cởi bỏ cái quần bệnh nhân to lớn màu xanh dương, đầu ngón tay nhẹ nhàng ma sát ở giữa quần lót màu hồng, lúc này nơi đó cũng ướt thành một mảng, từng chút từng chút mà cọ xát vào, "Quả nhiên là đã ướt thật rồi, đúng là. phóng túng vô cùng." Trong miệng Lê Hiền càng không ngừng nói ra những lời mang đầy ý tức nhục nhã.

Trong lòng Lê Từ Hâm mặc dù là vô cùng chán ghét, nhưng mà thân thể bắt đầu bị dục vọng khống chế, không còn cách nào mà quyết định được nữa.

"Có phải muốn nhiều hơn không?" Bên tai mang theo mùi vị của hơi thở quen thuộc, anh dán chặt lên gò má của Lê Từ Hâm, đem môi mình lại gần bên tai cô mà nhẹ nhàng thổi. Cái loại cảm giác mang theo hơi thở tình dục vậy tới, làm cho lửa dục của Lê Từ Hâm càng sâu, mồ hôi trên người không

ngừng chảy ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 6.2

Editor: SunniePham

Lê Hiền dùng môi gặm cắn vành tai Lê Từ Hâm, đưa tay dán vào bụng của cô, từ từ trượt lên không ngừng xoa bóp vuốt ve, cảm nhận cô ở dưới thân mình càng ngày càng run rẩy. "A, sao cô lại phát run? Xấu hổ sao? Hay là quá hưng phấn?"

Lê Từ Hâm hừ nhẹ, lắc đầu, "Không phải, tôi không có. Tôi không phải." Cô mơ hồ nói không rõ câu trả lời của mình, rõ ràng là đối với chuyện cô nên phản kháng, nên phản bác lại những hành động mà Lê Hiền nhục nhã cô, nhưng cô lại làm không được, giờ phút này đây, cái gì cô cũng làm không được.

Lê Từ Hâm khẽ nheo đôi mắt tràn đầy nước lại, lông mi dài khẽ động mấy cái, nước mắt lấp lánh chảy dài theo gò má.

"Xảy ra chuyện gì, tôi còn chưa cho cô, mà cô đã vui vẻ đến vậy rồi sao? Xem kia hưng phấn đến khóc luôn rồi." Lê Hiền giấu cợt nói xong, thì ngón tay tiếp tục di động lên trên, êm ái mà lau đi nước mắt cùng mồ hôi trên gò má của cô, là lưỡi liếm hôn cổ Lê Từ Hâm.

Đồng thời tay của anh cũng theo môi cô mà chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, bao trùm ở bầu ngực dùng lực mà xoa bóp.

Lê Từ Hâm chỉ cảm thấy cả người cô đều theo động tác không ngừng nghỉ của Lê Hiền mà càng trở nên kỳ lạ, bộ ngực truyền đến cảm giác tê liệt, làm cô không nhìn được ưỡn thẳng ngực lên, còn muốn nhiều hơn nữa.

Lê Hiền dùng sức vén cái áo bệnh nhân chẳng hề vừa vặn với cô lên trên, trong lúc nhất thời trên người Lê Từ Hâm chỉ còn mặc áo lót, còn lại toàn bộ đều lộ ra hết dưới ánh mắt của anh.

"Pháng ứng rất thành thật." Khóe môi Lê Hiền hiện lên một nụ cười đầy tà mị, lúc này, anh cũng đã uống vào một ít xuân dược cho nên được tính phát tât làm cho anh cũng trở nên kích động, hưởng chi người trong ngực lại có một thân thể vừa dâm dăng vừa xinh đẹp. Dưới loại tình huống, cho dù có là đàn ông rụt rè sợ hãi đi nữa, thì sợ là cũng không thể nào cầm cự được, hưởng chi cho tới bây giờ Lê Hiền cũng không phải là người sẽ để cho bản thân mình chịu uất ức, cũng không phải là một người đàn ông rụt rè.

Trên tay Lê Hiền hơi dùng sức, kéo áo lót của Lê Từ Hâm ra, một đôi vú giống như một con thỏ nhỏ đang nhảy loạn lộ ra bên ngoài, anh cúi đầu dùng sức cắn ở núm hoa.

"Ừm." Cũng không biết là đau hay là thoải mái, Lê Từ Hâm rên lên một tiếng, đôi tay cũng không kiềm chế được mà ôm lấy đầu của Lê Hiền, bị Lê Hiền đối đãi như vậy, Lê Từ Hâm chỉ cảm thấy cả người càng ngày càng giống như là đang bị lửa thiêu đốt. Mặc dù biết là nên cảm thấy xấu hổ, chuyện này cũng không nên xảy ra, nhưng cô lại không kim hãm được mà muốn nhiều hơn.

"Cô xem cô đi, đến cuối cùng là muốn tôi làm thế nào đây?" Trên mặt Lê Hiền hiện lên một nụ cười, mặc dù miệng đang nói nhưng tay vẫn làm ra động tác trêu chọc cô.

"Hu hu. Tôi." Lê Từ Hâm hoàn toàn rối rắm, dĩ nhiên là không trả lời được câu hỏi của Lê Hiền, cô có chút hoảng sợ, nhưng trong đầu rồi lại mong mọi cái gì đó.

Lê Từ Hâm nhẹ nhàng nức nở hai lần, da thịt toàn thân trắng nõn bởi vì kích động mà trở nên ửng hồng, lúc này trên người cô chỉ còn mặc một cái quần lót nho nhỏ. Toàn bộ cơ thể dường như là lộ hết ra bên ngoài, làm cô cảm thấy rất xấu muốn kéo quần áo che lại, đôi tay che mặt của mình, nhưng cô không có mở miệng nói một câu bảo Lê Hiền dừng lại.

Lê Hiền hừ nhẹ một tiếng: "Có muốn tôi dừng lại không? Nếu bây giờ cô từ chối, thì tôi sẽ bỏ qua cho cô." Anh đương nhiên sẽ không bỏ qua cô, cho dù cô có mở miệng nói "không", bây giờ anh cũng không thể dừng lại được rồi, chỉ là ở trong lòng Lê Hiền vẫn có niềm tin tuyệt đối, Lê Từ Hâm căn bản sẽ không có cách nào cự tuyệt.

Phán đoán của Lê Hiền không sai, lúc này Lê Từ Hâm đã hoàn toàn không có cách nào chống đỡ được động tác của anh.

Hai tay Lê Hiền không ngừng vuốt ve cơ thể xinh đẹp ở trước mặt, dùng bàn tay của mình cảm nhận da thịt của cô. Anh phát hiện ra Lê Từ Hâm so với lúc trước đã gầy đi một chút, dù sao cũng trải qua một cơn bệnh nặng, dĩ nhiên là cô cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Nghĩ tới đây, d∞d∞k∞q∞d Lê Hiền đối với cô vẫn có chút tâm tình thương tiếc, chỉ là vừa nghĩ lại người phụ nữ này sau khi bị thương lại còn có thể nghĩ ra biện pháp như vậy mà quỳn rũ anh, ý đồ cướp lấy gia sản, làm cho chút đồng tình anh thật vất vả và dâng lên liền biến mất chỉ còn lại sự phẫn nộ bên trong.

Lê Hiền dùng sức đẩy chân cô ra thành một chữ hình (型), kéo quần lót nhỏ đã sớm ướt đầm của cô xuống, cặp mắt không e dè gì mà như lửa nóng

nhìn chăm chăm vào chỗ kín của Lê Tử Hâm, thậm chí còn duỗi ra ngón tay ra đưa bồn miệng huyết nhỏ đang ướt át nóng ran.

"A!" Cảm giác được tiểu huyết được dịu dàng vuốt ve, cộng thêm tác dụng của thuốc, Lê Tử Hâm chỉ cảm thấy lần này mỗi tác da thịt của cô so với quá khứ nhạy cảm gấp mười lần, gấp trăm lần.

Ngón tay Lê Hiên vỗ về chơi đùa qua lại ở miệng tiểu huyết làm cho nơi đó chảy ra mật dịch nhiều hơn, nhìn cô không chịu nổi mà rên rỉ, hơi thở của mình càng ngày càng gấp rút. "A, thật sự là lần đầu tiên sao? Cô xem bên trong này, là màu hồng tươi mới đó. Tiểu yêu tinh, có phải là chịu không nổi rồi không, rất muốn phải không? Xem kia ướt cả tay của tôi rồi, cô đúng thật là không biết xấu hổ." Lê Hiên vừa nói ra những lời mang hàm xúc đầy nhục mạ, đồng thời cũng dùng sức khai phá thân thể Lê Tử Hâm.

"Ừ. Đừng Đừng làm như vậy. Đừng nên nhìn." Thật khó coi, tự nhiên lại bị Lê Hiên bày ra tư thế như vậy, còn anh thì giống như là đang nghiên cứu cái gì đó, cứ chăm chú mà nhìn.

"Đừng nên nhìn?" Lê Hiên cười nói: "Được rồi, không nhìn thì không nhìn, vậy cô nghĩ xem cô có muốn làm với tôi hay không?" Nói như vậy, nhưng anh lại không hề cho cô bất kỳ một cơ hội nào, cúi đầu xuống, duỗi thẳng đầu lưỡi, hôn vào cái tiểu huyết nhỏ của cô.

"A. Không, sao." Anh đang làm cái gì? Mặc dù Lê Tử Hâm không có cách nào không chế được dục vọng trầm mê của chính mình, nhưng đầu óc của cô vẫn còn rất tỉnh táo, Lê Hiên đang hôn vào chỗ kín của cô!

Cảm nhận được hơi thở nóng rực của anh không ngừng phun vào tiểu huyết của mình, đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại. Làm cho cô giống như sắp đắm chìm trong một loại lửa dục, cái loại cảm giác này làm cho người ta trở nên tê dại. Anh làm cho tiểu huyết của cô chảy ra nhiều mật dịch hơn, Lê Tử Hâm có chút tức giận, cùng lúc đó lại có cảm giác như là người đang phiêu phiêu dục tiên, thoải mái vô cùng. Đồng thời cô cũng cảm thấy phản ứng như vậy của mình, giống như là đáng về Lê Hiên vừa nói, rất dâm dăng.

Chợt, trọng lực đang đè ở trên người biến mất, cô phát hiện Lê Hiên đã rời khỏi thân thể của mình. Lê Tử Hâm thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại cảm thấy có chút bất mãn, hô hấp của Lê Tử Hâm trở nên dồn dập, sau một lúc lâu cuối cùng đỡ được một chút, thì ra là Lê Hiên không phải vì muốn buông tha cho cô, mà là vì anh đang coi quần áo.

Lê Hiên chỉ đem quần của mình cởi ra, theo bản năng Lê Tử Hâm đảo mắt nhìn, trong lòng bất giác cả kinh, ngượng ngùng phát hiện vật tượng trưng cho phái nam đã sưng to, đứng thẳng thật cao, hơi run rẩy.

"Thế nào? Nhìn có hài lòng không?" Lê Hiên thấy cô mở to đôi mắt long lanh như nước ra, nhìn chăm chăm vào dục vọng của anh, không khỏi cảm thấy rất thú vị, anh mở miệng ra chế nhạo cô: "Tiểu đệ đệ của tôi sẽ lập tức tiến vào thân thể của cô, bảo đảm sẽ làm cho cô dục tiên dục tử!"

Ánh mắt của Lê Tử Hâm không hề có lực sát thương nào mà nhìn chăm chăm vào anh, "Anh... anh sao vậy có thể." không biết xấu hổ mà nói ra những lời như vậy!

Lê Hiên nghiêng đầu, để hạ thể của chính mình cắm ở giữa hai chân của cô, đồng thời đem hai chân của Lê Tử Hâm quấn lên hông của anh, vật tượng trưng cho phái nam nhắm ngay miệng tiểu huyết nóng ẩm đang khê mở, "Sao vậy, bây giờ vẫn còn mạnh mẽ sao? Chờ một chút cô sẽ ở trước mặt tôi mà bày ra dáng vẻ dâm dăng thôi."

"Tôi. không có." Lê Tử Hâm bị Lê Hiên trêu chọc như thế, trên mặt càng thêm đỏ bừng.

Dục vọng của Lê Hiên chống đỡ ở miệng tiểu huyết, nhưng không có lập tức tiến vào, chỉ dùng cây gậy tượng trưng cho phái nam nhẹ nhàng đụng chạm, hông của Lê Tử Hâm cảm thấy ê ròi, cả người không còn hơi sức, để mặc cho anh đụng đưa.

Lê Hiên dùng dục vọng ma sát hai cái ở tiểu huyết của cô, hài lòng khi thấy cô nhẹ nhàng giãy dụa bấp bầy của mình.

"Không." Đôi môi đỏ mọng của Lê Tử Hâm khép mở, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng lại không biết mình phải nói cái gì.

"Muốn không? Muốn thì mở miệng nói cho tôi biết đi." Anh biết tác dụng của thuốc và dục vọng trong cơ thể cô đã bị mình trêu đùa đến cực hạn, Lê Hiên ở dưới lại chậm chạp không chịu tiến vào.

Tiểu huyết của Lê Tử Hâm không kiềm được mà khê co rút lại, cảm giác có từng cổ mật dịch không tự chủ được mà chảy ra ngoài.

"Đừng, không cần làm như vậy."

Lê Hiên đưa tay cảm bộ ngực sữa của cô, nhẹ nhàng xoa bóp, càng kích thích làm cho tiếng rên rỉ của cô tràn ra miệng: "A. Ừm!"

"Muốn phải không?" Lê Hiên dùng sức kéo một nụ hoa.

Cả người Lê Tử Hâm đều run lên, trong mắt tràn ngập nước mắt làm cho người khác thương tiếc, khuất nhục mà gật đầu.

"Nói, không nói, tôi sẽ không đi vào." Lê Hiên thấy cuối cùng cô cũng chấp nhận, cũng biết được cô đã sớm không chịu đựng nổi sự trêu đùa như vậy.

"Ừm, tôi. muốn." Lê Tử Hâm cắn răng mở miệng, nhẹ nói ra chữ kia.

"Muốn? Muốn cái gì?" Lê Hiên nắm chặt eo của cô, dục vọng của phái nam giống như là đang ma sát muốn tiến vào.

"Hu hu. Tôi muốn anh đi vào." Lê Từ Hâm nhắm chặt hai mắt, nước mắt cuối cùng từ khóe mắt chảy xuống. Trong lòng cảm thấy vô cùng khuất nhục, nhưng thân thể vẫn không ngừng hưng phấn, run rẩy, đang mong đợi người đàn ông này thương yêu cô nhiều hơn.

"Đi vào? Đi vào nơi nào?"

Lê Từ Hâm hận không thể hung hăng mà cắn tên đàn ông bản chất độc ác này một cái. Cô đã nói ra nhiều lời khó nghe như vậy rồi, vậy mà anh lại vẫn không chịu buông tha cho cô.

Lê Hiền nhìn thấy cô cắn môi dưới, xem ra cô không chịu nói những lời khác rồi. Đồng thời anh cũng cảm thấy mồ hôi trên lưng mình chảy ra càng nhiều, có chút không chịu được nữa rồi, anh không dùng ngôn ngữ đùa đùa cô nữa, thắt lưng của anh khẽ dùng sức, phái nam kiên định mạnh như vũ bão, thẳng tiến thật sâu vào chỗ tư mật mà chưa ai từng thăm dò qua.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 7.1

Editor: SunniePham

"A." Lê Từ Hâm sợ hãi kêu lên, trong nháy mắt, khổ sở và sáng khoái không ngừng lần lượt thay đổi, kích thích cô, làm cho cô càng run rẩy hơn, nhưng không biết là bởi vì sợ hay là vì quá hưng phấn.

"Thế nào? Thoải mái sao vật nhỏ, đúng là lần đầu tiên nha?" Gương mặt của Lê Hiền tràn đầy mồ hôi, không biết vì sao khi anh biết được mình là người đàn ông đầu tiên của cô, thì trong lòng lại có loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

Anh cảm giác dục vọng của mình bị cái miệng nhỏ mềm mại kia cắn chặt, Lê Hiền thoải mái thở dốc một tiếng. Vừa rồi anh đã dùng thời gian khá dài để trêu chọc cô, bây giờ Lê Hiền đã không nhịn được nữa, cũng không có chờ Lê Từ Hâm hoàn toàn thích ứng thì anh chợt xông vào, do do lo lo Lê Hiền vội vàng ra vào, co rút hai lần, trước tiên thỏa mãn dục vọng của chính mình, rồi sau đó còn cúi người ngậm nụ hoa của Lê Từ Hâm: "Cô thật chặt, quá tuyệt vời, thế nào? Cảm giác có thoải mái không!"

Lê Từ Hâm ngậm miệng, nhưng vẫn không nhịn được mà không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Nửa người dưới của Lê Hiền bắt đầu kịch liệt va chạm vào thân thể của cô, thịt và thịt va chạm vào nhau phát ra tiếng "bành bành". Cô chỉ cảm giác mình trong đầu mình hoàn toàn trở nên choáng váng, có cái gì vừa thô vừa nóng không ngừng ra vào trong thân thể cô. Cô giống như là bị ném lên trời, rồi lại nhanh chóng rơi xuống đất.

Trái tim thỉnh thoảng nhảy rất kịch liệt, khoái cảm cơ hồ muốn bao phủ lấy cô, cả người Lê Từ Hâm đều đã ướt đầm mồ hôi, Lê Hiền cúi đầu xuống, hôn từ ngực của cô xuống phía dưới, hôn đến chỗ màu hồng hồng ở bụng dưới thì anh lè lưỡi ra nhẹ nhàng liếm láp.

Lê Từ Hâm bị động để mặc cho anh tùy ý khống chế, bên hông cảm thấy ngứa ngứa, hô hấp càng ngày càng dồn dập, nụ hoa truyền đến đau đớn nhỏ nhỏ. Hạ thân Lê Hiền vẫn ra vào như cũ, khi anh nâng đầu lên, thì đã sớm không còn thấy sự lãnh lẽo hoặc là trầm ổn như ngày thường, bây giờ trong mắt anh đều tràn đầy dục vọng giống như dã thú.

"Lê Từ Hâm, thế nào? Bị tôi cười trên người như vậy, có thoải mái không? Đúng là một người phụ nữ hạ tiện, thân thể dâm dăng, cứ như vậy còn chưa đủ mà còn muốn dùng tới xuân dược để quyến rũ tôi sao?" Anh lạnh lùng bật cười, trong miệng toàn là lời giễu cợt, từng chữ từng chữ đều hung hăng nện vào tim của cô.

"Tôi không phải, tôi. không có. A." Lê Từ Hâm không mở miệng được, không có cách nào phản bác.

Rất nhanh nụ cười của Lê Hiền liền thu lại, cắn chặt hàm răng hình như là đang cố chịu đựng cái gì đó, hạ thân không ngừng dùng sức đụng chạm, tốc độ càng ngày càng mau.

Lê Từ Hâm không có cách nào chịu được mà kinh ngạc kêu lên, rồi từng đợt từng đợt khoái cảm không ngừng ập tới, làm cho nước mắt của cô không ngừng rơi xuống: "Chậm một chút, a. Không cần, quá nhanh."

Lê Hiền không để ý tới sự phản kháng của cô, gầm nhẹ một tiếng, dùng tất cả sức lực còn lại của mình, đâm thật sâu vào tiểu huyết của cô. Lập tức Lê Từ Hâm cảm thấy rất rõ ràng dục vọng của anh đang ở trong thân thể của cô không ngừng lay động rồi co rút, ngay sau đó là một luồng nhiệt bắn sâu vào trong tiểu huyết, đồng thời cô cũng bị kích thích mà cơ thể căng cứng lên, hoa huyết vẫn còn chứa đựng phái nam cường tráng không ngừng co rút lại.

Cao triều qua đi, Lê Hiền ôm thật chặt Lê Từ Hâm, đè ở trên người cô, dục vọng của anh còn chưa toàn rồi khỏi thân thể của cô.

"Thế nào? Có phải là tôi làm cho cô rất thoải mái hay không?" Nói xong thì Lê Hiền đưa một cánh tay đến giữa hai chân cô, nắm được tiểu hạch sưng

đồ không ngừng xoa bóp.

"A a, đừng mà." Mới vừa trải qua ham muốn với thân thể, dư âm còn chưa tiêu tan, bây giờ lại bị Lê Hiền đùa bỡn như vậy, làm cho cô không nhận được mà kêu thành tiếng.

"Đừng? Thật sự là không muốn tiếp tục sao?" Tay của Lê Hiền đang đùa bỡn cô lại dùng thêm sức.

"Tôi. A." Lê Từ Hâm không có cách nào khống chế được mình, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, đôi tay nhẹ nhàng đẩy tay của Lê Hiền nhưng lại hoàn toàn không có tí sức lực nào.

Lần này, Lê Hiền cũng không có dành thời gian để đùa bỡn cô, cũng sẽ không trung cầu bất kỳ ý kiến gì, đột nhiên anh điều chỉnh lại tư thế của mình, rồi đem dục vọng của anh chôn thật sâu vào trong cơ thể của cô.

"A. Ừ." Lê Từ Hâm không nhận được mà phát ra tiếng rên rỉ.

Lúc này cô đã bắt đầu giùng giàng, có chút muốn thoát khỏi dục vọng đang đụng chạm của anh, nhưng Lê Hiền lại cố ý dùng lực nhanh chóng ra vào, làm cô có cảm giác thoải mái vô tận đang úp tới.

Lê Hiền nắm lấy eo của Lê Từ Hâm, chợt lật người lại, để cho cô ngồi ở trên bụng của anh. Lê Từ Hâm không kịp phản ứng, cả người và toàn bộ sức nặng đều rơi vào chỗ bọn họ kết hợp, phái nam của Lê Hiền bị cô bao vây chặt chẽ, càng làm cho anh xâm nhập vào sâu hơn.

"A, sao lại như vậy." Hai tay của Lê Từ Hâm chống ở trên ngực Lê Hiền, cảm thấy dục vọng của anh không có vào ngay ngắn, cô ngẩng đầu lên, gấp rút thở hổn hển.

Lê Hiền nhẹ nhàng rất eo hai cái, từ dưới mà ra vào, Lê Từ Hâm cảm thấy mật dịch của mình dọc theo lửa nóng của anh thuận thế chảy xuống, làm cho hạ thân của anh ướt đầm.

"Động đi." Lê Hiền không động nữa, cầm lấy cái eo mảnh khảnh bóng loáng của Lê Từ Hâm mà ra lệnh.

Đã không còn cách nào khống chế được chính mình, hai tay Lê Từ Hâm chống ở trên ngực anh, bắt đầu luật động.

Lê Hiền cảm thấy hài lòng hưởng thụ sự chủ động của Lê Từ Hâm, cô ngồi ở trên dục vọng của Lê Hiền, để cho anh tiến sâu vào, chỉ cần một điểm kích thích nhỏ nhỏ thì khoái cảm lập tức mãnh liệt ập tới. Nhưng mà hành động chậm chạp như vậy làm cho cảm giác của Lê Hiền không đủ khắc sâu, anh cũng không nhận được nữa, đỡ hông của Lê Từ Hâm rồi dùng sức trên dưới là luật động, trợ giúp cô tiến vào sâu hơn.

"A. Lê Hiền. Không được." Lê Từ Hâm đã đến bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Lê Hiền ngồi dậy, cùng ngồi đối diện với cô, dùng sức ôm cô vào trong ngực của mình, nhìn đôi môi bị anh cắn đến sưng đỏ, vẫn cảm không được mà dùng sức hôn sâu hơn, đồng thời hạ thân cũng kịch liệt rung động hai cái, chôn vào thật sâu.

Cuối cùng Lê Từ Hâm sợ hãi, nhưng miệng đã bị Lê Hiền chặn lại chỉ còn có thể phát ra tiếng ‘ô ô...’.

Cô không còn chút sức lực nào xui lơ ở trong ngực Lê Hiền, trong đầu vẫn là một mảnh hỗn loạn, nước mắt ở trên mặt còn chưa có cạn hết, cô hoảng hốt lo sợ rốt cuộc mình đã làm chuyện gì vậy? Rốt cuộc thì Lê Hiền đã làm gì?

Dần dần Lê Từ Hâm từ trong giấc mộng tỉnh lại, khẽ nhúc nhích cơ thể của mình, da thịt trần trụi chạm vào cái chăn nhẵn nhụi, thân thể vô cùng mệt mỏi và đau đớn. Không thể nào kể rõ, những chuyện trước đó, đều là sự thật, nó thật sự xảy ra.

"Tỉnh rồi à!"

Nghe được âm thanh kia, Lê Từ Hâm không tự chủ được mà kinh ngạc, quay mặt về phía đã phát ra âm thanh. Cô nhìn thấy Lê Hiền tùy tiện ngồi ở bên cạnh giường, dáng vẻ như một lão thần, cô theo bản năng ngồi dậy, lập tức cái chăn từ trên người rơi xuống tới thất lung, nửa người trên của cô trần truồng trắng như tuyết toàn bộ đều rơi vào trong mắt của người đàn ông đang ngồi phía trước. Lập tức cả gương mặt của cô trở nên đỏ bừng, hoảng hốt kéo chăn lên, che đi thân thể của chính mình.

Lê Hiền khẽ cười một tiếng, trong tiếng cười đều tràn đầy sự cười nhạo: "Trên người cô còn có chỗ nào mà tôi chưa nhìn đâu? Còn che cái gì nữa."

"Anh." Lê Từ Hâm nổi cáu, cắn môi dưới, đem chính mình quấn thật chặt ở trong chăn.

"Mục đích đã đạt được. Tâm trạng nên vui vẻ chứ?" Lê Hiền bĩu môi, thái độ cười như không cười, không nhìn ra vẻ mặt cụ thể.

"Mục đích? Tôi có mục đích gì?" Lê Từ Hâm ôm chăn, ngồi dậy, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Lê Hiền, hận không thể trừng mắt nhìn anh thành một cái động lớn.

"Anh vẫn luôn nói tôi có mục đích, có kế hoạch, có làm hay không! Người chịu thiệt. Bây giờ là tôi nha!" Nói xong câu đó, thì từ cổ cho đến gò má của Lê Từ Hâm đều trở nên đỏ ửng.

"Hả, nếu như cô không có mục đích, vậy thì cô giải thích chuyện hôm nay chúng ta đã làm đi? Chính cô đã bỏ thuốc trong canh! Cô biết tôi không hề

phòng bị với người bên cạnh, cho nên lúc mẹ tôi mang canh tới thì cô đã bỏ thuốc vào trong đó, cô rất được, chẳng lẽ cô thật sự cho rằng tôi sẽ muốn cô sao?" Lê Hiền từ từ đứng lên, trong mắt hiện lên lửa giận rất rõ ràng.

Lê Từ Hâm có chút kinh ngạc đối với phản ứng của Lê Hiền, ý của anh là gì? Vậy mà còn muốn trách cô!

"Tôi Tại sao anh lại không hề tin tưởng tôi? Không." Lê Từ Hâm không biết nên cười hay nên khóc, cô nói: *dođoobcoqd* "Tôi nên hỏi là đến cuối cùng thì như thế nào anh mới có thể tin tưởng tôi? Anh có chứng cứ gì chứng minh tôi làm!" Từ đầu tới cuối, Lê Hiền cũng một mực nghi ngờ cô, không ngừng nghi ngờ cô, không ngừng đem tội danh đổ lên trên đầu của cô.

"Lê Hiền, tôi căn bản không nợ anh cái gì, đừng tưởng rằng tôi là vì." Lê Từ Hâm nói được nửa câu, hoàn toàn không hề lo lắng.

"Vì cái gì?" Lê Hiền nhẹ nhàng nhún mày, "Cô có bản lĩnh thì nói ra đi, không phải là vì cô muốn gạt tôi kết hôn sao? Không phải là vì muốn phản di sản mà ông nội để lại à? Hả? Cô nói đi, nếu có nói thì tôi sẽ tin!"

Ánh mắt Lê Từ Hâm dao động một chút, nhưng vẫn không thể nói ra những lời mà Lê Hiền mong đợi.

Lê Hiền gật đầu một cái: "Tốt lắm, cô đã thừa nhận rồi." Mặc dù anh sớm đã biết rõ người phụ nữ trước mặt này có mục đích, nhưng nói tới đây, lại nhìn thấy cô mình tự mình cam chịu, thì trong lòng anh vẫn có một loại cảm giác phiền muộn rất đặc biệt.

"Lê Hiền!" Lê Từ Hâm xoay người lại gọi người muốn rời khỏi, cô dừng lại một chút rồi nói: "Lê Hiền, cầu xin anh tin tưởng tôi, có được hay không? Tin tôi một lần đi, anh phải tin tưởng tôi, chuyện tuyệt đối không phải như anh nghĩ đâu, một ngày nào đó anh sẽ hiểu tôi."

Không đợi cô nói hết, thì cửa phòng đã vang lên một tiếng 'rầm' rồi nặng nề đóng lại.

Lê Từ Hâm sững sờ nhìn bóng lưng bức tức của Lê Hiền rời đi, trong lòng tràn đầy ngũ vị, trong miệng vẫn nhỏ giọng lầm bầm: "Một ngày nào đó, anh sẽ rõ." Nhưng chờ đến lúc anh hiểu rõ, thì sẽ như thế nào đây?

Cô đã sớm không ôm ấp bất kỳ kỳ vọng nào đối với anh rồi, khi anh và cô gặp lại thì anh luôn biểu hiện ra sự lạnh nhạt, anh đã quên mất những lời thề ước trước kia, anh cũng không hề nhớ sự dây dưa chuyện đó. Cô cũng đã hiểu, hai người bọn họ, cuối cùng chỉ có thể là khách qua đường trong cuộc sống mà thôi, còn muốn nhiều như vậy để làm gì chứ?

Ngón tay Lê Từ Hâm chạm nhẹ lên trên môi của mình, nhớ tới lúc Lê Hiền kích tình đã hôn cô, trong giây phút đó thật sự là cô đã hoàn toàn bị mê mẩn, thậm chí còn có ảo giác được yêu, bị yêu? Cô không nhận được cười nhạo mình ngu ngốc, không, nên nói là bị ai mới đúng.

Cuối cùng Lê Từ Hâm cũng được xuất viện, người tới đón cô là Lê Hiền, đối với điều này cô cũng chẳng kinh ngạc tí nào. *dođoobcoqd* Bây giờ thái độ của Lê Hiền đối với cô cũng không khác gì lúc trước, chỉ là thỉnh thoảng mới chăm chọc, còn lại hầu như chỉ là im lặng với cô.

Còn đối với sự việc tối hôm đó, thì hai người đều rất ăn ý với nhau không hề không đề cập tới.

Chỉ là trong mắt nhị lão nhà họ Lê thì họ đã vô cùng gấp gáp, nhiều lần nói với Lê Hiền về hôn sự với Lê Từ Hâm. Ai cũng cho là anh rằng anh sẽ không đồng ý, nhưng không ngờ anh lại hoàn toàn đồng ý.

"Kết hôn?" Lê Từ Hâm kinh ngạc nhìn Lê Hiền, hoàn toàn không biết rõ anh đang nói cái gì.

"Đúng, công chứng kết hôn, như vậy rồi mà cô còn chưa thỏa mãn hay sao?" Lê Hiền chế cười nói: "Chẳng lẽ cô còn trông cậy tôi và cô sẽ cùng nhau đi trong nhà thờ, vào giáo đường, mặc lễ phục, bày tiệc mừng?"

Lê Từ Hâm thở dài một hơi, cực kỳ buồn bực và khó chịu, cô hít sâu hai cái, cố đè nén cảm giác nhao nhao ở trong lòng. Không khỏi cười nhạo chính mình, đến lúc này rồi mà cô còn vì mấy câu cười nhạo của anh mà đau lòng sao.

"Tùy anh." Lê Từ Hâm đưa tay lên rồi lại hạ xuống, ánh mắt hoàn toàn không hề nhìn về phía Lê Hiền.

Một tờ hôn thú, quả thực khi đặt lên người của bọn họ là vô cùng thích hợp, không có chút gì cả, không có hứa hẹn, không có hôn lễ, không có chiếc nhẫn, thậm chí không có yêu.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 7.2

Editor: SunniePham

Từ đầu tới cuối Lê Từ Hâm cũng không hiểu rốt cuộc là mình thiếu Lê Hiền cái gì, chỉ là cô hiểu rõ, muốn giữ lại được món đồ duy nhất của ông nội thì

cho dù là cách gì cô cũng làm được, đỡ phải để cho mọi người hao tâm tổn sức.

"Chẳng qua thì chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa mà thôi, cô cũng nên tự lượng sức mình, đừng có suy nghĩ cái gì lung tung, cũng không cần vọng tưởng tôi sẽ để ý tới cô. Cô không có quyền lợi quản chuyện riêng tư của tôi, và dĩ nhiên tôi cũng sẽ không có quyền lợi quản chuyện riêng của cô."

Lê Hiền vuốt tay, lời nói vô cùng nhẹ nhàng.

Lê Từ Hâm lạnh nhạt gật đầu một cái, đương nhiên là cô không có suy nghĩ nhiều, "Vậy sao? Vậy thì tốt, tôi hiểu rồi, di chúc của ông nội muốn chúng ta ở chung nữa năm trở lên, điều này anh không cần phải lo lắng, anh vốn dĩ là ở trong nhà này, tôi cũng ở nhờ nhà họ Lê, vậy cũng coi như là ở chung rồi."

Lê Hiền hơi kinh ngạc với khi Lê Từ Hâm lại có thái độ như vậy với anh, trong lòng anh có loại cảm giác bức bối không nói ra được.

"Ha ha, quả nhiên là người rất thức thời. Mục đích đạt được, bây giờ lại bày ra sắc mặt này với tôi rồi sao!" Lê Hiền vẫn nhin không được mà lên tiếng châm chọc.

"Mặc kệ anh nói thế nào, hay là anh cảm thấy sao đi nữa, thì mọi chuyện cứ như vậy đi." Lê Từ Hâm đứng dậy, đi về phòng của mình.

Lê Hiền có chút nóng nảy mà đá một chân tới chỗ Lê Từ Hâm vừa ngồi, người phụ nữ này, luôn dễ dàng thay đổi cảm xúc của anh.

Lê Hiền xoay người đi ra cửa, cảm thấy có lẽ mình không nhìn thấy cô ta thì tâm trạng sẽ tốt hơn.

"Sau vậy? Bây giờ cậu đã là đàn ông có vợ rồi, sao lại có thể tùy hứng mà chạy tới chỗ này chứ?" Liêu Gia Kỳ cố nén cười, đưa tay vỗ vỗ bả vai của Lê Hiền.

Lê Hiền không nhin được mà ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái, sau đó thì đẩy tay của anh ra.

Lý Tường Vi vẫy vẫy tay, nói với Liêu Gia Kỳ: "Cậu ấy đúng là đàn ông đã có vợ nhưng vẫn chạy loạn đi chơi bời, mấy tháng nay đều ở bên ngoài lâu lóng không chơi bời có thèm về nhà đâu. Xin hỏi Lê Hiền tiên sinh, bộ Lê phu nhân không có một tí oán trách nào với ngài hay sao?"

Lê Hiền nhú mày, ly rượu trong tay "bịch" một tiếng được anh đặt trên bàn, "Hai người các cậu. Có phải là quá nhiều lời rồi không!"

Kể từ hôm anh và Lê Từ Hâm làm thủ tục đăng ký kết hôn xong. Sau đó anh tức giận mà bỏ đi, liên tiếp mấy tháng nay cũng không có bước qua cửa chính nữa bước.

Lê Hiền cũng không biết đến tột cùng là mình đang âm ỉ cái gì, thật ra thì cũng không cần liên tiếp bày ra dáng vẻ không muốn về nhà. Rõ ràng là người phụ nữ kia đã sớm thỏa thuận với anh, cả hai sẽ không can thiệp vào cuộc sống của đối phương.

Cũng đã lâu vậy rồi không biết là cuộc sống ở nhà của Lê Từ Hâm trôi qua thế nào. Trong đầu anh chợt hiện lên một ý tưởng, sau đó ngay lập tức Lê Hiền không khỏi giật mình trong lòng, thầm cười nhạo ý tưởng ngu xuẩn của chính mình.

Nhìn thấy Lê Hiền đứng dậy, Liêu Gia Kỳ và Lý Tường Vi liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau hỏi: "Cậu muốn đi đâu?"

Lê Hiền có chút phiền não, cào cào tóc của mình: "Về nhà."

"Ồ, lương tâm trời đất rồi sao, dĩ●n☆đ●àn●lê☆q●uýđ●ôn về nhà bởi vợ mình à?" Lý Tường Vi không nhin được mà chế nhạo anh một câu, quả nhiên ngay lập tức anh liền nhận được một ánh mắt xem thường của Lê Hiền.

Anh còn muốn mở miệng nói thêm cái gì nữa nhưng lại bị Liêu Gia Kỳ kéo lại: "Thôi, cậu mau trở về xem một chút đi, cho dù cậu không nghĩ tới cảm nghĩ của vợ cậu, nhưng cũng nên về nói với cha mẹ một tiếng. Nếu không họ sẽ rất lo lắng."

Lý Tường Vi bĩu môi, nhìn bóng lưng của Lê Hiền rời đi. Cuối cùng vẫn nhin không được mà cười phá lên.

"Liêu Gia Kỳ, cậu xem Lê đại thiếu gia lần này có tính làm thật hay không?" Anh bĩu môi, dùng cầm chỉ chỉ ly rượu trên bàn, "Cậu ấy ngay cả rượu cũng còn chưa uống xong thì đã bỏ đi, có cần gấp gáp tới vậy không?"

Liêu Gia Kỳ lắc đầu một cái, "Thôi đi, cậu cũng nên suy nghĩ thật tốt vấn đề của mình đi. Còn Lê Hiền gì nữa." Với cái loại tính cách chán ghét của anh, hi vọng là sẽ không xuất hiện sai lầm gì quá lớn.

"Tiểu Hiền rốt cuộc đã chạy đi đâu! Cũng hơn ba tháng rồi, một lần cũng không thèm trở về." Dáng vẻ của Tạ Tú Quyên lo lắng, len lén liếc Lê Từ Hâm đang ngăn người ngồi ở bên cạnh, nhìn chằm chằm vào TV.

Thật ra thì căn bản bà không phải là đang lo lắng cho an toàn hoặc là vấn đề khác của Lê Hiền. Từ nhỏ Lê Hiền đã được nuôi dưỡng ở nước ngoài, trời sanh tính cũng thuộc về loại phóng khoáng không kềm chế được, nhưng khi có chuyện lớn thì cũng rất biết chừng mực. dĩ●n☆đ●àn●lê☆q●uýđ●ôn Cho nên bà và chồng bà cũng không quản gì, mặc dù Lê Hiền rất thích chơi đùa, nhưng ở khắp thì đều biết gò bó mình rất tốt về mọi mặt. Vì vậy cho dù anh ở bên ngoài mấy tháng, thậm chí là hơn nửa năm không về nhà, thì đó cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là. Lần này thì không hề giống nhau, không biết là Lê Từ Hâm sẽ có suy nghĩ gì khác hay không.

"Đi à, đi không cần quá lo lắng, Lê Hiền sẽ không có chuyện gì đâu, anh ấy luôn luôn như thế mà, không phải sao?" Lê Từ Hâm cười thân nhiên.

Đối với Lê Hiền, cô còn có thể có hy vọng xa vời gì đây? Không về nhà cũng tốt, rất nhanh sẽ qua nửa năm, lúc đó cô sẽ có thể chân chính mà buông tay.

"Từ Hâm Thật ra thì nói đi nói lại, nhà họ Lê phải xin lỗi con." Tạ Tú Quyên kéo tay Lê Từ Hâm, không nhận được mà thờ dài một tiếng, cũng chỉ là ở chung có mấy tháng, nhưng bà lại rất dịu dàng và quan tâm săn sóc Lê Từ Hâm. Nói thật, nếu như so với việc Lê Hiền ở bên ngoài trêu chọc những người phụ nữ không đứng đắn kia thì bà lại thích Lê Từ Hâm hơn, cô là một người con dâu vừa đáng yêu lại dịu dàng.

"Đến cuối cùng thì đi cũng không hiểu, tại sao ông nội của Lê Hiền cứ nhất định phải ép hai đứa ở chung một chỗ." Trong mắt Tạ Tú Quyên tràn đầy sự dịu dàng, vỗ vỗ mu bàn tay của Lê Từ Hâm.

Lê Từ Hâm lắc đầu một cái: "Đi không cần nói như vậy, tất cả. vẫn là nên nghe theo Lê Hiền, chờ đến đúng lúc, con."

"Phu nhân, tiểu thư Từ Hâm, thiếu gia đã trở về." Không đợi Lê Từ Hâm nói xong, thì chú Trương đã đi vào thông báo trên mặt đều hiện lên nét cười.

"Lê Hiền. trở về?" Lê Từ Hâm theo bản năng mà quay mặt đi, ngó về phía cửa, Lê Hiền đang bỏ tay vào trong túi quần, chậm rãi đi từ bên ngoài vào.

"Tiểu Hiền, cuối cùng con cũng chịu trở về!" Tạ Tú Quyên vội vàng đứng lên, đi tới kéo con trai của mình.

Lê Từ Hâm vẫn ngồi ở ghế sa lon như cũ, không có động tĩnh gì quá lớn, chậm rãi xoay mặt về chỗ cũ, không muốn tiếp tục nhìn Lê Hiền.

Lê Hiền không khỏi nhủ mảy mai, bước hai bước tới trước mặt Lê Từ Hâm: "Sao vậy. Nhìn thấy tôi trở về, cô không hài lòng sao?"

Lê Từ Hâm nhìn anh, thoáng sùng sốt một chút, rồi nói: "Không có cái gì mà hài lòng hay không hài lòng. Dù sao thì anh có mặt ở đây hay không, chẳng phải đều giống nhau sao?"

"Đây chính là thái độ cô đối với chồng của mình sao? Hả?" Lê Hiền khom lưng xuống, gương mặt kề sát vào mặt của Lê Từ Hâm.

Lê Từ Hâm dừng lại trong chốc lát, sao đó thì xoay mặt đi chỗ khác: "Chồng? Tại sao tôi cảm thấy. từ này nói ra từ trong miệng của anh có chút buồn cười."

"Buồn cười?" Lê Hiền thật sự không ngờ tới, vừa mới về nhà thì đã nhìn thấy dáng vẻ lạnh lẽo của cô. Anh đưa tay nắm lấy cằm của cô, xoay mặt cô lại đối diện với mình: "Nhìn tôi."

Lê Từ Hâm không nhận được mà nhủ mảy, ánh mắt nhìn thẳng vào anh, không hề có chút sợ hãi nào.

"Tiểu Hiền, Từ Hâm, đừng như vậy." Tạ Tú Quyên đứng ở một bên, thấy dáng vẻ hai người đối chọi gay gắt với nhau, thì lập tức vội vàng khuyên can: "Tiểu Hiền, con trở lại thì tốt rồi, gần đây cha của con luôn bận rộn chuyện của công ty. Không chừng sẽ bảo còn trợ giúp, chỉ sợ là con sẽ có một đồng lớn chuyện phải giải quyết."

Lê Hiền buông tay đang nắm cằm của Lê Từ Hâm ra, gật đầu với Tú Quyên một cái, đối với mẹ của mình, anh không thể quá bất kính.

Lê Từ Hâm từ trên ghế salon đứng dậy, nói với Tạ Tú Quyên: "Đi, con về phòng trước đây."

"Đợi lát nữa ăn cơm luôn, Từ Hâm, con."

"Dạ không cần đâu, con không đói bụng, đi và Lê Hiền cùng nhau ăn đi." Lê Từ Hâm cố gắng bình phục lại trái tim đang đập loạn trong ngực của mình, xoay người trở về phòng.

Thật là thì cô nhận thức rất tệ, ở dưới tình huống như vậy, nhìn thấy Lê Hiền đã lâu không gặp, vậy mà cô còn khản trương đến vậy, chồng gì? đi●n☆đ●ànle☆q●ủyđ●ôn Cô cảm thấy thật sự rất buồn cười, đặc biệt là từ trong miệng Lê Hiền nghe được từ đó, thật sự là rất buồn cười.

Ngồi ở bên giường, Lê Từ Hâm lắc đầu, cố gắng thu lại suy nghĩ của mình, hình như là kể từ lúc cô bắt đầu vào ở trong nhà họ Lê, thì cô luôn thích ngẩng người, suy nghĩ lung tung. Mà tình huống thì càng ngày càng nghiêm trọng.

"Lạch cạch" một tiếng, đó là âm thanh của khóa cửa. Lê Từ Hâm đưa lưng về phía cửa thân thể không nhận được mà trở nên cứng ngắc, là ai? Lê Hiền sao?

"Sợ tôi đi vào tới vậy sao?" Âm thanh bất cần đời vang lên trong phòng, sau đó là tiếng đóng cửa lại, Lê Hiền đóng cửa lại rồi.

Lê Từ Hâm xoay người lại nhìn anh.

Nhìn thấy gương mặt của cô tràn đầy cảnh giác, trong lòng Lê Hiền càng thêm không vui.

"Không phải là cô muốn gặp tôi sao? Bây giờ tôi đã xuất hiện trước mặt cô rồi, cô cùng đừng quên quan hệ bây giờ của chúng ta." Lê Hiền cười lạnh một tiếng, đưa tay sờ lên gương mặt trắng nõn trơn mềm của Lê Từ Hâm.

Lê Từ Hâm bị động tác của anh làm cho cả người trở nên cứng ngắt, bắt đầu đứng ngồi không yên.

"Anh đã nói, chúng ta sẽ không quá nhiều cuộc sống của mỗi người!" Lê Từ Hâm không thoát được bàn tay của anh, cho nên chỉ có thể trầm giọng nhắc nhở.

"Đúng, tôi nói rồi, chúng ta không quá nhiều cuộc sống riêng của mỗi người, cho nên. bây giờ tôi muốn thế nào, thì cô không có quyền lợi nói không, không phải sao?"

Người này không hề phân biệt rõ đúng sai! Lê Từ Hâm mở to hai mắt, cuối cùng xoay đầu đi, không muốn cho Lê Hiền đụng vào.

Sao vậy, không muốn cho anh đụng vào sao? Lê Hiền hừ một tiếng, nhanh chóng cúi đầu, ngậm lấy đôi môi mềm mại khéo léo của cô.

"Ừm." Lê Từ Hâm hoàn toàn không nghĩ tới Lê Hiền sẽ làm như vậy, giằng giằng muốn đẩy anh ra. dĩ●n☆đ●àn●lê☆q●uýđ●ôn Nhưng đôi tay Lê Hiền giữ lấy hai vai của cô thật chặt, sức lực của con gái dĩ nhiên là không làm lại anh, anh hơi dùng lực, đẩy cô ngã xuống giường.

HẾT CHƯƠNG 7

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chương 8.1

Editor: SunniePham

"Ừm. ĐỂ." Mặc dù Lê Từ Hâm biết mình đánh không lại anh, nhưng lại vẫn ra sức phản kháng như cũ, cuối cùng cũng tìm được cơ hội, hàm răng của cô dùng sức hung hăng cắn mạnh vào môi dưới của Lê Hiền một cái.

Chỗ thịt non yếu ớt ở môi của Lê Hiền bị cô hung hăng cắn mạnh, làm tổn thương vào bên trong, vì vậy anh tự nhiên cũng sẽ buông lỏng cô ra đồng thời cũng che miệng lại, trong mắt tràn đầy lửa giận mà nói: "Cô làm cái gì vậy!"

"Tôi đang làm gì, ngược lại tôi muốn hỏi anh... rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Không phải là anh chán ghét và hận tôi sao? Tại sao còn nhiều lần làm ra chuyện như vậy đối với tôi? Lần đó bị hạ thuốc tôi không tính, nhưng lần đầu tiên ở trong quán bar anh nhục nhã tôi thì coi là cái gì? Lần này lại coi là cái gì?" d,đ.l,q,đ Lê Từ Hâm cũng bị hành động không giải thích được của anh chọc giận, cô cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu nổi Lê Hiền rồi, người đàn ông như vậy một đến cuối thì muốn cô phải làm sao?

Lê Hiền hít sâu một hơi, nhưng không nhanh giải thích với cô, bởi vì ngay cả anh mình cũng cảm thấy khó mà giải thích được hành động đột ngột vừa rồi của chính mình.

Anh không quen nhìn cô đối với mình lạnh nhạt như vậy, cô treu tức anh cũng chỉ là vì tiền của anh thôi, thế nào, bây giờ anh chỉ mới đụng vào thì cô đã không chịu rồi sao?

"Không phải chuyện gì cũng đã làm rồi sao? Cô còn giả trong sạch làm gì nữa, chẳng lẽ cô không nhớ chuyện ân ái của hai chúng ta sao? Không phải là cô cũng rất thoải mái sao? Còn cố gắng giả mù sa mưa làm cái gì, cô hay tôi tình nguyện thì có cái gì không tốt?" Lê Hiền lau đôi môi của mình, cảm thấy mùi máu tươi nhẹ tràn ra ở trong miệng.

"Cút ra ngoài!" Giương mặt Lê Từ Hâm đỏ lên, rống lớn với anh, một người đàn ông như vậy, đến cuối cùng còn phải tổn thương cô bao nhiêu lần nữa mới bằng lòng đây?

Lê Hiền hung hăng trừng mắt nhìn cô, sau đó xoay người đi khỏi, lúc đi ra còn không quên dùng sức đóng cửa thật mạnh.

Lê Từ Hâm ngồi ở chỗ đó, hít sâu vài cái để điều chỉnh lại hô hấp của mình, càng không ngừng tự nói với mình, nhẫn nại là tốt rồi, chỉ còn vài tháng thôi. Đúng vậy, mấy tháng nữa là tốt rồi, lúc đó cô có thể lập tức rời khỏi nơi này, rời khỏi anh.

Sau khi hai người trải qua đêm hôm đó thì cả hai khi đối diện với nhau càng thêm chán ghét, quan hệ của hai người thời cũng trở nên kém vô cùng.

Thái độ của Lê Từ Hâm là thờ ơ, ít nhất bên ngoài mặt là như thế. Còn Lê Hiền, sau khoảng thời gian trở về nhà thì sau đó đều bị Lê Diệu Hoa kéo tới công ty vội trước vội sau, đương nhiên là do ông cố ý muốn để cho anh tiếp quản.

Cũng chính vì vậy mà Lê Hiền và Lê Từ Hâm cũng ít có cơ hội có thể chạm mặt nhau.

Lê Hiền đang quen thuộc mọi mặt trong công ty, d,đ.l,q,đ nhưng lại có một điều làm cho anh nghĩ không thông được, đó chính là cha anh đến nay vẫn không để cho anh tiếp xúc các vấn đề liên quan đến tài chính của công ty.

Đây rốt cuộc là tại sao? Vấn đề tài chính đối với mỗi công ty mà nói thì nó là một việc rất quan trọng, tại sao cha của anh cho đến bây giờ chưa từng nói với anh về vấn đề này? Có phải là bên trong xảy ra vấn đề gì hay không?

Lê Hiền nghĩ đến điều này, cuối cùng cũng vẫn nhìn không được đưa tay cầm điện thoại được đặt bên cạnh lên, trực tiếp bấm vào số nội bộ: "Bí thư Ngô, giúp tôi nói điện thoại với phó tổng Vụ."

Vì Lê Hiền bước vào công ty với thân phận tổng giám đốc, nhưng trong lòng tất cả mọi điều biết rõ thân phận của Lê Hiền. Cũng hiểu rõ sau này anh nhất định sẽ là ông chủ của họ, cho nên phần lớn không ai dám thờ ơ với anh.

Phó tổng giám đốc Vụ bây giờ chính là cấp dưới của anh, ông cũng đang cẩn thận từng li từng tí làm việc cho Lê Hiền.

"Xin hỏi, tổng giám đốc có gì muốn dặn dò sao?" Ông lễ phép hỏi, dĩ nhiên là ông cũng làm việc đúng chừng mực không xu nịnh gì hết.

"Tôi muốn biết tình hình tài chính của công ty. Ông có thể đưa cho tôi xem được không?" Thân phận của anh là tổng giám đốc, cho nên muốn tìm hiểu tình hình tài chính của công ty cũng không có gì là không ổn.

Phó tổng giám đốc Vụ hơi do dự một chút, nhưng cuối cùng cũng đáp lại một tiếng.

Rất nhanh sau đó trên tay Lê Hiền là một chồng hồ sơ về tình hình tài chính của công ty trong thời gian gần đây.

"Không còn chuyện gì nữa, ông có thể ra ngoài được rồi." Lê Hiền nhận được những tài liệu này thì lập tức ngồi tìm hiểu kể cả đầu cũng không thêm ngẩng lên, d.đ.l.q.đ đồng thời còn đưa phát tay với phó tổng Vụ ý bảo ông ra ngoài. Phó tổng Vụ có chút lo lắng muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng thì xoay người đi ra ngoài.

Lê Hiền cầm trong tay bảng báo cáo về tình trạng tài chính và rất nhiều tư liệu liên quan tới vấn đề tài chính, càng xem thì sắc mặt của anh càng đen lại, trong lòng có một dự cảm xấu. Nếu theo như những gì ghi trong đây thì tiền vốn của công ty đã sớm không đủ rồi!

Mà trong sổ kế toán gần đây lại có một khoảng tiền lớn, không thể không nghi ngờ số tiền kia là ở chỗ nào ra, bởi vì công ty rơi vào tình huống khẩn cấp trong một khoảng thời gian dài như vậy thì làm sao có thể đẻ ra được lợi nhuận? Con số không không phải là nhỏ, cũng không thể nào vậy mượn được, nếu có thể vậy mượn thì đã sớm vay rồi, căn bản không cần chờ tới bây giờ.

Ngồi đoán mò cũng không có ý nghĩa gì, trong lòng Lê Hiền biết rõ bây giờ hỏi cấp dưới của mình cũng không được gì, cho nên anh trực tiếp đi hỏi cha của mình mới là biện pháp tốt nhất.

"Cha! Cha nói cho con biết, chuyện này là như thế nào?" Cuối cùng Lê Hiền cũng gọi cho Lê Diệu Hoa, mò đầu cái gì cũng không hỏi, chỉ hỏi một câu không rõ ràng.

Lê Diệu Hoa ngăn người, đầu tiên là có chút phản ứng không kịp, nhưng rất nhanh sau đó thì ông hỏi lại: "Con. Có phải muốn hỏi về vấn đề tài chính của công ty hay không?"

Trước đó phó tổng giám đốc Vụ đã gọi điện xin phép về chuyện Lê Hiền muốn coi vấn đề tài chính của công ty. Ông đã mở miệng đồng ý, thì coi như chuyện của nó và Lê Tử Hâm đã xong rồi.

"Đúng vậy. Cha mau nói rõ ràng với con đi." Trong lòng Lê Hiền vừa buồn bực vừa nóng nảy, trong lòng lo lắng không ngừng nóng tay cũng không ngừng rõ trên mặt bàn.

"Chuyện như con đã thấy, chắc con cũng đoán ra rồi phải không. Vấn đề khoảng tiền vốn cần thiết cho công ty này là từ đâu tới, chính là ban đầu cha đi tìm Tử Hâm, bảo nó nhất định phải kết hôn với con. d.đ.l.q.đ Sau đó thấy được phần di sản của ông nội, nếu không lấy phần di sản này thì công ty nhất định sẽ lâm vào tình trạng vô cùng khó khăn

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 8.2

Editor: SunniePham

"Đợi chút. Cha." Lê Hiền hít thở không được, nghe được lời Lê Diệu Hoa nói như vậy, trong lòng anh lại có vô số buồn phiền, không biết nên làm như thế nào mới phải: "Ý của cha là ban đầu Lê Tử Hâm tới nhà ở. Đầu là của chủ ý của cha sao?"

Lê Diệu Hoa ở đầu điện thoại kia im lặng một lúc rồi lại nói tiếp: "Không chỉ như vậy, còn lần cho hai đứa làm giả hóa thật nữa."

"Ý của cha là. . . . người bỏ thuốc chính là cha?" Lê Hiền chỉ cảm thấy đầu óc trở nên ong ong, tất cả mọi chuyện đều được vạch trần, anh nên đối mặt như thế nào đây? Đáng chết, cho tới bây giờ anh đang làm cái gì vậy? Anh nhớ rõ Lê Tử Hâm đã từng không chỉ một lần nói với anh, hi vọng anh tin tưởng cô, mà anh đều làm cái gì?

Lê Diệu Hoa ở bên kia vẫn im lặng.

Lê Hiền có chút tức giận: "Sao mọi người có thể làm như vậy? Tất cả chuyện đều đổ lên đầu Tử Hâm? Mọi người có nghĩ tới cảm giác của cô ấy hay không? Đáng chết! Vậy mà lâu nay anh vẫn đối xử với cô."

Với món nợ kéch xù của công ty, hiển nhiên cho dù là Lê Tử Hâm có trợ giúp nhà họ Lê lấy được 80% tài sản thì cô cũng không chiếm được bao nhiêu, anh dĩ nhiên đến bây giờ vẫn còn hiểu lầm cô tất cả đều là vì tiền, vì di sản.

"Cho nên. Cha và mẹ vẫn luôn cố gắng đang nhắc nhở con. bảo con đối xử với Tử Hâm tốt một chút." Lê Diệu Hoa có chút lấp ba lấp bấp trả lời.

"Ý định của hai người cũng khá tốt nhĩ! Tại sao mọi chuyện đều không nói cho con biết?" Gạt anh, để cho giữa bọn họ tạo thành hiểu lầm như vậy, đáng giá không?

"Cho dù cha và mẹ nói rồi, cũng chỉ sợ con sẽ không vì công ty mà sống chết cũng không chịu kết hôn với Lê Tử Hâm? Con sẽ không đồng ý để cho một người như vậy giúp đỡ có phải không?" Tính tình của con trai ông hiểu rất rõ, Lê Diệu Hoa nói một câu lập tức đánh trúng vào tử huyệt của Lê Hiền.

Đúng là lời của cha anh nói không sai, Lê Hiền cũng không còn biện pháp gì để phản bác lại nữa. Đột nhiên trong lòng anh có một loại cảm giác không nói nên lời, trừ việc đối với Lê Tử Hâm có điều áy náy thì còn lại chỉ có vui mừng.

Thì ra cô thật sự không phải vì tiền, cũng không phải là một người phụ nữ có thủ đoạn, cô thậm chí là vì nhà họ Lê, vì mình công ty, để mặc cho anh hiểu lầm như vậy.

Anh thật sự là quá ngu ngốc rồi! Lê Hiền giờ phút này hận không thể nhanh chóng được nhìn thấy Lê Tử Hâm, cái đồ đàn đó cho tới bây giờ đều thừa nhận tất cả mọi thứ. Để bản thân chịu nhiều uất ức như vậy, vậy mà còn có thể chịu đựng lâu tới như vậy.

Thời gian nửa năm, thật ra thì nói dài cũng không phải là dài, đếm từng ngày từng ngày cũng rất mau trôi qua. Đúng vậy, nửa năm coi là cái gì, trước đó có một khoảng thời gian dài, không phải cô cũng trải qua được sao?

Ngồi ở trên giường, nhìn đồng hồ mình đã thu dọn xong, cả căn phòng cũng có vẻ trở nên trống trải, mùi vị cô đơn thật sự quá nặng nề, làm cho trong lòng của cô cũng không được vui vẻ gì. Kéo theo vali, Lê Tử Hâm đẩy cửa đi ra.

Tạ Tú Quyên đứng ở giữa phòng khách, nhìn Lê Tử Hâm kéo vali chậm rãi đi ra, trong lòng của bà có chút không đành lòng, tiến lên ôm lấy cô bé trước mặt, "Ai. Tử Hâm, con thật sự phải đi sao? Không nói cho Lê Hiền biết một tiếng à?"

Lê Tử Hâm lắc đầu: "Không cần đâu dì, con có đi hay không. thì đối với anh ta mà nói, cũng không là vấn đề quan trọng, ngược lại hai người, đi và chú đều nên chú ý đến sức khỏe, sau này con. . . . Vẫn còn muốn gặp lại hai người."

"Tử Hâm, chúng ta đã ở chung với nhau lâu như vậy rồi, còn đừng quá khác sáo với dì và chú. Dì có thể nghe con gọi một tiếng mẹ được không?"

Lê Tử Hâm có chút kinh ngạc mà nhìn về tạ Tú Quyên, trong lòng có chút do dự.

"Yên tâm, dì không phải muốn con dùng thân phận con dâu gọi dì một tiếng mẹ. Đồng ý với dì sau này coi như. Coi như con và tiểu Hiền thật sự không có duyên phận, cũng không thể quên nhà họ Lê, coi như. Coi như con là con gái nuôi, con được ông nội nhận nuôi, sao có thể nói không muốn qua lại với nhà họ Lê được chứ?"

Nghe Tạ Tú Quyên nói như vậy Lê Tử Hâm vẫn là nhin không mà cặp mắt đỏ lên, nghĩ tới rất nhiều chuyện ở nhà họ Lê, ông nội, Lê Hiền, chỗ này có rất nhiều kỷ niệm với cô? Bây giờ cô lại cố nỗ lực, muốn làm cho nó trở nên xa lạ với chính mình.

"Mẹ. mẹ cứ yên tâm, con nhất định sẽ không quên nhà họ Lê." Lê Tử Hâm ngắt đầu, nhìn xung quanh một cái, hình như là muốn để tất cả ở trong lòng, không muốn quên.

"Được, như vậy thì con phải nhớ nhà họ Lê vĩnh viễn là nhà của con. Nếu như con có khó khăn gì thì nhất định phải gọi điện thoại về, một mình con ở bên ngoài cũng không dễ dàng gì, tiểu Hiền cũng ở nước ngoài nhiều năm. chú và dì đều hiểu rất rõ."

"Đúng rồi, cái này, xin dì giúp con giao cho Lê Hiền, cảm ơn mọi người lâu nay đã chăm sóc con. Cho dù Lê Hiền có thành kiến thế nào đi nữa thì con cũng cảm ơn anh ấy."

Lê Hiền vừa nói chuyện điện thoại xong với cha của anh thì lập tức lái xe, vợ vã trở về nhà, trên đường suýt chút nữa là đã vượt đèn đỏ mấy lần, vừa xuống xe thì lập tức chạy vào phòng.

"Mẹ, Tử Hâm đâu?" Lê Hiền nhìn thấy mẹ mình đang ngồi một mình ở ghế salon, anh nhíu mày lại hỏi.

"Tử Hâm." Tạ Tú Quyên giương mắt nhìn con trai mình một chút, không biết tại sao nó lại hỏi như vậy

"Cô ấy không có ở nhà sao?" Trong lòng Lê Hiền cảm thấy có chút kỳ lạ, nhìn phản ứng của mẹ, thì trong lòng lại có một loại cảm giác không hiểu và lo lắng ập vào.

Tạ Tú Quyên lắc đầu một cái.

"Vậy cô ấy đâu?" Lê Hiền không chịu nổi cách thức trả lời chậm như rùa bò của mẹ anh, cho nên vội vàng hỏi tiếp: "Con có chuyện rất quan trọng muốn nói với cô ấy!"

"Canada."

Lê Hiền nhất thời cho rằng lỗi tại mình có vấn đề, nghe lầm lời nói. "Mẹ nói cái gì con nghe không rõ?."

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 8.3

Editor: SunniePham

"Chính giờ sáng nay Từ Hâm đã ngồi máy bay đi Canada rồi." Tạ Tú Quyên thở dài một tiếng. "Từ Hâm đã đi rồi, con bé đã sớm nói chuyện với cha mẹ. Cả cha và mẹ đều đã đồng ý, khoảng thời gian trước con bé đã hoàn thành xong việc học đại học, số di sản của ông nội con để lại nó nói không cần nhiều, cái gì cũng để lại cho con, chỉ xin một chút tiền để có thể làm ra nước ngoài học mấy năm là tốt rồi. Mẹ cũng không biết tại sao nó lại vội vã tới như vậy nữa. Lúc đầu mẹ và cha cũng có khuyên nó nhưng."

Đi rồi. Lê Từ Hâm đi nước ngoài? Từ lúc Lê Hiền từ công ty về đến trong nhà, trong đầu vẫn căng thẳng như cây cung đến cuối cũng không thư giãn được, lập tức ngồi ở trên ghế sa lon, ngẩng đầu lên, bây giờ anh cũng không biết phải làm sao nữa, máy bay bay vào buổi sáng, bây giờ nếu muốn đuổi theo cũng không còn kịp nữa rồi.

Tạ Tú Quyên xoay mặt ngược đầu nhìn Lê Hiền, anh đang nhắm nghiền hai mắt lại, yết hầu di chuyển lên xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì. Bà vẫn chỉ có thể thờ dài như cũ: "Con đó. Tại sao đến khi mất đi mới biết người khác mới tốt đây?"

Đúng vậy, tại sao vậy? Tại sao nhất định phải chờ mất đi, mới có thể hiểu được. Lê Từ Hâm đã từng không chỉ một lần để cho anh tin tưởng cô, nhưng mà anh lại còn cố chấp như vậy, bây giờ quay đầu suy nghĩ một chút, cho dù là cô vì tiền thì sao? Cô vì tiền, nhưng cũng không có nghĩa là thật sự là không yêu mình, mình tới bây giờ vẫn luôn kiên trì, đến cuối cùng thì được gì?

Tạ Tú Quyên khẽ cười, đưa tay sờ đầu con trai: "Con trai ngốc, bây giờ con không đuổi kịp nó là trừ khi con không muốn đoạt con bé trở về, nếu không phải như vậy thì... con đi tìm con bé đó đi."

Lê Hiền nghe tạ Tú Quyên lời nói như vậy thì một lần nữa ngồi thẳng người, Tạ Tú Quyên đưa cho anh một bức thư, là thứ trước khi Lê Từ Hâm đi đã dặn bà giao lại cho Lê Hiền.

Lê Hiền nhận lấy bức thư không kịp chờ đợi liền mở ra xem.

Lê Hiền:

Thấy chữ như thấy người, đối với anh, tôi cũng không muốn nói quá nhiều. Tôi chỉ có vài điều hi vọng anh biết. Một, tôi làm tất cả cũng chỉ vì anh, vì nhà họ Lê, có lẽ cũng có chút lòng riêng nhỏ nhoi đi, dĩ nhiên, tôi làm như vậy cũng chỉ hy vọng anh hiểu rõ tấm lòng của tôi, cũng không nghĩ ở trước mặt anh mà tranh công, hoặc là giả bộ làm người tốt, hi vọng anh không cần hiểu lầm, tôi đã quyết định rồi đi, những thứ này căn bản không có nghĩ gì; Hai, tôi đồng thời hi vọng anh sau khi biết rõ mọi chuyện thì đừng có trách tôi, cũng không cần trách chú Lê và dì Tạ, anh hãy thản nhiên tiếp nhận phần di sản này đi, tôi cũng đã cầm lấy số tiền thuộc về mình rồi. Ba, chúc phúc cho anh, hy vọng sau này. Có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình, tôi đi rồi chắc cũng sẽ không gặp lại, nếu như có gặp lại, hoặc một ngày nào đó anh cảm thấy áy náy thì cũng không cần tới tìm tôi, tôi sẽ hiểu rõ; bốn, trong thư có kèm theo một món khác, anh nhìn sẽ hiểu, giấy thỏa thuận li hôn, tôi đã ký, vốn dĩ chúng ta đã dùng một trang giấy để chứng minh hôn nhân của chúng ta, nhưng hôm nay, lại dùng một trang giấy để kết thúc tất cả.

Lê Hiền nắm chặt tấm giấy thỏa thuận ly hôn của Lê Từ Hâm đã ký ở trong tay, trong lòng trở nên nặng trĩu, tại sao cô lại có thể dễ dàng rời khỏi anh như vậy! Cái gì gọi là đã sớm hiểu tâm ý của anh, cái gì gọi là nhìn thấu? Cô căn bản cái gì cũng đều không hiểu rõ ràng, anh cái gì cũng chưa nói với cô, cô làm sao mà hiểu được chứ?

Lại thêm một lễ Noel nữa đã tới, người từ trước đến nay luôn sợ lạnh như Lê Từ Hâm luôn phải mặc áo thật dày để đi ra ngoài đường. Bây giờ cô lại do dự, bạn cùng phòng với cô đã sớm bị người bạn trai nước ngoài kia mang đi ra ngoài ăn bữa tiệc lớn rồi, bây giờ chỉ còn lại một mình cô cô đơn thật sự cũng không thú vị gì. Cuối cùng cô quyết định sau đi tới quảng trường dạo một vòng, nhìn cây thông Noel và pháo hoa một chút, cảm nhận không khí ngày lễ.

Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, cuối cùng lúc chuẩn bị đi ra khỏi nhà thì chợt chỉ nghe thấy ngoài truyền tới tiếng gõ cửa.

Vào lúc này còn có ai tới chứ? Mặc dù cảm thấy kỳ lạ nhưng Lê Từ Hâm vẫn đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, người đứng bên ngoài Lê Từ Hâm hoàn toàn không biết, là một cậu bé mắt vàng tóc xanh, cầm trong tay một nhánh hoa hồng đỏ tươi, mặt dù thiếu một chiếc răng cửa nhưng vẫn cười toe tóa với cô.

"Mer-ry Christ-mas! I love you!" Cậu bé đưa hoa hồng tới trước mặt của Lê Từ Hâm, mồm miệng nói chuyện không rõ lắm. Nhưng đơn giản hai câu, cô vẫn có thể nghe hiểu, chỉ giây ngốc nhận lấy bông hồng cậu bé đưa tới, Lê Từ Hâm vừa định mở miệng hỏi một chút thì cậu bé đó đã bỏ chạy.

Cô lắc đầu một cái, vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ, thế nhưng cậu bé đó thật sự là rất đáng yêu, chắc hẳn cũng không có ác ý gì. Cô không để ý nhiều lắm, dù sao vốn chuẩn bị phải ra khỏi cửa, cho nên cứ thế mà xoay người lại đóng cửa rồi đi.

Đi chưa được mấy bước, thì không biết từ chỗ nào có một đứa bé vọt tới, so với đứa bé mới vừa rồi thì hình như lớn tuổi hơn một chút, đứa bé này cũng cầm hoa hồng đi tới trước mặt cô.

"Mer-ry Christ-mas! I love you!" Vẫn là hai câu này.

Lê Từ Hâm không thể làm gì hơn đành nhận lấy bông hồng của cậu bé đó, tiếp tục đi bộ không được mấy bước thì cách đó không xa lại có một cậu bé người Châu Á chạy tới, trong tay vẫn cầm một bông hồng như cũ.

Thế là dọc theo đường đi Lê Từ Hâm bị vô số cậu bé cầm hoa hồng đỏ tươi quấy rầy, trong lúc vô tình cô hình như là bị những đứa bé này dẫn đường đi tới một chỗ yên lặng, trong lòng cô thâm cảnh giác, không biết là ai đã làm ra chuyện như thế này.

Là người nào theo đuổi sao? Lê Từ Hâm khẽ nhủ mày, nghĩ đến mình ở trong trường học quả thật cũng có mấy học sinh nam để ý, nhưng lại không biết ai lại làm ra hàng động điên cuồng như vậy.

Bằng không thì ai đó đang đùa dai với cô? Cũng không đúng. Cô âm thầm cười cười, nếu muốn đùa dai thì cũng không cần làm như thế này chứ.

Cuối cùng có một cậu bé chạy về phía cô, đó là một cậu bé tóc đen mắt đen người châu Á, đáng vẻ có chút giống như Lê Hiền lúc nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 8.4

Editor: SunniePham

Trong lòng Lê Từ Hâm giật mình, cậu bé đó cũng đã chạy tới, nhưng lần này lời nói trong miệng cậu bé không còn là câu "Mer-ry Christ-mas! I love you!" nữa. Mà là một câu quốc ngữ đã lâu rồi cô không được nghe thấy tiếng quốc ngữ này.

"Lễ Noel vui vẻ, còn có anh yêu em." Cậu bé nói tới xong mấy lời này khuôn mặt nhỏ bé không nhận được mà trở nên đỏ ửng.

Lê Từ Hâm nhanh tay bắt lấy cậu bé đó lại, không để cho nó bỏ chạy: "Nói với chị rõ ràng, rốt cuộc chuyện này là ai bảo em làm?"

Cậu bé giống như mấy đứa bé vừa rồi muốn chạy trốn như không được nên nhìn có vẻ như hơi nóng nực, muốn thoát khỏi Lê Từ Hâm, nhưng mà một đứa bé làm sao chống lại sức lực của người lớn nổi.

"Là một. em cũng không biết anh ấy là ai, anh ấy chỉ bảo chúng em làm như vậy, dẫn chị tới nơi này là được xong rồi sẽ cho chúng em một chút tiền, những thứ khác. thì cái gì em cũng không biết."

Thì ra là bọn họ được mướn để làm chuyện này, Lê Từ Hâm nhận lấy bông hồng trong tay cậu bé, sau đó thì cậu bé đó chạy trốn nhanh như một làn khói.

"Từ Hâm."

Lê Từ Hâm hít sâu một hơi, siết chặt hoa hồng có gai một trong tay lại, phía sau truyền tới âm thanh có chút không chân thật, cô thật sự không dám quay đầu lại xác nhận.

"Lê Từ Hâm." Người ở phía sau thấy cô không có phản ứng, cho nên bước nhanh đi lên phía trước đứng ở trước mặt cô.

Lê Từ Hâm nhận không được mà nhủ mày lại, khi nhìn thấy người ở phía sau đang nhích lại gần mình thì cô theo bản năng lùi về phía sau.

"Lê Hiền? Sau anh lại... tới đây?"

"Từ Hâm, tôi tới tìm em." Lê Hiền tiến lên một bước, thái độ khó tránh khỏi vẫn còn có chút lúng túng: "Cái đó, hoa em đều nhận được, vậy em có nghe được mấy lời đó không?"

Trái tim Lê Từ Hâm càng đập càng mạnh, từ lúc mà Lê Hiền gọi cô tiếng thứ nhất, không, từ khi bắt đầu thì trong lòng cô như đang đánh trống, không biết là sợ là khấn trương hay là mong đợi?

Hồ hấp của cô có chút gấp rút, nhưng vẫn là cố gắng ổn định lại tinh thần, giả bộ không thêm đề ý nói: "Anh tới Canada, đi và chú có biết không? Ừ... .. Cảm ơn hoa của anh, thời tiết lạnh thật, nếu không có chuyện gì thì tôi về trước đây."

"Từ Hâm đợi chút!" Lê Hiền tiến lên kéo cổ tay của cô.

Lê Từ Hâm quay đầu lại, đưa hoa hồng trong tay nhét vào trong ngực của anh, cuối cùng cũng không kềm được mà sắc mặt trở nên đen lại: "Anh lấy đi."

"Từ Hâm, em vẫn còn giận tôi sao? Tôi... .. Tôi sai rồi... .." Lê Hiền lấp ba lấp bắp nói xin lỗi.

Trong giây lát nghe được Lê Hiền nói xin lỗi với mình, Lê Từ Hâm có chút không phản ứng kịp, sau một lúc lâu cô mới cười nói: "Thì ra anh tới đây là nói với tôi cái này sao, tôi biết rõ lúc anh biết mọi chuyện thì sẽ cảm thấy rất áy náy, chỉ là không có liên quan gì bởi vì tôi thật sự không đề ý. Cho nên anh không cần nói xin lỗi, cũng không hoảng hốt tới vậy, bởi vì nếu như không có anh thì tôi cũng không có cách nào được tới nơi này du học, cho nên... .. Tôi không cảm thấy giận gì cả."

"Từ Hâm, em biết ý của tôi không phải như vậy... .." Lê Hiền vẫn nắm chặt cổ tay Lê Từ Hâm, không muốn cho cô chạy thoát.

"Tôi không biết, tôi cái gì cũng không biết, Lê Hiền van xin anh bỏ qua cho tôi đi! Tôi đã sớm nói rõ trong bức thư kia rồi, tôi không muốn gặp lại anh, cũng không muốn nghe lời của anh nói, tất cả những lời kể tiếp anh đều nói tôi là kẻ lừa gạt, tôi chính là tên lừa gạt, cho nên bây giờ... .. bây giờ anh có ý định muốn tìm tôi hợp tác sao? Lê Hiền, không thể nào, tôi vĩnh viễn sẽ không nghe theo sắp đặt của anh, buông tôi ra!" Cuối cùng Lê Từ Hâm dùng toàn bộ sức lực thoát khỏi tay của Lê Hiền sau đó xoay người bỏ chạy.

Về mặt Lê Hiền có chút chán nản cúi đầu xuống, nhìn thấy bàn tay trống không của mình, trong lòng cũng có chút vắng vẻ.

Dĩ nhiên là Lê Từ Hâm sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh, nhưng anh vẫn luôn cho rằng không gì là không được, vì vậy Lê Hiền khẽ mỉm cười, ngẩng đầu lên hít vào một ít khí lạnh cho đầu óc tỉnh táo lại, không nhanh không chậm đi về phía mục tiêu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương 9.1

Editor: SunniePham

"A? Từ Hâm, cậu không đi chơi sao?" Bạn học Daisy ở cùng phòng với cô cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Lê Từ Hâm nghe lời của cô... chỉ mỉm cười lắc đầu một cái: "Một mình mình thì đi đâu được chứ? Ngược lại là cậu đó, không phải đi hẹn hò với bạn trai sao, sao trở về sớm thế? Bộ không có đi ngắm cảnh đêm à?"

"Cái gì mà cảnh đêm, sau trong đầu cậu toàn nghĩ mấy thứ này vậy... .. A, đúng rồi!" Chợt nhớ tới cái gì đó Daisy vừa cời áo khoác đi, vừa kinh ngạc nói: "Mình vừa nhìn thấy một người rất kỳ lạ ở bên ngoài!"

"Người kỳ lạ?" Lê Từ Hâm bày tỏ muốn tiếp tục nghe cô giải thích.

"Đúng vậy, là một người Châu Á, đừng nói anh ta đang theo đuổi cậu nhé? Mình thấy trong tay anh ta cầm một bó hoa hồng to, ở trước cửa chúng ta đi tới đi lui, có phải là có vấn đề hay không?" Daisy nhủ mày, nói ra lo lắng của mình.

Nghe được Daisy hình dung như thế, Lê Từ Hâm không khỏi nhủ mày, đi tới bên cạnh cửa sổ, thò đầu ra ngoài nhìn thấy đúng là người mình đang suy nghĩ trong đầu.

Trong miệng Lê Hiền phả ra một làn hơi khói, thời tiết rất lạnh, anh không nhận được phải cảm thán như thế, vừa ngẩng đầu lên thì vừa vận chống lại cặp mắt Lê Từ Hâm đang thò đầu ra ngoài cửa sổ, anh cười ngoác ngoác tay với cô, nhưng lại ngoài ý muốn bị cô xem thường.

"Ai vậy?" Daisy tò mò tiến tới hỏi.

Lê Từ Hâm lùi về đầu bậu môi nói: "Anh ta bị bệnh tâm thần, không cần để ý tới anh ta!"

"Bệnh tâm thần?" Daisy không nhìn được mà bật cười: "Nhưng mà áo anh ta mặc được mua ở nước Mĩ đó là áo số lượng có hạn, rất quý đấy! Hơn nữa dáng dấp của anh ta cũng rất đẹp trai. Như vậy mà bệnh tâm thần, còn bệnh rất có tiêu chuẩn."

Lê Từ Hâm hừ lạnh một tiếng, chế nhạo cô gái nhỏ này: "Cần thận Antony thích ăn giấm nhà cậu nghe được mấy câu đó đấy lúc đó sẽ lột da non của cậu! Dám đi khen người đàn ông khác."

"Hừ hừ, anh ấy dám, nếu như anh ấy dám làm vậy với mình thì mình lập tức đi ra ngoài nhặt lấy bó hoa hồng kia." Daisy hừ hừ lỗ mũi, liếc nhìn Lê Từ Hâm một cái.

Lê Từ Hâm không lên tiếng, đứng dậy nói: "Mình về phòng trước đây, cậu muốn nhận thì mau nhận đi, để người đi rồi thì đừng hối hận đó."

"Mình thấy người bên ngoài rất có thể sẽ đứng chờ rất lâu!" Daisy cười khanh khách nói: "Bên ngoài trời rất lạnh đó, năm nay trời trở đông sớm, không biết người ở bên ngoài có bị đông lạnh rồi xảy ra chuyện gì hay không?"

Lê Từ Hâm không nhìn được quay đầu lại trừng mắt nhìn cô: "Daisy, cầu xin cậu đó, không cần học được mấy câu tiếng Trung thì lại ăn nói lung tung. Cái gì xảy ra chuyện không hay, ăn tết lớn." Nói xong thì cô lại khinh người, anh lại không phải là kẻ ngu, chờ mình không được thì sẽ tự nhiên trở về, cũng sẽ không ở chỗ mà chờ thật lâu. Cho dù chờ lâu chút thì lúc cảm thấy lạnh cũng sẽ rời đi, mặt dày hơn chút nữa thì nhiều nhất sáng sớm ngày mai anh trở lại, nghĩ như vậy Lê Từ Hâm xoay người đi về phòng.

Núp ở trong chăn ấm áp, Lê Từ Hâm lăn qua lộn lại, thậm chí có chút không ngủ được, trong lòng cảm thấy phiền loạn, từ lúc nhìn thấy Lê Hiền cô đã có cảm giác kia, người kia từ đầu tới cuối nhất định phải ăn được cô hay sao, cho nên mới không kiêng kỵ gì chạy tới đây tìm mình, nhất định cô không thể mềm lòng, cô đã sớm từng nói với anh không phải sao? Cô đã nhìn thấy, cũng hiểu ý tứ của anh rồi.

Không biết vì sao, khi nhắm mắt lại Lê Từ Hâm vẫn không thể ngủ yên ổn, hình như là trong lòng luôn có chuyện gì đó.

Anh. Nhất định sẽ không ở chỗ này chứ, trong lòng mặc dù nghĩ như vậy nhưng Lê Từ Hâm so với suy nghĩ phải nhanh một bước, đã đứng dậy mở cửa phòng ra, thầm than một tiếng, cô đứng là tên đàn độn, nhưng mà liếc nhìn cũng tốt, tránh cho việc mình khỏi hoảng loạn, anh mới sẽ không ở.

Lần này Lê Từ Hâm ngược lại đã có kinh nghiệm, cũng không có tùy tiện thò đầu ra đi xem người nọ có còn ở lại hay không, cô không muốn bị anh dễ dàng phát hiện nh vậy, vì thế cô lặng lẽ đưa tay vén một góc rèm cửa sổ lên, cũng có thể cảm nhận được khí lạnh bên ngoài từ thủy tinh tràn vào.

Trái tim chợt co rút lại một chút, Lê Từ Hâm có chút không dám tin tưởng mà nhìn bên ngoài, không biết lúc nào, bên ngoài đã trở nên nặng tuyết, khắp nơi đều được bao phủ bởi tuyết trắng xóa, nhưng ở trong cảnh trắng xóa như vậy lại có một thứ không hợp nhau, bóng dáng màu đen ở trong cảnh này càng làm cho người ta thấy rõ ràng hơn

Là Lê Hiền! Lê Từ Hâm không khỏi hít sâu một hơi, phải biết bây giờ là đã hơn nửa đêm, người kia còn đứng ở nơi đó, đến cuối cùng là muốn cái gì?

Lê Từ Hâm cũng không biết mình lúc ấy tại sao lại có dũng khí mạnh mẽ tới vậy, cứ như vậy mà đẩy cửa vọt ra đứng trước mặt Lê Hiền.

Lê Hiền nhìn thấy có người đang vọt tới chỗ mình, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó cười ôn hòa thân thể di động vài cái, bông tuyết rơi trên đầu và trên vai rơi xuống đất.

"Anh... anh ở đây làm gì?" Lê Từ Hâm gấp đến độ dậm chân, nhưng lại không biết mình đến cuối cùng là bởi vì Lê Hiền còn đứng ở nơi này cho nên mới để cho mình gấp gáp tới vậy, hay là bởi vì nhìn thấy anh chịu rét như vậy mà gấp gáp.

"Anh còn cười được sao! Cho anh chết rét luôn, anh có biết bây giờ là bao nhiêu độ không?"

Lê Hiền vẫn im lặng như cũ, chỉ là khóe môi hơi nhếch lên một chút: "Từ Hâm, em đang quan tâm tôi sao?"

"Quan, quan tâm cái đầu anh!" Lê Từ Hâm có chút không được tự nhiên xoay mặt đi chỗ khác rồi tiếp tục nói: "Tôi sợ! Sợ anh sẽ chết rét ở trước cửa nhà tôi, đến lúc đó tôi làm sao dám nói chuyện với dì và chú đây!"

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 9.2

"Không sao, anh đã sớm nói với họ, nếu không dẫn được em trở về thì anh cũng sẽ không về." Lê Hiền lấy tay xoa chop mũi hơi đỏ của mình rồi tiếp tục nói: "Huống chi cho dù anh có chết rết thì cũng có thể đợi được em ra ngoài, đồng thời được em quan tâm như vậy cũng rất xứng đáng rồi."

"Anh đang nói lung tung cái gì đó! Nhất định phải tức chết tôi anh mới chịu sao?" ánh mắt và hai gò má của Lê Từ Hâm có chút hơi ửng đỏ, đưa ra đôi tay ra dùng sức đẩy anh: "Anh mau trở về đi!"

Lê Hiền vươn tay ra kéo lấy cánh tay của Lê Từ Hâm: "Từ Hâm, em không cần lo lắng cho anh. Trước tiên em hãy tha thứ cho anh đi, anh sẽ không để cho em chết rết đâu."

"Anh!" Lê Từ Hâm bị anh nói như vậy, cô không thể nói gì được nữa chỉ đành im lặng. Một cơn gió lạnh thổi qua, làm cho cô không chịu nổi mà co rúm người lại.

"Trời rất lạnh, em mau vào trong đi!" Lê Hiền thấy vậy đôi lông mày tuấn tú không khỏi nhíu lại.

"Anh cũng biết lạnh sao!" Lê Từ Hâm suy nghĩ một chút, đưa tay của mình kéo lấy cổ tay của Lê Hiền đi vào trong nhà. Đầu tiên là Lê Hiền có chút kinh ngạc, sau đó thì mỉm cười đi theo phía sau Lê Từ Hâm.

Vào lúc này cô không muốn làm ồn đến cô hàng xóm Daisy, cho nên Lê Từ Hâm chỉ hơi do dự một chút rồi sau đó thì kéo Lê Hiền vào trong phòng của mình. Khi vào trong phòng Lê Hiền cởi áo khoác của mình xuống, đặt ở một bên.

Lê Từ Hâm chỉ im lặng, ngồi ở bên giường, giương mắt lên nhìn Lê Hiền, đồng thời cô phát hiện trên mặt anh đều tràn đầy nụ cười như đã thực hiện được kế hoạch, mình không khỏi có cảm giác dường như đang đưa dê vào miệng cạp.

"Bên ngoài lạnh như vậy anh cần gì phải cự khổ thế chứ? Bây giờ đã là nửa đêm, anh có ở bên ngoài hay không ai mà biết được?" Lê Từ Hâm xoay mặt đi rồi nói.

Lê Hiền vẫn duy trì dáng vẻ mỉm cười như cũ, Lê Từ Hâm có chút nghi ngờ chẳng lẽ anh bị khí lạnh bên ngoài làm cho cả gương mặt đông cứng luôn rồi chứ.

"Ai nói không ai biết, chẳng phải em đã biết sao? Nếu như mà anh không tiếp tục đứng chờ thì sao em lại chạy ra." Lê Hiền tiến lên một bước, đi tới đứng trước mặt Lê Từ Hâm.

Gương mặt Lê Từ Hâm vẫn đỏ ửng như cũ, hôm nay Lê Hiền đã bắt đầu làm phiền cô, còn kiên trì như vậy, nói tí xiu cũng không dao động được, cho dù đó có là giả, nhưng rất rõ Lê Từ Hâm vẫn giữ vững lập trường của cô như cũ.

"Từ Hâm, em có thể tha thứ cho anh được không?" Lê Hiền thử thăm dò, anh vươn tay ra vuốt ve đầu của Lê Từ Hâm. Lê Từ Hâm có thể cảm thấy đầu ngón tay của anh làm cả người cô trở nên lạnh toát đi, nhưng suy nghĩ một chút cô vẫn không có né tránh.

"Lê Hiền, giữa chúng ta không có cái gì tha thứ hay không tha thứ. Từ lúc tôi gửi lá thư đó cho anh, thì cũng đã không hận anh nữa rồi. Dĩ nhiên. Cũng sẽ không ôm bất kỳ hy vọng chờ đợi nào đối với anh."

Tay Lê Hiền đang vuốt ve đầu của cô dừng lại một chút, nhưng chỉ là nhất thời.

"Được. Toàn bộ hiểu lầm lúc trước, em hiểu, anh cũng hiểu." Lê Hiền gạt đầu một cái, không cho Lê Từ Hâm bất kỳ cơ hội để nói tiếp, ngay sau đó anh lại nói: "Từ Hâm, em cũng biết lần này anh tới tìm em là có mục đích gì, phải không?"

Lê Từ Hâm nghe Lê Hiền nói như vậy thân thể lập tức trở nên chấn động, cuối cùng cô nhích người ra, còn trốn tránh tay Lê Hiền.

"Hiểu lầm đã được gỡ bỏ, không phải là đủ rồi sao?" Cô vẫn lạnh nhạt đối với anh. Lê Hiền không khỏi có chút nhục chí, nhưng mà nhục chí cũng không đại biểu cho việc sẽ từ bỏ. Anh lần người tiến lên, hai tay chống ở bên người Lê Từ Hâm, khống chế cả người cô vào trong ngực của mình, không để cho cô trốn thoát.

Lê Từ Hâm kinh ngạc một chút, bắt đầu từ chối anh, một đôi mắt to xinh đẹp nhìn anh chăm chăm, không có một chút sợ hãi nào: "Anh muốn làm gì?"

Lê Hiền mỉm cười, ngón tay quần sợi tóc đen mềm mại của cô: "Anh muốn làm rất nhiều chuyện. Nhưng mà anh sẽ không ép buộc em."

Đôi môi đỏ mọng của Lê Từ Hâm khẽ mở, vừa định mở miệng nói chuyện thì lại không cẩn thận bị đôi môi của người đối diện đè lên, đôi môi màu hồng đỏ mọng phát ra tiếng kháng nghị, đôi tay của Lê Từ Hâm càng không ngừng né tránh nhưng lại bị Lê Hiền nắm trong lòng bàn tay, làm cho cô có chút tức giận chẳng phải anh nói sẽ không ép cô sao?

Đầu lưỡi ướt át ẩm áp nhân cơ hội chui ở bên trong tùy ý mà đảo loạn, khéo léo nâng đầu lưỡi xinh đẹp của cô lên, nhẹ nhàng chuyển động qua lại, triu mến nhưng lại mang theo sự bá đạo không cho phép phản kháng. Làm cho tư vị của Lê Từ Hâm lại một lần nữa nổi lên, không khỏi có một loại cảm giác nóng ran chán ghét dường như muốn làm cho cô ngất xỉu. Lê Từ Hâm không ngừng giãy giụa cơ thể mình, sau đó thì từ từ mất đi năng lực phản kháng.

Lê Hiền hài lòng phản ứng của người trong ngực, có lẽ đã động tình đã khó đè nén rồi, anh vòng hai cánh tay qua, ôm sát lấy Lê Từ Hâm, cặp mắt khẽ

neoh lại, giống như đang đánh giá mỹ vị cũng đồng thời không ngừng khêu lầy điểm mẫn cảm trong miệng của cô, hấp thu trong nước bọt ngọt trong miệng, cứ như thế mà trần trọc triển miên một lát sau đó Lê Hiền mới lưu luyến kết thúc nụ hôn dài này.

Lê Từ Hâm bị buông ra lập tức thở hổn hển.

Lê Hiền đưa tay khẽ vuốt qua gương mặt của cô đang nóng lên, thì lại bị cô dùng sức hất tay ra.

"Buông tôi ra!" Âm thanh của Lê Từ Hâm rất thấp, cắn răng nói từng câu từng chữ, nói năng rất có khí phách.

Đĩ nhiên Lê Hiền là không biết sao mà dễ dàng buông tay tới vậy, anh khẽ mỉm cười, rồi lại cúi đầu đôi môi ầm áp phớt qua lông mi của cô ấy, tiếp theo thuận thế hôn xuống phía dưới, cực kỳ dịu dàng mà hôn lên. Còn cô là bởi vì không cam lòng và tức giận nên đôi môi né tránh anh.

"Anh không muốn dễ dàng buông tay như thế." Lê Hiền vừa nói, đầu ngón tay không biết lúc nào đã thăm dò bên trong quần áo của cô, cô hận không muốn gior tay đánh lên nụ cười trên mặt của anh. Gương mặt của anh một lần nữa lại đưa lại gần sát cô và lại một lần bắt đắ dĩ bị anh hôn.

Đôi môi của Lê Hiền thật in thật chặt vào môi của cô, lúc này tay của anh cũng dịu chà xát hai bên ngực, một cái tay khác cố định thân thể của cô một cách vững vàng không cho cô có cơ hội trốn tránh

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 9.3

Editor: SunniePham

Cánh tay của anh nhẹ nhàng chà xát một bên ngực cô nhưng lại không mang theo bất kỳ tình ý sắc vị gì, khóe môi của anh cong lên lộ ra một nụ cười đầy tà tử: "Anh có thể cảm thấy được, trái tim của em đang đập vì anh."

Lê Từ Hâm bất thành lĩnh bị một câu nói ngọt như vậy làm hai gò má càng trở nên đỏ ửng.

Đột nhiên anh ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt đang mê mang kia, cuối cùng vẫn là không chút kiềm chế được, chờ đợi khi thấy cô hoàn toàn không có ý định muốn phản kháng. Anh dịu dàng dùng đầu lưỡi liếm mát đôi môi ngọt ngào đáng yêu kia.

Nhưng trong một giây nào đó anh vẫn mang theo một chút tôn trọng, thử thăm dò nhịp tim của cô, rồi sau đó bắt đầu dùng sức, mùi vị tình sắc cũng dần lộ ra.

Cách một cái áo lót anh xoa bóp nơi mềm mại như tiểu bạch thỏ, Lê Từ Hâm không nhịn được ngưỡng mặt lên mà nhẹ nhàng thờ dốc, cũng chẳng còn tí sức lực nào mà để đưa tay chống cự.

Nhân cơ hội nàng anh cời bỏ tấm áo lót đang cản trở mình xuống, vén áo lên để lộ ra bộ ngực yêu kiều từ vạt áo nhảy ra ngoài. Lê Hiền dùng hai ngón tay kẹp nụ hoa đang trở nên cứng rắn lại, ngón tay khác càng không ngừng chà xát nụ hoa mềm mại đang nổi bật trên da thịt trắng nõn, cánh tay còn lại cũng không dừng lại tùy ý nắm được nói rồi xoay tròn khiến nó trở nên cứng hơn.

Đầu lưỡi của anh càng thêm xâm nhập vào trong cái miệng nhỏ của cô, cũng đồng thời mặc kệ cô ra sức chống cự. Anh nâng lên đầu lưỡi của cô lên, ép buộc cô hòa cùng mình, cùng triển miên với anh.

Trong lòng Lê Từ Hâm vô cùng tức giận, cảm thấy khó chịu vì nụ hoa bị Lê Hiền chơi đùa như vậy, nhưng lại có một cảm giác vô cùng sáng khoái dâng lên. Đồng thời còn cảm thấy mình không còn phòng bị anh nữa.

Cô đang suy nghĩ cái gì vậy, thật là xấu hổ mà? Lê Từ Hâm bất thành lĩnh tỉnh táo lại, muốn đứng dậy né tránh nhưng trên mặt Lê Hiền lại lộ ra một gương mặt vô cùng gian xảo, rất nhanh sau đó anh liền ngẩng đầu lên, đem môi nóng bỏng của mình dán nụ hoa chưa được vuốt ve kia, đầu lưỡi càng không ngừng đuổi theo nụ hoa, trêu chọc hút chơi, khiến nó ở anh trong miệng cùng bên kia lại một lần nữa trở nên cứng rắn vô cùng.

Lê Từ Hâm vẫn nhịn không được, từ ngực truyền tới cảm giác tê dại làm cô không ngừng rên rỉ, không nhịn được khẽ gọi tên của anh: "Lê, Lê Hiền." Âm thanh kia dịu dàng như nước chảy, làm cho chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, có chút không tin được là âm thanh này lại phát ra từ miệng của chính mình.

Lê Hiền vì câu này mà vô cùng hài lòng, cô luôn ở dưới thời điểm không thích hợp mà gọi ra anh, nhưng anh sẽ không buông cô ra nữa.

Lê Hiền càng dùng thêm sức, ngón tay thon dài dần dần dò xét đi xuống, quần ngoài của Lê Từ Hâm rất nhanh đã bị cởi ra, ngay sau đó là quần lót nhỏ.

Lửa nóng theo môi của Lê Hiền điểm lên từng đường cong xinh đẹp của cô đi xuống phía dưới thăm dò, đi thẳng tới chỗ tư mật làm cho cô vô cùng run rẩy và hưng phấn.

Anh mới vừa tùy ý trêu chọc mà cô đã sớm tiết ra nhiều mật dịch như thế, cứ thế giờ phút này khi đôi môi anh dịu dàng nóng bỏng chạm vào nơi đó thì trong nháy mắt, đầu óc của cô đã trở nên trống rỗng. Cả người chỉ tràn đầy cảm giác thoải mái, đến nỗi chuyện khác cũng không nhớ được nữa.

Lê Hiền không chút do dự dùng động tác rất nhanh kéo hai chân của cô ra, sau đó thì cả khuôn mặt đều dán tới, bởi vì thức đêm nên trên cằm nhô ra một chút râu kích thích ở hai đùi của Lê Tử Hâm, làm cho cô không ngừng run rẩy và hưng phấn.

Cái lưỡi linh hoạt trượt vào, vừa bắt đầu giống như là đang thử dò xét nhau, nhẹ nhàng tìm kiếm, ngay sau đó hình như là muốn cho cô nhiều kích thích hơn, không chút lưu tình mà đâm thật sâu vào lộ ra một ít thịt non mềm, khiến cho cô mật dịch của cô trào ra mãnh liệt, làm cho ga giường màu xanh bên dưới ướt đầm.

Lê Tử Hâm vô cùng ngượng ngùng, cô phát hiện người này làm chuyện thật sự là vô cùng mắc cỡ, làm cho cô không hề phản ứng kịp, đột nhiên Lê Hiền đem đầu lưỡi của mình đi vào thật sâu, liếm láp mật dịch đang tràn ra ngoài.

Cô kim lòng không được mà kêu lên một tiếng sợ hãi, cả người cảm nhận sự kích thích tê dại tê dại không rõ, không nói rõ đó là gì hình như là có chút ngứa ngáy, chỉ hy vọng đầu lưỡi của anh có thể dùng thêm một chút sức, đi vào sâu thêm một chút.

"Bảo bối, có phải rất muốn rồi phải không?" Lê Hiền ngược đầu từ giữa hai chân của cô lên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 9.4

Lê Tử Hâm đã sớm không biết nên phản ứng thế nào mới phải, đã đến mức này hình như không thể dừng lại được, nhưng muốn cô tận tình đáp lại, thì hình là làm cho cô có chút mất mặt nên cô dứt khoát nghiêng đầu đi, nhắm chặt hai mắt, bỏ mặc không chống cự nữa, để mặt anh làm gì thì làm.

Ngược lại Lê Hiền cũng không vì phản ứng của cô mà cảm thấy khó chịu, trong lòng anh rất rõ ràng, cô đã vì anh chuẩn bị xong, không phản kháng nữa, lần này, anh thật sự có được cô kể cả người lẫn tâm.

Luống cuống tay chân một chút sau đó Lê Hiền nhanh chóng cởi quần áo của mình ra, không cần bất kỳ chuẩn bị gì, anh cầm lấy lửa nóng đã sớm hưng phấn của chính mình nhắm ngay mật huyết của cô. Vật thô to của anh chỉ ở cửa miệng trượt tới trượt lui hai lần, cũng không có trực tiếp đi vào, làm cho mật dịch thấm ướt ra ngoài, để cho nó không nhanh không chậm kích thích tiểu huyết.

Rốt cuộc thì anh đang làm cái gì! Lê Tử Hâm hơi mờ mờ muốn nói gì đó, nhưng rồi lại không biết phải nói gì.

"Tử Hâm" Đôi tay Lê Hiền giữ chặt lấy hông của cô, đem môi của mình chuyển qua bên tai của cô, giọng nói khàn khàn trầm thấp mang theo mùi vị đầu độc, "Tử Hâm, anh yêu em"

Cô mở to mắt nhìn anh, đôi mắt to ngập nước chưa kịp có phản ứng gì thì Lê Hiền đã dùng lực trực tiếp đâm vào, đây không phải là lần đầu tiên của họ, nhưng cô vẫn chặt chẽ như vậy dùng sức 'cắn' anh, điều này làm cho Lê Hiền vô cùng cảm động.

"A." Cảm thấy anh tiến quân thần tốc, Lê Tử Hâm lay động thân thể, theo bản năng trên vòng tay qua sau lưng anh.

Lê Hiền thử động hai cái, nhưng bởi vì quá gấp nên chỉ có thể cầm được eo nhỏ của cô, đút vào hơi cạn, cứ như là anh đang trêu chọc, quả nhiên không ngoài dự đoán, cả người Lê Tử Hâm đều trở nên ửng hồng, đã sớm không kiềm được khoái cảm của mình, phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng.

"A, Ừm." Thân thể nhỏ hơi động, giống như là rất thỏa mãn.

Dĩ nhiên là Lê Hiền sẽ không thỏa mãn với việc nhẹ nhàng đút vào như thế, anh dùng sức càng lúc càng nhanh, càng ngày càng dùng sức tiến vào, cuối cùng mới bắt đầu lui ra ngoài.

Lê Tử Hâm cảm thấy hạ thân có một chút đau, nửa người trên căng thẳng hạ xuống, đau như vậy làm cho cô có chút tỉnh táo, chỉ cảm thấy hình như toàn bộ máu trong thân thể mình đã vọt hết lên mặt. Cô đứng là không biết xấu hổ mà, rốt cuộc lại bị người đàn ông này dễ dàng quyến rũ lên giường.

Hình như là anh nhìn ra tâm tình của cô, Lê Hiền cúi người xuống hôn cô, nụ hôn liên tiếp rơi xuống, anh hôn lên trên trán, mũi, môi, cằm, nâng lên một cái chân của cô, để cho cô có tư thế thoải mái một chút rồi ngay sau đó liền bắt đầu lướt động theo lối nguyên thủy nhất.

Thân thể Lê Tử Hâm không ngừng đưa theo anh, tất cả cảm giác hình như chỉ tập trung vào chỗ hai người đang kết hợp, chỗ tư mật bị ma sát hòa

cùng với vật nóng bỏng kia phát ra tiếng nước chảy ‘bành bạch’, làm cho cô có chút không biết phải làm sao, cái tư thế xấu hổ này làm cho cô nhạy cảm hơn, dục vọng càng sâu hơn, làm cho cô kích động hơn.

Lê Hiền thuận thể nâng cái chân còn lại của cô lên, để cho hai chân cô được a mở thêm, cả mặt huyết để lộ rõ ở trước mặt anh.

Tiếp theo anh mãnh liệt ra vào thân thể của cô hơn nữa, hình như là cảm thấy không đủ, anh muốn làm cho tiếng rên rỉ của cô tràn đầy cả gian phòng.

Lê Hiền càng không ngừng đút vào, hình như vẫn luôn không dấu hiệu dừng lại, Lê Tử Hâm lay động cơ thể của mình, nữa muốn thừa nhận nữa muốn không.

"A. Lê Hiền, Ừm. Tôi không, không được." Tiểu huyết của Lê Tử Hâm co rút lại, nhưng một chút ý định dừng lại anh cũng không có, suýt nữa là bị cô ép lên đến cao trào.

Trên người Lê Hiền đầm đìa mồ hôi, ôm thật chặt vật nhỏ ở trong ngực, thuận thể ngồi dậy, dục vọng vẫn như cũ cắm vào trong cơ thể của cô.

"Ừm." Không chịu nổi kích thích như vậy, vật nóng của anh cắm sâu vào thân thể của cô, chỉ mới bước đầu tiên đạt làm cho cô đạt tới điểm cao trào.

Lê Hiền ôm cô, nhưng không có vội vã tiếp tục, anh ở một bên thở hổn hển, vừa lấy tay nắm lấy tay của cô, mười ngón tay đan xen vào nhau.

Anh xoay mặt của cô lại, đôi môi mềm mại men theo trán xuống sống mũi, cằm, cổ, xương quai xanh, từng chút từng chút hôn vào, như đang nâng niu thương tiếc, lúc nhẹ lúc nặng, thỉnh thoảng dùng sức mút thật sâu, để lại dấu ấn hình dấu tây màu cam hoặc đỏ, Lê Hiền chỉ cảm thấy da thịt trắng nõn của Lê Tử Hâm hòa lẫn với dấu vết màu đỏ kia vô cùng đẹp mắt.

Hình như là anh lại một lần nữa muốn khơi lên dục vọng của cô, hai tay của Lê Hiền đặt lên hai nụ hoa đang căng cứng, lần nữa bắt đầu dùng sức xoa bóp, ngón tay cầm chặt hạt đậu nhỏ, ngón trỏ nhẹ nhàng xoa lấy, hải long cảm thấy cô không nhận được mà khẽ rên rỉ, tiểu huyết phía dưới còn chứa vật nóng của anh, cô không nhận được mà khẽ chuyển động thân thể của mình.

Chợt nhớ tới cái gì đó, Lê Hiền hơi dùng sức bóp lấy ngực trắng như tuyết của cô, "Lúc anh không có mặt ở đây, có người nào sờ qua hay không?"

Lê Tử Hâm đỏ mặt lắc đầu.

Lê Hiền hài lòng cười, cúi đầu nhẹ nhàng cắn vào nụ hoa của cô, đầu lưỡi không ngừng liếm láp chơi đùa.

"Vậy. có ai từng hôn qua em chưa?"

Trên mặt Lê Tử Hâm càng đỏ, chỉ thở hổn hển lắc đầu.

Lấy được đáp án anh muốn, tâm tình của Lê Hiền càng khá hơn.

Cô thật sự bị anh trêu chọc đến không còn tí sức nào, đôi tay của Lê Tử Hâm bấu víu vào thân thể anh, giống như một người chết đuối ôm lấy bè gỗ.

Lê Hiền nắm lấy hai chân của cô mở rộng ra, cảm nhận tiểu huyết của cô lúc mở lúc đóng, không ngừng phun ra nuốt vào dục vọng của anh, kéo theo chỗ kết hợp cũng không dừng chảy ra mật dịch dinh dưỡng, anh kéo qua tay Lê Tử Hâm qua, để cho cô sờ tới chỗ hai người đang kết hợp.

"Bảo bối, chúng ta bây giờ đã kết hợp với nhau, là một thể thống nhất rồi." Lê Hiền hôn vào mái tóc đen ướt đầm của cô, thỏa mãn nói.

"Đừng, đáng ghét." Lê Tử Hâm uốn éo thân thể một cái, thật nhanh thu tay trở về.

Lê Hiền khẽ cười một tiếng, ở trước mặt cô động đậy ngón tay. "Cảm thấy sao? Chỗ của em, bây giờ đang rất hưng phấn!"

"Tôi mới. A." Lê Tử Hâm vừa định nói chuyện, lại ngoài ý muốn bị anh dùng sức động vào.

Lê Hiền chỉ cảm thấy tiểu huyết bé nhỏ của cô đang cắn chặt dục vọng của mình, thỏa mãn phát ra một tiếng gầm nhẹ, tiếp theo là dùng sức động nhiều hơn, anh cầm lấy hông của Lê Tử Hâm, anh cũng nhận không được nữa, hung hăng dùng sức từ dưới mà đâm xuyên vào cô, vừa dùng sức đè ép hông của cô, để cho mình tiến vào nơi sâu nhất.

"A, được, thật thoải mái." Giọng Lê Tử Hâm vang lên, bị siết chặt đến mức muốn co rút lại. Trời ạ, cô đã nói cái gì vậy?

Không còn cách nào ức chế được nữa, cô bật khóc lên nhưng Lê Hiền lại không cho cô có bất kỳ cô hội để tỉnh táo lại.

"Ừ, a. Ừm." Tay của anh dùng sức chơi đùa da thịt của cô, làm cho cô cuối cùng lại một lần nữa đạt tới cao trào, bởi vì cao trào nay mà cô không ngừng co rút lại, so với lần đầu tiên càng thêm ép sát anh. Lê Hiền cuối cùng cũng không nhận được nữa, ra sức điên cuồng để cho tiểu huyết của cô cắn nuốt anh, rồi cuối cùng phát ra một tiếng thét trầm trầm, dùng sức đâm vào, ở bên tai của cô rên rỉ, phun thẳng mầm mống vào trong thân thể cô.

Sau đó anh rút dục vọng của mình ra khỏi tiểu huyết đang sung đỏ, Lê Hiền ôm chặt bảo bối trong ngực, Lê Tử Hâm đã sớm không chịu nổi lần kịch liệt thứ hai, nên cô đã sớm rúc vào trong lồng ngực ấm áp của anh mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 10.1

Ôi cái eo, tối hôm qua. Lê Từ Hâm kinh ngạc một chút, lập tức từ trên giường ngồi dậy, khi đứng dậy toàn bộ máu đều dâng lên, đột nhiên đầu lại trở nên đau, cô một lần nữa ngã xuống giường.

Có chút xấu hổ, lại có chút khó coi, cô dùng đôi tay che mặt mình lại, âm thầm chàn nản, rốt cuộc cô đã làm cái gì a! Biết rõ đem cái đồ bại hoại này về thì anh nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, vậy mà cô vẫn cứ làm.

Haizz. Rốt cuộc phải làm sao mới đúng đây? Nhưng mà Lê Hiền đâu mất rồi? Cô đưa tay sờ sờ chăn bên cạnh, còn có thể cảm nhận được một chút hơi ấm, chẳng lẽ. Tên kia lấy được thứ mình muốn, đem mình áp đảo một lần nữa ở trên giường, sau đó thì bỏ của chạy lấy người?

Lê Từ Hâm đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút trống rỗng, thì ra là cô đối với anh chỉ có vậy mà thôi, nhưng mà cũng không cần làm phiền anh đặc biệt tới Canada chứ? Tên kia cho dư tiền mua vé máy bay, không bằng làm viện trợ hay quyền góp thì còn tốt hơn!

Càng nghĩ càng giận, cô không biết mình ở trong lòng Lê Hiền là cái gì, tồn tại như thế nào, mơ hồ nhớ tới lúc kích tình tối hôm qua Lê Hiền nhẹ giọng ní non bên tai bên tai của cô câu "Anh yêu em".

Trong lúc nhất thời cô không biết rốt cuộc nó là giả hay là thật, khó trách mọi người đều nói, lời của đàn ông lúc ở trên giường không thể tin, huống chi anh còn từng là một người đàn ông vô cùng xấu xa.

Lê Từ Hâm phồng hai má lên, con buồn ngủ đã sớm biến mất, lật người dậy đi tìm quần áo ở mép giường chuẩn bị mặc vào.

"A! Có lầm hay không! Ai."

Đột nhiên bên ngoài có tiếng động, làm cho Lê Từ Hâm sợ hãi mà kêu ra tiếng, hoàn toàn tỉnh ngủ, cuống quýt cầm quần áo mặc vào, đi ra ngoài dò xét xem rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra.

Lê Từ Hâm mặc quần áo ngủ từ trong phòng ra ngoài, đã nhìn thấy Daisy ngồi ở trên ghế sa lon đang cúi đầu không ngừng lay động hai vai khẽ cười, mà xa thêm một chút có một người đang ngồi, trên người chỉ mặc có cái áo sơ mi mỏng, tóc còn ướt, người đó chính là Lê Hiền.

"Daisy, what hap-pend?" Lê Từ Hâm không hiểu hỏi DaiSy.

Daisy cuối cùng cũng ngưng cười, nhún nhún vai, "Không sao cả..., chỉ là lúc mình đang muốn đi vệ sinh, không cẩn thận thấy được mỹ nhân đang mặt đỏ ửng mà thôi."

Lê Hiền nghe được Daisy nhạo báng như thế, sắc mặt càng thêm âm trầm.

"Anh. Còn chưa đi sao." Lê Từ Hâm không để ý tới Daisy đang lên con động kinh, có chút khó hiểu hỏi Lê Hiền.

Lê Hiền thấy Lê Từ Hâm chịu nói chuyện với mình, sắc mặt vừa khó coi trong nháy mắt tiêu đi rất nhiều, lập tức từ trên ghế salon đứng dậy.

"Từ Hâm. Sao anh phải đi? Anh ở đây chờ em đồng ý đi cùng với anh mà." Lê Hiền đưa tay kéo Lê Từ Hâm, vẻ mặt thành thật nói.

"Vậy anh trở về chỗ của anh đi, ở đây làm cái gì!" Lê Từ Hâm dùng sức hất tay của anh ra, nhưng không nghĩ anh lại lần nữa bắt đầu dây dưa, hơn nữa còn dây dưa không chịu buông.

"Chắc chắn, mình đi ngủ bù đây." Daisy phát phát tay, tiếng trung nó không rõ lắm, cười đến ý vị sâu xa, "Mình không muốn ở đây phá hỏng chuyện tốt của hai người, hơn nữa. Tối hôm qua mình ngủ không được ngon lắm!"

Truyện được đăng chính thức và duy nhất tại *****

Nhìn thấy ánh mắt mập mờ của Daisy, Lê Từ Hâm lập tức cảm thấy đến hai gò má của mình nóng ran, đụng phải người kia sẽ không có chuyện gì tốt mà.

"Dù sao thì anh cũng nên đi đi!" Lê Từ Hâm đưa tay đẩy Lê Hiền, vừa cầm quần áo trên ghế sa lon nhét vào trong tay anh.

"Này này! Từ Hâm em đừng đuổi anh đi." Lê Hiền vừa mới giây dựa đã bị Lê Từ Hâm đuổi ra khỏi cửa, có chút bất đắc dĩ than thở, anh cảm giác mình thật sự rất là vô tội, tối hôm qua vẫn còn là bảo bối ở trong ngực anh, vậy mà vừa mới xuống khỏi giường đã trở mặt không nhận người.

Nhất định là do cô Daisy đó, da mặt Lê Từ Hâm quá mỏng, lại bị cô ấy nói, Từ Hâm làm sao chịu nổi.

"Từ Hâm, Từ Hâm, mai anh sẽ tới tìm em, anh có chuyện quan trọng muốn nói cho em biết, cho nên. Ngày mai mặc kệ có chuyện gì em cũng không được đuổi anh đi!" Lê Hiên dùng sức vỗ cái cửa, nhất định là Lê Từ Hâm sẽ nghe được lời mình mới vừa nói, anh đứng ở trước cửa một lát, sau đó mới xoay người rời đi.

Lê Từ Hâm tựa vào cửa, suy nghĩ hỗn loạn, không biết nên làm sao mới tốt đây.

Anh không có rời đi, anh còn nói nhất định phải đợi đến khi cô đồng ý cùng anh trở về. làm cho trong lòng cô có một loại cảm giác vô cùng vui vẻ.

Lê Từ Hâm có chút ghét tâm trạng của mình bây giờ, cảm thấy mình thật là đàn, sao lại dễ dàng bị Lê Hiên đầu độc rồi, cô cũng không thể phủ nhận là chính cô đang có chút mong đợi, đồng thời cũng đang suy đoán, rốt cuộc thì người kia muốn làm cái gì?

"Từ Hâm, cậu có muốn đi tham gia party của Antony không? Có rất nhiều trai đẹp đó, mình tin tưởng với điều kiện của cậu, nhất định sẽ tìm được người đẹp trai không thua vì người vừa rồi đâu!"

Daisy đang chán đến chết, không ngừng cầm điều khiển chuyển đổi tiết mục truyền hình.

Lê Từ Hâm lắc đầu một cái, "Không đi đâu..., mình không thích hợp với mấy chỗ đó."

"Cái gì mà không thích hợp? Cậu còn trẻ, không cần cả ngày đều như mấy bà già suốt ngày thích ở trong nhà..., có được hay không vậy?" Daisy lại bắt đầu xuất chiêu làm nũng của mình.

Lê Từ Hâm vẫn lắc đầu như cũ, "Mặc kệ cậu nói thế nào, dù sao thì mình cũng không thích đi tới mấy chỗ đó, mình mà đi thì chỉ gây thêm phiền phức mà thôi, tốt nhất là cậu đi một mình đi, thay mình chào hỏi Antony!"

Daisy bĩu môi, đưa tay chọt chọt vào khuôn mặt nhỏ của Lê Từ Hâm, "Mình biết rõ rồi nha..., cậu đang đợi người đàn ông hôm qua phải không! Mình biết ngay, cậu giống như cô gái nhỏ rất đơn thuần, rất dễ bị người khác gạt đó!"

"Nào có. mình thật." Lê Từ Hâm kéo tay của cô ra muốn giải thích, lại bị Daisy cho cô một ánh mắt vô cùng xem thường.

"Lời nói ngày hôm qua mình đều nghe hết rồi, cậu đừng cãi chày cãi cối nữa, 'Từ Hâm, mai anh sẽ tới tìm em, anh có chuyện quan trọng muốn nói cho em biết, cho nên. Ngày mai mặc kệ có chuyện gì em cũng không được đuổi anh đi!'." Daisy vừa cười to, vừa bắt chước theo giọng điệu của Lê Hiên.

Truyện được đăng chính thức và duy nhất tại *****

Lê Từ Hâm không chịu được nữa mà trừng mắt nhìn cô, sau đó thì quay mặt đi chỗ khác coi TV, không thèm nhìn cô nữa.

"Tốt lắm..., nếu đã nói như vậy thì mình không quấy rầy hai người hẹn hò nữa." Daisy phát tay, cố ý làm ra tư thế ưu nhã đi ra ngoài.

Lê Từ Hâm nhìn bóng lưng Daisy rời đi, khóe môi không nhịn được mà khẽ cong lên.

Một lúc sau, cửa truyền tới tiếng gõ cốc cốc.

Lê Từ Hâm bất đắc dĩ lắc đầu, Daisy này, ra cửa luôn là quên mang đồ quan trọng theo, có khi là điện thoại di động, có khi là chìa khóa, có một lần còn vô cùng khoa trương đi về đúng năm lần, để lấy cái gì đó.

"Kê ngốc này, sao lại." Lê Từ Hâm vừa nói, vừa đưa tay mở cửa, lại không nghĩ rằng, người đứng ở trước cửa chính là Lê Hiên, lời vừa mới lên tới miệng đã nuốt xuống toàn bộ.

"Anh xảy ra chuyện gì?" Lê Hiên mỉm cười nhún nhún vai.

Lê Từ Hâm thu lại nụ cười, lắc đầu bày tỏ không có gì.

Lê Hiên thấy cô vừa nhìn thấy anh thì lập tức thu lại nụ cười, trong lòng có chút khổ sở, nhưng mà anh biết, muốn lấy được lòng của Lê Từ Hâm vô cùng khó, bởi vì hai người khuya ngày hôm trước làm ra chuyện thân mật như vậy, nhưng cô vẫn cự tuyệt không muốn gặp mặt anh.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 10.2

Editor: SunniePham

Anh đã nói rồi, hôm nay anh sẽ trở lại mà? Nếu quả thật cô không muốn gặp anh thì đã sớm đuổi anh ra khỏi cửa rồi, căn bản sẽ không để anh vào!

"Anh tới đây làm gì?" Lê Tử Hâm chủ động hỏi trước, đương nhiên là ý của cô rất rõ ràng 'Anh không nói rõ ràng thì tôi sẽ không tùy tiện mà đi theo anh đâu'.

"Đi rồi em sẽ biết." Anh nắm lấy cổ tay của Lê Tử Hâm, cố làm ra vẻ thần bí nháy mắt mấy cái.

Thật là không chịu nổi, đã bao nhiêu tuổi đầu rồi mà còn chơi loại trò chơi nhảm chán này! Lê Tử Hâm đi theo Lê Hiền lên taxi.

Lê Hiền dùng tiếng Anh lưu loát nói ra một cái tên, Lê Tử Hâm kinh ngạc quay mặt sang anh, đó là một khu nhà giáo đường rất có tên tuổi, Lê Tử Hâm nghe được rất rõ ràng, bình thường cô cũng thường đi ngang qua nơi này, thỉnh thoảng cũng có thể trông thấy hôn lễ được cử hành ở trong giáo đường.

Áo cưới màu trắng, bó hoa xinh đẹp, cô nghĩ cũng không dám nghĩ, tìm lại bắt đầu hơi đau, khi đó cô liền nghĩ tới Lê Hiền, bộ mặt khinh thường của anh nói với cô, đúng, giấy chứng nhận kết hôn, như vậy cô còn chưa thỏa mãn sao? Chẳng lẽ cô còn trông chờ chúng ta sẽ cùng nhau đi vào lễ đường, mặc lễ phục, bày tiệc mừng?

Lễ phục, giáo đường. Đây đều là hy vọng xa vời với cô, giống như tình yêu của Lê Hiền với cô vậy, vừa nghĩ đến nơi này, thì xe cũng chậm rãi dừng lại.

Lê Hiền nhìn thấy sắc mặt Lê Tử Hâm của cô có chút không tốt, anh cũng đoán được sơ sơ ý nghĩ của cô, là do anh quá nóng nảy, chỉ sợ cô một mất hứng, lại một lần nữa chạy trốn khỏi tay của anh.

Lê Hiền thật chặt nắm bàn tay nhỏ bé của cô, lôi kéo cô xuống xe.

"Tại sao lại dẫn tôi tới đây?" đôi môi Lê Tử Hâm khép mở một chút, hỏi ra vấn đề mình muốn hỏi.

Lê Hiền mỉm cười, bỏ một tay vào trong túi áo, "Tử Hâm, em đã quên quan hệ của chúng ta sao?"

"Quan hệ giữa chúng ta? Giữa chúng ta. Không phải sớm đã không còn quan hệ sao?" Lê Tử Hâm khẽ nhủ mày, bổ sung nói: "Tôi nhớ lúc tôi đi cũng đã gửi cho anh giấy thỏa thuận ly hôn gì đó rồi mà, chỉ cần anh. Đừng nói anh!" Chợt nhớ tới cái gì, Lê Tử Hâm ngẩng đầu lên, tròn to mắt nhìn Lê Hiền.

Lê Hiền nhìn thấy dáng vẻ và phản ứng của cô, hài lòng gật đầu một cái: "Không sai, đơn thỏa thuận ly hôn, chỉ có một mình em ký tên, nên coi như là không có hiệu lực?"

"Tại sao anh." trong tim Lê Tử Hâm dấy lên một cảm xúc khó tả, cô có hết sức bình tĩnh, hi vọng có thể đè nén xuống, Lê Tử Hâm nghiêng mặt đi, cuối cùng cũng đem lời đã giấu bao lâu nay nói ra khỏi miệng.

"Lê Hiền, anh cần gì làm vậy chứ? Chúng ta buông tha lẫn nhau không tốt sao? Anh cần, tôi cũng cần, chúng ta hoàn toàn không cùng một thế giới, không phải sao? Bấy giờ hiểu lầm đã được gỡ bỏ, anh hồ thẹn với tôi, tôi hiểu nhưng mà. Tôi không muốn bởi vì anh đối với tôi có áy náy mà trở lại buộc bản thân mình, tôi có thể buông tay để cho anh."

"Nói cách khác, em vẫn còn thích, có đúng hay không?" Lê Hiền không chút úp mở nào trực tiếp mở miệng hỏi ra câu này.

Lê Tử Hâm cắn chặt môi dưới, không trả lời, thật ra thì dù có chấp nhận, nhưng có rất nhiều người, rất nhiều việc, vẫn không giống như chúng ta tưởng tượng, sao có thể là nói quên là quên, nói không nghĩ thì không nghĩ, nói không yêu thì không yêu đây?

Lê Tử Hâm đối với Lê Hiền cũng chưa hoàn toàn quên, điều này là không thể nghi ngờ, chỉ là. Thật sự muốn trở về, thì có thể trở về hay sao?

"Tử Hâm!" Lê Hiền thấy cô không mở miệng, ngược lại không gấp gáp, anh tiến lên một bước, quỳ một chân trên đất, từ trong túi lấy ra chiếc nhẫn đã sớm chuẩn bị xong.

"Mặc dù loại hình thức này hơi thô sơ một chút, nhưng anh cảm thấy rất được, cho dù như thế nào đi nữa, chỉ cần nó biểu đạt ra tâm ý của anh là tốt rồi. Tử Hâm, em còn nhớ lời tôi hôm qua anh nói với em chứ? Mặc dù anh đối với em quả thật cảm thấy áy náy, nhưng cũng không phải vì điều này mà bắt anh ngăn chặn xa xôi tới đây. Đến Canada muốn tìm em là có lý do! Nếu như anh đối với em mà có ai này thì chỉ cần anh bồi thường cho em là được, anh có thể cho em một số tiền lớn, thậm chí là cho em một ít cổ phần của công ty, còn cái khác nữa. Thế nhưng đây không phải là điều mà anh muốn. Tử Hâm, anh yêu em, có lẽ so với việc em yêu anh thì có lẽ anh đã yêu em sớm hơn rồi, không phải anh tìm lý do cho bản thân, nhưng sự thật là như vậy, cho nên anh mới tức giận, châm chọc em, tổn thương em, chỉ là bởi vì anh sợ, sợ em chỉ vì tiền mà đi chọn ở bên cạnh anh! Nếu như có thêm một cơ hội nữa, Tử Hâm, cầu xin em cho anh thêm một cơ hội, em hãy gả cho anh!"

Lê Hiền từ trong hộp nhẫn cẩn thận từng li từng tí lấy ra chiếc nhẫn, đưa lên ngay ngón tay út của Lê Tử Hâm

Không có cự tuyệt! Gương mặt Lê Hiền căng thẳng cuối cùng cũng hiện lên vẻ tươi cười, không thể không nói, cho dù là anh ở vào thời khắc như vậy

cũng biết được cái gì gọi là sợ, sợ Lê Tử Hâm không hề thương anh nữa, sợ Lê Tử Hâm bởi vì đã từng bị anh tổn thương mà rời khỏi anh, sợ rất nhiều, nhưng đều là bởi vì Lê Tử Hâm.

Lê Tử Hâm nhẹ nhàng nhếch môi dưới, biết mình là tên ngốc, cho nên vẫn còn bị Lê Hiền dùng lời ngon tiếng ngọt bắt nhót, cúi đầu nhìn người vẫn còn quỳ một chân ở dưới đất, tuyết trắng phau trên đất cũng bị đầu gối của anh đè ép, cô vội vàng đưa tay kéo anh, "Mau dậy đi! Để cho người khác nhìn thấy thì rất kỳ đó!"

Lê Tử Hâm dùng sức, Lê Hiền đứng dậy, lộ ra dáng vẻ vô cùng nhẹ nhõm: "Có người nhìn sao? Vậy thì để cho họ nhìn đã đi, cầu hôn có cái gì không tốt, chờ chúng ta về nhà thì chúng ta cử hành hôn lễ? Kiểu Trung Quốc được không, hay là kiểu phương tây? Bằng không kiểu Trung Quốc làm một lần, kiểu tây phương làm một lần, đứng rồi, không biết bên cái gia tộc đó có quy định gì nữa không. Hoặc là du lịch kết hôn."

"Này! Anh có đang nghĩ quá nhiều hay không!" Lê Tử Hâm nhú mày hỏi, nghĩ tới sau này già rồi, không biết Lê Hiền có trở thành người nhiều lời hay không?

"Phải ha, những thứ này nha, chờ chúng ta sau này lại nói nữa, bây giờ có một chuyện vô cùng quan trọng!" Lê Hiền nhướn mày cười một tiếng, trong nụ cười có một ít mùi vị gian tà.

Lê Tử Hâm muốn nói, mặc dù anh như vậy quả thật rất tuần tú..., nhưng mà điều này làm cho cô có chút nhỏ nhen lo lắng, quả nhiên cô còn chưa kịp nói ra thì Lê Hiền đã dùng hành động để chứng tỏ chuyện bây giờ quan trọng nhất chính là gì rồi.

Ôm bảo bối của mình vào trong ngực, nhẹ nhàng giữ chặt cằm của cô, nâng gương mặt cô lên, Lê Hiền hôn lên đôi môi đỏ mọng của Lê Tử Hâm.

"Ừm." Lê Tử Hâm không ý thức mà nắm chặt vạt áo của anh khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Nụ hôn này của Lê Hiền vừa sâu lại vừa trần trọc triền miên, trong lòng không ngừng vui mừng, cũng may tất cả đều còn chưa kịp, tất cả đều không quá trễ, người yêu anh cũng là người anh yêu vẫn còn chờ đợi anh.

Xuân về hoa nở, mùa xuân năm thứ hai, cuối cùng Lê Tử Hâm cũng không lầy chuyễn được Lê Hiền, đành phải tạm ngừng việc học ở Canada cùng Lê Hiền quay trở về nhà họ Lê.

Đến nay cô vẫn cứ nhớ, khi cô mới vừa về tới nhà Tạ Tú Quyên và Lê Diệu Hoa nhiệt tình đoán tiếp cô, khi đó cô mới chân chính cảm nhận được, cái gì gọi là gia đình ấm áp.

Ánh nắng ấm áp chiếu xạ ở trên người trải dài xuống cỏ, thật sự là rất ấm áp.

Lê Tử Hâm có chút lười biếng nằm trên mặt đất, ý thức dần dần bay xa, đột nhiên trên môi lại có một đôi môi khác phủ lên, làm cô rất nhanh liền đoán được người đó là ai, khóe môi không tự chủ được làm hiện lên một nụ cười nhạt, cô chậm rãi mở mắt ra.

"Sao lại hôn lên em?" Cô giả bộ tức giận trừng mắt nhìn Lê Hiền.

Lê Hiền đưa tay ôm cô vào trong ngực của mình, in lên trán của cô một nụ hôn, nhìn dáng vẻ cô tức giận phồng má thật sự là rất đáng yêu, hận không ăn cô vào bụng ngay lập tức, nghĩ như vậy Lê Hiền không có chút quy cũ nào tay rượt đến bên eo của cô chuẩn bị bóp thì lại bị Lê Tử Hâm đè lại.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 10.3

"Này, hôm nay anh dẫn em tới đây chính là vì chuyện này sao! Anh là tên sắc lang tà?" Cô bất mãn dùng sức vỗ lên đầu Lê Hiền một cái, Lê Tử Hâm từ trong lòng anh nhảy ra ngoài, đứng lên, phúi đống cỏ khô trên người của mình.

Lê Hiền cũng đứng dậy theo, Lê Tử Hâm tự nhiên tiến lên, giúp anh phúi đống cỏ khô trên người.

Lê Hiền cười cười đưa tay ôm bả vai của cô, "Vợ yêu của anh rất dịu dàng."

"Đi! Anh thật là nhảm chán!" Tuy trong miệng Lê Tử Hâm nói như thế, nhưng sức lực đẩy anh đến mực đập một con muỗi cũng không chết.

Đầu ngón tay Lê Hiền nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của cô, nghiêm túc nhìn cô, "Thật tốt, Tử Hâm, đây chính là chuyện anh làm đúng nhất đời này. Anh sợ là sẽ không mang được em trở về, diendanlequydon anh thật sự tưởng tượng không ra, nếu như ban đầu em không cần anh nữa, thì anh không biết phải làm thế nào."

Lê Từ Hâm lắc đầu một cái, đưa ra vuốt lấy bàn tay của anh đang ôm lấy mặt của mình, "Đừng nói mấy chuyện này nữa, thật ra thì chuyện lúc trước tất cả không thể trách anh được, chúng ta ai cũng phải chịu một nửa trách nhiệm."

"Được, không nói những chuyện này nữa." Lê Hiền buông cô ra, nói một câu: "Đứng ở chỗ này chờ anh ... đợi anh một lát nhé."

"Này, anh lại định làm gì đó?" Lê Từ Hâm bắt đắ dĩ nhìn anh chạy đi xa, vẫn không nhìn được mà nở nụ cười.

Sao cô lại không phát hiện sớm tính tình của Lê Hiền nhi. Anh thích làm nũng chơi đùa, giống như một đứa bé vậy, thật sự là không giống như người đàn ông đối chọi gay gắt lúc đầu mình đã gặp.

Lắc đầu một cái, Lê Từ Hâm âm thầm trách cứ mình, sao cứ nghĩ tới những chuyện kia chứ, bây giờ đang rất tốt mà, những chuyện của quá khứ cũng chỉ là nhất thời mà thôi, không cần để ý.

"Từ Hâm!" Lê Hiền đứng ở cách đó không xa gọi cô.

Lê Từ Hâm chăm chú nhìn, trong giây lát tim của cô dường như muốn ngừng đập.

Trong tay Lê Hiền cầm một con điều màu tím hình con bướm, cố ý làm ra giọng điệu như một đứa trẻ: "Có muốn chơi với anh hay không?"

Lê Từ Hâm hít sâu một hơi, có một làn sương mù đã nổi lên trên vàng mắt của cô, anh không có quên, chẳng nhưng còn nhớ. mà nhớ rõ tất cả, mặc dù khi đó anh còn nhỏ, nhưng anh lại nhớ rất rõ.

Lê Hiền cầm điều đi về phía của cô, lại thấy cô đứng ngay tại chỗ, chậm chạp không nói lời nào, anh cũng có chút đau lòng đưa tay kéo cô, nhẹ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Lê Từ Hâm lắc đầu một cái, không có lên tiếng, chỉ là đưa tay ôm lấy Lê Hiền, tiếp đó thì nắm lấy con điều: "Em không ngờ anh lại còn nhớ."

Lê Hiền đưa tay sờ sờ mặt của cô: "Bé ngọc, sao em lại khóc? Em nhớ thì dĩ nhiên anh cũng sẽ nhớ, còn có."

"Cái gì?" Vì thế diện nên cô mới không có khóc, Lê Từ Hâm ngồi thẳng lên đối mặt cùng với Lê Hiền.

"Nhắm mắt lại đi!" Lê Hiền ra lệnh.

Lại là câu này? Lê Từ Hâm không khỏi liếc nhìn anh một cái, nhưng vẫn là ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

"Anh có một món đồ muốn tặng cho em." âm thanh Lê Hiền từ phía sau cô vang lên, Lê Từ Hâm biết anh đi vòng qua sau lưng của mình.

"Mở mắt ra đi!" Lê Hiền cúi đầu, nói ở sát bên tai của cô, âm thanh của anh tràn đầy ma mị và sức quyến rũ, cho tới hôm nay vẫn làm cho cô luôn mặt hồng tim đập như cũ.

Cô chậm rãi mở hai mắt ra, Lê Từ Hâm thấy sợ dây chuyền màu tím đang đang đưa ngay trước mắt mình, cô hoảng hốt một chút muốn xoay mặt về phía sau nhưng lại bị Lê Hiền đè lại.

"Để anh giúp em đeo nó vào." Lê Hiền giúp Lê Từ Hâm đeo sợ dây chuyền.

Lê Từ Hâm vẫn có chút hoảng hốt như cũ, lấy tay sờ sờ sợ dây chuyền lạnh lạnh trên cổ mình, nước mắt cuối cùng không kìm được mà rơi xuống, cô khóc nói: "Lê Hiền, anh vẫn còn nhớ sao? Sợ dây chuyền màu tím này là vào sinh nhật của em, anh và ông nội đã cùng nhau tặng nó cho em, diendanlequydon cho nên đối với em mà nói, nó rất quan trọng, rất quan trọng, dù nó không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng nó đối với em mà nói, thì nó chính là bảo vật vô giá."

Lê Hiền có chút đỏ mặt, sờ sờ mũi mình, nói: "Thật xin lỗi, Từ Hâm, sợ dây chuyền này không phải là sợ đó, anh đã nghĩ rất nhiều biện pháp rồi nhưng vẫn không tìm được, cho nên. Anh mới làm vậy, anh cảm thấy nó rất giống rồi."

Lê Từ Hâm cười cười, đưa tay che môi của anh lại, lắc đầu một cái, "Điều này cũng rất tốt, thật sự là cả hai đều rất giống nhau."

Lê Hiền đưa tay ôm cô thật chặt, thở dài một hơi thật sâu, "Cuối cùng anh cũng hiểu vì sao ông nội lại lập ra bản di chúc đó, nhất định phải bắt anh cưới em mới được, trên thế giới này tại sao lại có một người con gái yêu thương anh tới như vậy? Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng dám tưởng tượng qua."

Lê Từ Hâm khẽ nheo cặp mắt lại, cô đang bị Lê Hiền ôm trong ngực ấm áp, khẽ cười đáp lại: "Em cũng yêu anh."

[center]--- -----[/center]

[b]Hồi cuối[/b]

"Em rất khó chịu." Lê Từ Hâm nằm ở trên giường, sờ sờ bụng, xoay mặt liếc mắt nhìn người bên cạnh, không nhìn được mà chu mỏ ra.

"Từ Hâm ngoan, có bảo bối chính là như vậy, hiện tượng nôn nghén là chuyện bình thường thôi, nhìn một chút, nhìn một chút là tốt rồi." Lê Hiền đưa tay sờ sờ cái trán của Lê Từ Hâm, thật sự cũng có chút không đành lòng.

Ban đầu biết được Lê Từ Hâm và mình cả ngày luôn yêu thương lẫn nhau, cuối cùng cô cũng có thai, đó là kết tinh của hai người bọn họ, cả người anh hưng phấn vô cùng.

Nhưng mà sau đó bọn họ liền phát hiện một vấn đề rất lớn, đó chính phản ứng có thai của Lê Từ Hâm biểu hiện vô cùng rõ ràng, nôn nghén không nói gì, đó coi như là một chuyện nhỏ thôi. Điều nghiêm trọng hơn chính là tính tình của cô.

"Lê Hiền, phiền quá à!" Lê Từ Hâm đưa tay kéo qua Lê Hiền nhích lại gần mình, vỗ vỗ anh, buồn buồn nói: "Lê Hiền, anh có thật sự yêu em hay không? Anh nói đi, bây giờ cái gì em cũng không được làm, cả ngày chỉ có thể nằm ở trên giường, trừ việc đi dạo, còn lại chính là ăn cơm và ngủ, Oa oa. Có phải em rất vô dụng hay không, anh có đi ra ngoài tìm người phụ nữ khác không."

Lê Hiền xấu hổ nhìn màn rồi rầm trước mặt này, rồi lại bởi vì cô có chút phát phì mà khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng trở nên đáng yêu hơn, làm cho anh không nhìn được hô to oan uổng ở trong lòng.

"Bảo bối, sao anh dám chứ! Người anh yêu nhất chính là em mà, những người phụ nữ khác căng bản là anh không để vào mắt. Em không cần suy nghĩ lung tung, chỉ còn lại mấy tháng, em cố gắng chịu khó ở trong nhà, chờ tới lúc sinh con xong thì cái gì cũng có thể làm rồi." Anh yêu cô nhất, Lê Hiền đưa tay sờ sờ cái trán của cô, sau đó in lên đó một nụ hôn.

Lấy được một chút trấn an, Lê Từ Hâm cũng tạm thời không suy nghĩ miên man nữa.

"Lại buồn ngủ rồi phải không?" diendanlequydon Cũng may sau khi Lê Từ Hâm mang thai, đặc điểm lớn nhất chính là càng thích ngủ, Lê Hiền thở phào nhẹ nhõm, ít nhất là sau khi cô ngủ thì sẽ không suy nghĩ lung tung nữa, hoặc là gây phiền toái cho anh.

Mơ mơ màng màng gật đầu một cái, Lê Từ Hâm có chút tính trẻ con kéo tay Lê Hiền.

Lê Hiền mỉm cười nhìn cô vợ nhỏ ở trong lòng của mình, trong lòng không ngừng có một dòng điện ấm áp tràn lan, ngón tay lơ đãng xẹt qua cái bụng đang nho to của cô.

Thật khó tưởng tượng, nơi này có đứa bé thuộc về bọn họ.

Bỗng nhiên anh có cảm giác bên trong có chút động tĩnh, Lê Hiền mở to cặp mắt, bày ra dáng vẻ không thể tin được, không đợi anh phản ứng lại thì nó lại tiếp tục.

Con của bọn họ đang động! Lê Hiền vô cùng vui mừng, rồi lại sợ mình ngạc nhiên quá mức mà quấy rầy mộng đẹp của Lê Từ Hâm.

Lê Hiền kéo tay của cô, để cho cô cùng mình mười ngón tay đan xen vào nhau, rồi nhẹ nhàng hôn lên đầu ngón tay của cô một cái, trong lòng anh âm thầm lẩm nhẩm, ông nội, lời thề của con, con không có quên, xin người hãy yên tâm, mặc dù quá khứ con từng làm chuyện có lỗi với cô ấy, nhưng sau này tuyệt đối sẽ không, con sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt! Hơn nữa sắp tới con cũng cần phải bảo vệ không chỉ có một mình Từ Hâm, còn có đứa bé của chúng con.

Lê Từ Hâm thoáng giật giật, cũng không biết là có phải cảm nhận được lời thề của Lê Hiền hay không, lông mày vẫn nhíu chặt lại cuối cùng cũng giãn lỏng ra, trong miệng vô ý thức nhẹ giọng nói: "Lê Hiền."

Ngoài cửa sổ ánh nắng mặt trời rực rỡ, bên trong nhà một phòng đầy ấm áp, cả đời, một nhà, cuộc sống tốt đẹp nhất, chính là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Hồi cuối

"Em rất khó chịu. . ." Lê Từ Hâm nằm ở trên giường, sờ sờ bụng, xoay mặt liếc mắt nhìn người bên cạnh, không nhìn được mà chu mỏ ra.

"Từ Hâm ngoan, có bảo bối chính là như vậy, hiện tượng nôn nghén là chuyện bình thường thôi, nhìn một chút, nhìn một chút là tốt rồi." Lê Hiền đưa tay sờ sờ cái trán của Lê Từ Hâm, thật sự có chút không đành lòng.

Ban đầu biết được Lê Từ Hâm và mình cả ngày luôn yêu thương lẫn nhau, cuối cùng cô cũng có thai, đó là kết tinh của hai người bọn họ, cả người anh hưng phấn vô cùng.

Nhưng mà sau đó bọn họ liền phát hiện một vấn đề rất lớn, đó chính là phản ứng có thai của Lê Từ Hâm biểu hiện vô cùng rõ ràng, nôn nghén không nói gì, đó coi như là một chuyện nhỏ thôi. Điều nghiêm trọng hơn chính là tính tình của cô.

“Lê Hiền, phiền quá à!” Lê Từ Hâm đưa tay kéo qua Lê Hiền nhích lại gần mình, vỗ vỗ anh, buồn cười nói: “Lê Hiền, anh có thật sự yêu em không? Anh nói đi, bây giờ cái gì em cũng không được làm, cả ngày chỉ có thể nằm ở trên giường và việc đi dạo, còn lại chính là ăn cơm và ngủ. Oa oa... Có phải em rất vô dụng hay không, anh có đi ra ngoài tìm người phụ nữ khác không?”

Lê Hiền xấu hổ nhìn màn rối rắm trước mặt này, rồi lại bởi vì cô có chút phát phì mà khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng trở nên đáng yêu hơn, làm cho anh không nhìn được hô to oan uổng ở trong lòng.

“Bảo bối, sao anh dám chứ? Người anh yêu nhất chính là em mà, những người phụ nữ khác căn bản là anh không để vào mắt. Em không cần suy nghĩ lung tung, chỉ còn lại mấy tháng, em cố chịu khó ở trong nhà, chờ tới lúc sanh con xong thì cái gì cũng có thể làm rồi.” Anh yêu cô nhất. Lê Hiền đưa tay sờ sờ cái trán cô, sau đó in lên đó một nụ hôn.

Lấy được một chút trấn an, Lê Từ Hâm cũng tạm thời không suy nghĩ miên man nữa.

“Lại buồn ngủ rồi phải không?” Cũng may sau khi Lê Từ Hâm mang thai, đặc điểm lớn nhất chính là càng thích ngủ, Lê Hiền thở phào nhẹ nhõm, ít nhất là sau khi cô ngủ thì sẽ không suy nghĩ lung tung nữa, hoặc là gây phiền toái cho mình.

Mơ mơ màng màng gật đầu một cái, Lê Từ Hâm có chút tính trẻ con kéo tay Lê Hiền.

Lê Hiền mỉm cười nhìn cô vợ nhỏ ở trong lòng của mình, trong lòng không ngừng có một dòng điện ấm áp tràn lan, ngón tay lơ đãng xẹt qua cái bụng đang nhô to của cô.

Thật khó tưởng tượng, nơi này có đứa bé thuộc về bọn họ.

Bỗng nhiên anh có cảm giác bên trong có chút động tĩnh, Lê Hiền mở to cặp mắt, bày ra dáng vẻ không thể tin được, không đợi anh phản ứng lại thì nó lại tiếp tục.

Con của bọn họ đang động! Lê Hiền vô cùng vui mừng, rồi lại sợ mình ngạc nhiên quá mức mà quấy rầy mộng đẹp của Lê Từ Hâm.

Lê Hiền kéo tay của cô, để cho cô cùng mình mười ngón tay đan xen vào nhau, rồi nhẹ nhàng hôn lên đầu ngón tay của cô một cái, trong lòng anh âm thầm lẩm bẩm, ông nội lời thề của con, con không có quên, xin người hãy yên tâm, mặc dù quá khứ con từng làm chuyện có lỗi với cô ấy, nhưng sau này tuyệt đối sẽ không, con sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt! Hơn nữa sắp tới con càng cần phải bảo vệ không chỉ có một mình Từ Hâm, còn có đứa bé của chúng con.

Lê Từ Hâm thoáng giật giật, cũng không biết có phải cảm nhận được lời thề của Lê Hiền hay không, lòng mày vẫn nhúu chặt lại cuối cùng cũng giãn lỏng ra, trong miệng vô ý thức nhẹ giọng nỉ non: “Lê Hiền...”

Ngoài cửa sổ ánh nắng mặt trời rực rỡ, bên trong nhà một phòng đầy ấm áp, một nhà, một cuộc sống tốt đẹp nhất, chính là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Đêm Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.